

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ПЛАНЕТОЦИД
И „ЗЛАТНА МИЛИЈАРДА“

ЗЛОЧИНИ ГЛОБАЛИСТА
И БУДУЋНОСТ НАШЕ ДЕЦЕ

ЧАЧАК 2021

Књигу препоручује:
Др Зоран Чворовић

Издање аутора

Прелом:
Александар Илчић

Тираж: 100

Штампа:
Добротољубље, Београд

Помени, Господе, душе уснулих слугу Твојих:
Петра, Јелене, Мирјане и Злате

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?

СТАНОВНИШТВО НЕ РАСТЕ, СМАЊУЈЕ СЕ

Недавно је и код нас изашла књига Дарела Брикера и Џона Ибитсона, „Празна планета / Шок глобалног опадања становништва“. У њој, између осталог, пише: „Велики пресудан догађај XXI века – један од оних пресудних у историји човечанства – догодиће се за три деценије, отприлике, када глобално становништво крене да опада. Када то опадање једном почне, никада се неће зауставити. Не суочавамо се са изазовом популационе бомбе, већ популационог банкрота – немилосрдног проређивања људског стада из генерације у генерацију. Ништа налик томе никада се раније није десило.

Људско крдо су у прошлости проређивали глад и куга. Овог пута, проређујемо сами себе; бирамо да нас остане мање. Да ли ће наш избор бити трајан? Одговор је – вероватно да.

Мада су власти понекад успевале да увећају број деце које су парови вољни да имају кроз великодушне дечје додатке и друге видове помоћи, никада нису успевале да стопу плодности врате на заменски ниво, од просечно 2,1 детета по жени, који је потребан за одржање популације. Сем тога, такви програми су веома скупи и често бивају обустављени током економских недаћа. А и дискутабилно је да ли је неетички да власти покушавају да убеду неки пар да има дете на које се иначе не би решио.

Када се скрасимо у све мањи свет, да ли ћемо славити или жалити што нас је све мање? Да ли ћемо се мучити да сачувамо раст, или ћемо без кукања прихватити свет у коме људи просперирају и мање се упињу? Не знамо...“

ПОПУЛАЦИОНИ БАНКРОТ, А НЕ ПОПУЛАЦИОНА БОМБА

Дакле, Брикер и Ибитсон кажу да се не суочавамо са изазовом популационе бомбе, већ популационог банкрота – немилосрдног проређивања становништва из генерације у генерацију. Ништа налик томе никада се раније није десило.

Уједињене нације прогнозирају да ће наше становништво нарасти са седам на 11 милијарди у овом веку, пре него што се раст заустави после 2100. године. Али, све више је демографа широм света који верују да су процене УН превисоке.

Много је вероватније, истичу они, да ће становништво планете достићи врхунац од близу девет милијарди негде између 2040. и 2060. а онда почети да опада, и нуде Уједињеним нацијама да прогласе симболичну смрт којом би тај догађај био обележен. До краја овог века можемо се вратити тамо где смо управо сада и да нас равномерно остаје све мање.

Ево Брикерових и Ибитсонових увида: „Становништво већ опада у двадесетак држава у свету; до 2050. тај број ће порастати на око 35. Нека од најбогатијих места на свету имају све мање људи сваке године. Јапан, Кореја, Шпанија, Италија, већи део Источне Европе. ‘Ми смо одумирућа држава’, јадиковала је италијанска министарка здравља Беатриче Лоренцин 2015. године. Али то није велика новост. Велика новост јесте да ће највеће нације у развоју такође почети да се смањују, јер њихове стопе плодности опадају. Кина ће почети да губи људе за неколико година. До средине овог века, Бразил и Индонезија ће следити тај пример. Чак ће и Индија, која ће ускоро постати најмногољуднија земља на свету, доживети да се број становника стабилизује за отприлике једну генерацију, а затим почне да опада. Стопе плодности остају веома високе у Подсахарској Африци и деловима Блиског истока. Чак и тамо, међутим, ствари почињу да се мењају како младе жене стичу приступ образовању и контроли рађања. Вероватно ће

Африка окончати своју неконтролисану експлозију рађања много пре него што мисле демографи УН.“

По ауторима „Празне планете“, опадање становништва је увелико почело: „Ми га осећамо данас, у развијенијим државама од Јапана до Бугарске, које се муче да ојачају своје економије упркос томе што се кохорте младих радника и потрошача смањују, што отежава пружање социјалних услуга или продају фрижидера. То видимо у урбанизованој Латинској Америци, па чак и у Африци, где жене све више сопствену судбину узимају у своје руке. Видимо то да сваком домаћинству у коме деци треба све више времена да се одселе, јер не журе да се скрасе, а и не помишљају да добију дете пре тридесете. И видимо то, трагично, у узбурканим водама Средоземног мора, где избеглице из сиромашних крајева притискају границе Европе, која већ почиње да се празни.“

Дакле, депопулација.

НЕ ЖЕЛЕ ДА РАЂАЈУ ДЕЦУ

Ствар је у томе што се све мање жели рађање деце: „Неки од оних који страхују од оног негативног што доноси смањење становништва залажу се за то да се државним политикама увећа број деце које парови имају. Али докази указују да је то узалудно. Замка звана мала плодност осигурава да, када једно или два детета постану норма, то и остаје норма.

Парови више не гледају на добијање деце као на дужност коју морају испунити да би задовољили своју обавезу према својим породицама или свом богу. Уместо тога, они бирају да дете одгајају као чин сопственог испуњења. А испуњавају се брзо.“

Пољски философ, Јеврејин Зигмун Бауман, указао је у својој књизи „Флуидна љубав“ колико је данашњи човек отуђен од рађања деце због идеја на које је пристао. Бауман

каже да је сва наша култура рођена из стваралачког сусрета полова, али да је, после сексуалне револуције, тријумфовао Еросов брат Антерос, који је некад био страствен као Ерос, при чему је, кад је освојио власт, постао тиранин који је наредио да се сексуалност мора рационално укротити.

У област сексуалности која је, уместо репродуктивне, постала рекреативна, уплела се медицина, која нуди да се бирају деца из каталога. Некада је полни однос био узрок продужења врсте, својеврсне биолошке борбе за бесмртност, а деца су се рађала као помоћници и наследници. Данас су, вели Бауман, она постала несигурна инвестиција: дете је пуки „објекат емотивне потрошње“. Уосталом, каже Бауман, „у чисто монетарном смислу, деца коштају више него луксузни, најмодернији аутомобил, крстарење око света, чак и здање на које сте поносни. Још горе, укупна цена ће порастати током година и њен износ не може бити унапред утврђен, бити процењен уз било коју дозу сигурности“. Бауман додаје: „Осим тога, имати децу је у наше време ствар одлуке, а не случајности – околност која још више погоршава узнемиреност. Имати или немати децу је неспорно одлука са највише последица, која има најтрајнији утицај међу свим другима, и зато је то одлука која највише тестира живце и ствара највише тензија с којима се неко може сусрести током целог живота“. Стварање породице је, вели Бауман, скок наглавачке у вир неизрецивих дубина. Одбацавање и одлагање неиспробаних потрошачких радости зарад стварања породице је жртва која је у раскораку са „навикама разборитог потрошача“.

Ко има децу, угрозиће своју каријеру, и преузеће обавезе које су против модерне флуидности јер, како каже Бауман, „радости родитељства изгледа да долазе у пакету са тугом саможртвовања и страховима неистражених опасности“. Зато се кренуло у потрошачку логику везану за децу – бирање из каталога „квалитетних“ донатора сперме већ је постало

уобичајено. Сексуалност без љубави је норма живота у нашој епохи – зато се и деца не доживљавају као плод љубави, него као „пројекат“. Оргазам је постао циљ самом себи, својеврсна дрога – интензиван, али пролазан и периодичан. Ни њему деца нису потребна. Због тога је, каже Бауман, у сексуалној револуцији победа секса без љубави својеврсна Пирова победа: „Чини се да тај акутни лек ствара болести и патње не мање бројне и неспорно акутније од оних које је требало да излечи“. Терапеут сексуалности из Немачке, Фолкмар Сигуш, каже: „Пошто смо боље погледали и скинули маску, наишли смо на неиспуњене тежње, излизане нерве, разочараност у љубав, повреде, страхове, усамљеност, дволичност, уображеност и примораност на понављање“.

Разочарани, саможиви, разорени својим заблудама, људи данашњег Запада не желе да се рађају.

ДА ЛИ СЕ СВЕ РЕШАВА МИГРАЦИЈАМА

Брикер и Ибитсон су Канађани који верују да је канадски модел мултикултурализма идеалан за све. Ипак, кажу: „Нису све земље у стању да прихватају таласе придошлица са самопоуздањем какво има Канада. Многи Корејци, Швеђани и Чилеанци имају врло јак осећај шта значи бити Корејац, Швеђанин или Чилеанац. Француска инсистира да њени усељеници пригрле идеју да су Французи, мада многи од староседелаца поричу да је нешто такво могуће, остављајући досељеничке заједнице изоловане у њиховим banlieues, издвојене и неједнаке.“

Шта ће бити са англосаксонским земљама? Ево њихових увида: „Пројекције говоре да ће становништво Велике Британије наставити да расте, до отприлике 82 милиона на крају века, од данашњих 66 милиона, али само ако Британци наставе да прихватају позамашан ниво имиграције. Као што

је референдум око Брегзита показао, многи Британци желе да Ламанш претворе у одбрамбени јарак. Да би се избориле са умањењем становништва, државе морају да прихвате и усељавање и мултикултурализам. Оно прво је тешко. Оно друго се, за неке, може показати немогућим.

Међу великим силама, надолазеће опадање становништва погодује само Сједињеним Државама. Вековима је Америка поздрављала долазак придошлица, прво преко Атлантика, затим и преко Пацифика, а данас преко Рио Грандеа. Милиони су се срећно бацили у онај котао у коме се све стапа – обogaћујући му и економију и културу. Усељавање је XX век учинило америчким веком, а наставак усељавања ће XXI дефинисати као амерички. Осим ако... Сумњичав, нативистички, нарастајући талас „Америка на првом месту“ последњих година прети да угуши ток усељавања који је Америку учинио великом, подизањем зида између Сједињених Држава и свих осталих. Под председником Доналдом Трампом, федерална власт се није само обрнула на илегалне имигранте већ је смањила и легални пријем квалификованих радника, а то је самоубилачки потез за економију САД.

Ако та промена буде трајна, ако Американци услед бесмисленог страха одбаце своју усељеничку традицију, окрену леђа свету, онда ће и Сједињене Државе опати и по броју становника, и по утицају, и по богатству. То је одлука коју сваки Американац мора да донесе: да подржи отворено, свеобухватно, гостољубиво друштво, или да залупи врата и вене у изолацији.“

Да ли је баш тако?

ШТА ЋЕ СЕ ДЕШАВАТИ У СВЕТУ?

Они кажу и ово: „У будућности нас чека нешто што уопште нисмо искусили: свет који се намерно бројчано смањује. Ако је депопулација данас само светлуцање – забрињавајућа статистика у неком владином извештају чију важност потпуно разуме само номенклатура – како ће изгледати, рецимо, за пола века када то светлуцање постане заслепљујуће? Како ће свет изгледати девојчици рођеној данас када доспе у средње године у време пада популације?

Како ће тај свет изгледати њеном детету? Верујемо да ће у том свету бити много тога чему се треба дивити. Он ће бити чистији, сигурнији и мирнији. Океани ће почети да се опорављају, а атмосфера да се хлади – или ће барем престати да се загрева. Људи можда неће бити богатији, али то можда неће ни бити тако важно. Промениће се центри моћи – као и центри иновације и креативности. Живећемо у свету градова, са све мање нечега између. У многим деловима света живећемо у граду који осећа да стари.

Много тога зависиће од Кине. На конгресу комунистичке партије у октобру 2017. председник Си Ђинпинг је постао најмоћнији кинески вођа после Мао Цедунга. У свом познатом говору Си је изложио програм којим ће се побринути да Кина до 2050. има потпуно модернизовану привреду, „глобалне борбене способности“ и ауторитарни државни капитализам који „нуди нову могућност другим земљама и народима који желе да убрзају свој развој, уз очување независности“. Другим речима, Кина планира да уместо Сједињених Држава постане доминантна економска, војна и идеолошка сила.“

Свет неће бити исти.

ДВОЈЕ ДЕЦЕ КАО ИДЕАЛ

У једном интервјуу, аутори „Празне планете“ су рекли да је најважнији репродуктивни орган код људских бића – ум. То, по њима, значи: „Ако промените нечије размишљање о репродукцији, променићете све.“ Они кажу да највећи учинак на плодност има степен образовања жена: „УН тренутно има ‘мрачан поглед’ и предвиђања за Африку. Њихов став не предвиђа да ће се догодити промене у смислу плодности, током прве четвртине века. Али велики делови Африке урбанизују се двоструко брже од глобалног просека. Ако данас одете у Кенију видјете да жене имају исти ниво основног образовања као и мушкарци. Исто број и девојака и дечака седи у клупама за матурске испите. Тако да ми нисмо спремни да потпишемо предвиђање да ће Африка стагнирати у руралном сиромаштву и током остатка века.“

Жене, свуда у свету, више не желе да рађају као некад: „Били смо у 26 земаља анкетајући жене питањем ‘колико деце желе да имају’, и без обзира на то где одете, одговор је обично ‘око двоје’. Спољне силе које су диктирале услове у којима живе људи који имају веће, бројне породице – нестају свуда у свету. А то се најбрже дешава у земљама у развоју. На Филипинима, на пример, стопа плодности опала је са 3,7 на 2,7 одсто у периоду од 2003. до 2018. године. У САД, та промена се догодила много спорије, од око 1800. године па до краја ‘Бејби бума’ (период 1960-их година). Ако мало преровите по подацима видећете да раст популације неће долазити од нових, младих људи који се укључују у збир, већ од старијих људи који све дуже живе, јер смо сваким даном све бољи у томе да продужимо и одржимо себи живот, да смањимо смртност. Како то утиче на одлуке о саобраћајној инфраструктури у Њујорку? Или о томе на који начин ће владе подржавати руралне заједнице које се тренутно свуда урушавају огромном брзином?“

Дакле, бива нас све мање, а не све више.

ЛАГАЛИ СУ НАС

А то је зато што су нас господари глобализма лагали. Као што каже наш познати борац у Покрету за живот, др Немања Зарић: „Заговорници контроле рађања су све до Другог светског рата као једну од основа своје идеологије наводили еугеничке разлоге, односно потребу за стварањем ‘савршенијег’ човека. Када се цео свет окренуо против Хитлерове Немачке и када је почео да се ужасава расистичке теорије крви и тла и онога што се догађало у концентрационим логорима, ови ‘културалисти смрти’ су лансирали други слоган, кога се нису одрекли до данас – планета је пренасељена! Пре свега, нужно је знати да наша планета нема проблем пренасељености, али и те како има проблеме везане за производњу и дистрибуцију хране, економске и социјалне тешкоће које произилазе из чињенице да оне земље које данас доминирају светским тржиштем (од кога, нажалост све данас зависи) немају никакав интерес да хране сиромашне државе, пре свега Африке. Проблем, дакле не лежи у пренасељености, него у нашем односу према елементарним људским потребама, које су потпуно потиснуте нашим греховним опредељењем за новцем и моћи, уместо хришћанског опредељења за помоћ и службу ближњем своме.“

Како би могло да се живи у солидарном свету?

СОЛИДАРНИ СВЕТ НИЈЕ НЕМОГУЋ

Руски борац за породичне вредности, Алексеј Комов, каже: „Група швајцарских научника из области тзв. ‘комплексне теорије система’ из Швајцарског федералног технолошког института у Цириху, под руководством Џејмса Глатфелдера, обавила је математичку анализу веза између 43 060 транснационалних корпорација, и објавила резултате

у часопису ‘New Scientist’. Закључак: релативно мала група компанија, углавном банака, држи диспропорционално велику власт над светском економијом. Група од 1318 компанија непосредно контролише 20% светског богатства. Они су открили и скривену супер – групу од 147 корпорација које су узајамно повезане и контролишу 40% светског богатства. 75% компанија те супер-групе су банке и финансијске институције: Њујоршка банка, Дојче Банка, Barclays Bank, JP Morgan Chase, Merrill Lynch, Goldman Sachs. Оне, као што знате, контролишу америчку Банку федералних резерви, и штампају долар.“

Дакле, свет у коме живимо је лудачки и у власти је злочинаца. Да није тако, све би било другачије. Немања Зарић каже: „Простом рачуницом је могуће доказати да је Земља далеко од пренасељености. Крајем 1995. године на планети је живело 5.750.000.000 људи. Када би свака породица имала шест чланова, и то оца и мајку и четворо деце, када би они живели у кући која би имала пет спаваћих соба, када би сваку од тих кућа поставили на ограђену површину (башту) од 627,05 квадрата, требало би нам 958.334.000 оваквих домова да удомимо све људе на планети. Сви ти домови би заузимали око 600.293 квадратних километара. Звучи као велика површина, зар не? Ипак једна Турска има површину од преко **300.000 квадратних миља**, а о величини Русије и да не причамо. Други пример би био закључак Колина Кларка, једног од најугледнијих економиста у области демографије, који је показао да је са садашњим технолошким методама обраде земље могуће хранити између 35 и 105 милијарди људи, у зависности од начина исхране. То практично значи да ако прехрани приступимо онако како нас учи православље – дакле увек умерени пост, јести само до задовољења нагона глади, односно јести онако како модерна медицина, односно нутриционизам предлаже, не подлежући греху преједања, могли бисмо да удесетостручимо планетарну популацију.

Ове простије рачунице нам показују да проблем пренасељености не лежи у de facto превеликом броју људи, већ пре свега у нејраведној расподели добара којима располажемо, у користи малој броја бољих и безбожничке олигархије на рачун огромне већине светске популације.“

Та безбожничка олигархија влада светом.

КО УПРАВЉА ЛУТКАРСКИМ ПОЗОРИШТЕМ?

Зарић каже: „У постизању свог циља, припадници покрета који заступају Културу смрти само следе кораке свог гуруа и оснивача, Маргарет Сангер, која се од самог почетка свог деловања трудила да убеди што већи број људи да не треба да имају више од двоје деце. Та пропаганда је сада пребачена на националне нивое пре свега земаља у развоју из врло простог разлога. Наиме, онај народ који по породици има 2,1 или мање деце је народ који се просто репродукује. Све преко ове бројке значи да се један народ увећава, а то даље значи да он постаје све битнији економски, политички, војни и културни фактор у одређеном региону планете. Пошто је у стварању Новог поретка и реда нужно да постоји једна држава-полицајац, порота, судија и извршитељ (читај САД), онда је јасно да се мора спречити било какав развој других држава, односно народа. По подацима Популационог фонда Уједињених нација, процењује се да ће у наредних 55 година стопа наталитета у земљама у развоју стати на цифри од 2,1 детета по породици, што ће те државе и народе увести у период свеколике стагнације, и евентуалне пропасти.

Треба имати на уму да људи из ових организација, са њима сличним идеолозима и лидерима Новог доба представљају малу, елитистичку групацију, али ону која располаже огромним новчаним средствима, и која не жели да види мноштво младих, образованих, и за њих најгоре, ВЕРУЈУЋИХ људи

који би их могли заменити на њиховим, тврдо ушанченим положајима.“

Зато се злотвори човечанства највише боре против религиозно – моралних вредности овога света.

КАКО ЈЕ У СРБИЈИ

У својој значајној књизи „Рат за породицу у Србији“ Миша Ђурковић истиче: „Највећи проблем и данашње Србије јесте убрзани демографски пад и пражњење територије које има страховите последице укључујући и безбедносне. Просечна старост у Србији већ је прешла 43 године, а по последњим подацима на једног запосленог долази један пензионер. Поставља се разумљиво питање одрживости пензионог система нпр. Становништво се слива у моравску долину и разумљиво концентрише у простор између Новог Сада и Београда где се производи две трећине БДП-а Србије. Секундарна, а нимало занемарљива последица оваквог кретања становништва јесте пражњење великих делова земље. У периоду између последња два пописа (2002–2011) источни део Србије изгубио је петину становника и демографи то с правом називају ‘бели појас’. Празне се села, велики делови Војводине, југ Србије. Празна, а природно богата територија, познато је из историје, призива насељавање страног становништва, тако да се може говорити и о опасним безбедносним последицама оваких демографских кретања, јер земљу више неће имати ко да брани. Све старије становништво, разумљиво, рађаће све мање деце, тако да се сада већ говори о спирали изумирања у коју је популација Србије неповратно ушла.“

Поред материјалних узрока наше пропасти, битни су и они духовни и морални.

НА КАКВИМ ВРЕДНОСТИМА СЕ ВАСПИТАВАМО?

По Миши Ђурковићу, наша омладина, која би требало да рађа, има противпородични систем вредности: „Провод, сексуална распусност, промискуитет и неодговорност доминирају над идејом дужности, патриотизма, одговорности и жртве. Деца се не рађају зато што их савремена култура представља као терет, непотребну обавезу, а сви облици креирања нормативности и обликовања погледа на свет којима је данашњи човек изложен, посебно у западном свету, усмеравају га ка животу без деце, или касном рађању и малом броју деце (једно до два).“

Да ли је са таквим системом вредности могуће рађати децу?

ГЛОБАЛИЗАМ КАО УЗРОК ПРОПАСТИ

Без глобалистичких господара мрака, не би било свеопште, па ни наше, пропасти: „Крупни капитал, Римски клуб, Сијера клуб, Билдерберг, еколошки покрети и други моћни и утицајни актери преко подстицања феминизма, неотроцкизма и сличних идеологија систематски раде на разарању природне породице, што је увек у директној вези са опадањем популације. У круговима глобалне елите одавно је распрострањена идеја о пренасељености земљине кугле и претерано брзом ширењу људске популације, на шта се реагује промовисањем идеологија и система вредности који треба да подстакну супротне тенденције. До сада су највише успеха имали у Кини и у западном, односно постхришћанском свету.

Рокфелерово и Соросево *Планирано родитељство* је помагало у Кини приликом увођења политике ограничавања раста популације која је започета крајем шездесетих

и почетком седамдесетих са ограничавањем на два детета. Године 1979. ступила је на снагу озлоглашена политика једног детета која је остала на снази све до 2015. Она је вођена уз огромна кршења елементарних људских, породичних и родитељских права, али је и произвела катастрофалне последице по укупну популацију, укључујући и недостатак радне снаге, старење становништва и диспропорцију мушкараца и жена.

У Европи је ова идеологија произвела радикално заустављање раста становништва од шездесетих година прошлог века. Просечне стопе фертилитета одавно су пале на неодрживих 1,6 уз значајне најбогије делове у којима су ове стопе испод 1. То је довело до отварања европског континента за увоз радне снаге из других крајева света, пре свега из Азије и Африке, чиме је ислам, по први пут у модерној историји, након шпанске реконквисте поново постао део западно-европског живота и европског простора. Разлике између изворне европске популације која данас више не рађа децу и исламске популације у којој су породице са много деце и даље правило, постала је данас опште место и предмет бриге многих за будући изглед европског континента.“

Брига више не вреди: будућност је трајно мрачна.

РАТ ПРОТИВ ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ

Миша Ђурковић је јасан: „Поставимо ствари прецизно: у Србији се после 2000. године води систематски рат против природне породице. Будући да је 2000. године насилно промењена власт у пучу чији су главни организатори били обавештајне структуре неколико најмоћнијих западних држава, они су имали готово неограничене могућности да током претходне две деценије у Србији у потпуности наметну своју идеологију, систем вредности, начин уређења економских и

друштвених односа, а тиме и правац у коме ће усмеравати образовање, те демографску и породичну политику. Две деценије после почетка 'реформи' веома су видљиви и јасни правци и циљеви који су тада постављени: смањење броја бракова, повећање броја развода и самохраних родитеља, смањење броја рођене деце, повећање броја ванбрачних заједница на уштрб легалних бракова, изједначавање такозваних истополних заједница са хетеросексуалним браковима, легализација хомосексуалних бракова и омогућавање да они могу и да усвајају децу или их добијају путем сурогације.“

У таквој земљи, наша демографска будућност је скоро запечаћена.

Ако се томе дода и прича о глобалним климатским променама, иза које, опет, стоје мегакапиталисти, све ће бити јасније.

ГЛОБАЛИСТИ И КЛИМА

Зато је увек важно да промишљамо информације које нам се, преко медија и интернета, нуде. Наш угледни правник, Бранислав Ристивојевић, позабавио се кампањом шведске ученице Грете Тунберг као средством успостављања власти глобалиста. Ево шта он каже у свом тексту „Док Грета размишља о крају света, просечан Србин размишља о крају месеца“:

„О новом планетарном феномену младе шведске климатске активисткиње Грете Тунберг људи у Србији су сазнали тек сада када је одржала хистеричан и катастрофичан говор о истребљењу врста и крају врста у УН. Нажалост по нашу земљу и народ који живи у њој глобални друштвени, политички и економски токови који су условили њено појављивање постоје већ више од две деценије, али их у Србији нико не прати и нема појма какве ће последице они произвести по наше животе. Кажем нажалост зато што ће они донети

толико негативних промена у нашој свакодневици да ће нам живот из времена санкција и кризе 90-их година изгледати као лаке висинске припреме. Овај текст би требао да разјасни неколико најосновнијих појмова о овој проблематици.

Клима се мења. Да, наравно. Па свако разуман види и да се временске прилике мењају из дана у дан. Природно је да се онда мења и клима. Право питање, међутим, није да ли се клима мења, већ зашто би то био проблем? Ако нам није проблем када се време мења, прилагођавамо му се (када је хладно обучемо се топлије, када пржи сунце намажемо се кремом...), зашто се не прилагођавамо клими која се мења? Промене времена и климе су природна и нормална ствар.

Клима њо̄с̄та̄је̄ њо̄йлија. Врло вероватно. Свако разуман ко је проживео свој животни век је сведок томе. Кад сам био дете (1970-те) било је више снега и дуже се задржавао, данас га је мање и траје две седмице. Међутим, **клима бива и хладнија.** И једно и друго зна свако ко нпр. елементарно познаје историју за средњу школу, па је учио о „Римском топлим периоду“ (од почетка I до половине V века) када је било топлије него данас и који је проузроковао нагли успон те античке државе, или о „Мрачном средњем веку“ (од почетка VI века до краја X) када је било хладније и влажније а људи су умирали од глади јер су у тим условима усеви пропадали (отуд „мрачни“). Хегел у својој „Филозофији историје“ тврди да су у то доба државе у Европи једва и постојале. Познатији је ипак „Средњевековни климатски оптимум“ (од половине XI до краја XV века) јер су тада Викинзи открили Гренланд. Назвали су га „зелена земља“ јер су тамо затекли пашњаке и дрвеће, а Енглези су у то доба су гајили винову лозу. Иоле образованима познато је и „Мало ледено доба“ које је у Европи трајало од половине XVII до половине XVIII века, када се Темза у Лондону ледила више месеци годишње, а по Ламаншу

су се људи најнормалније клизали. Закључак је да се клима стално мења и без човековог утицаја на њу.

Климу је могуће поуздано прогнозирајти. Врло тешко, скоро никако. Пример за то су нам промашене временске прогнозе. Ако је већ метеоролозима тешко да дају поуздану прогнозу времена само месец дана унапред, како је онда могуће да су толико поуздане прогнозе њихових блиских колега-климатолога по 30 или 50 година унапред? Подсећам да нас хистерични покрет за заштиту климе плаши да ће људска емисија CO₂ довести до неког глобалног загревања планете (до којег иначе не би дошло) које ће Европу претворити у пустињу, а сав лед на Северном полу истопити и тако поплавити пола света.

Загревање климе је обавезно лоше. Како коме. Ако је тачно да ће се истопити сав лед и потопити приобалне земље онда је то лоше за оне који живе поред океана и мора, рецимо Американцима на Флориди. Међутим, зашто би глобално отопљавање било лоше за Русе? Њима ће се огромна подручја која су данас ледена пустиња у Сибиру претворити у обрадиво земљиште и храниће цео свет. Русија, Канада, Скандинавија и целокупна средња Азија немају разлога да се жале.

Климу треба заштитити од промена. Ово је апсурд. То произилази из претходног. Клима се мења по свом природном ритму, то је у грубо приказано претходним излагањима. Она је у сталној динамици. Историја наше планете познаје како Ледена доба тако и топла раздобља. Некада је Сахара била зелена оаза са шумама и водотоковима (о чему сведочи тзв. „Пећина пливача“ описана у филму „Енглески пацијент“, а која се налази усред западног Египта), данас је пустиња. Клима никада не стоји. Ко год тврди да се може постићи супротно мора поћи од апсурдне и сулуде претпоставке да се

наша планета у геолошком и астрономском може умртвити (која би била равна оној глупости да је округла). И само помисао да је могуће климу зауставити у једном за све људе (а у ствари за Американце и друге који живе поред океана) повољном тренутку (нпр. вечних 24 степена, киша два пута недељно, али не викендом него радним даном и то када смо на послу, без поплава или временских непогода итд...) креће од сумануте претпоставке да је климу могуће учинити статичном. То је немогуће. Наша планета је у климатском смислу жив и изузетно динамичан организам.

Људи њроузрокују њромене времена. Да, врло вероватно. Људи могу да утичу на временске прилике (нпр. посипањем облака сребројодидом подстичу се падавине, ракетама се разбијају градоносни облаци). Међутим, питање није да ли утичу на време, него у којој мери? Да ли је утицај човека на време толико велик да буде пресудан, не само за промене времена, него и глобалне климе? Или је вероватнија теза да људски фактор само у мањој у мери саузрокује климатским променама поред природних фактора? Поставка заговорника ове климатске хистерије је да људи емисијом CO₂ пресудно мењају климу загревајући је. Ово је крајње контроверзно питање у науци тако да се не треба тек тако лако придруживати табору пророка климатске апокалипсе. Више о томе нпр. у петицији 500 заиста репрезентативних научних имена из целог света која носи назив „Нема климатске узбуне“: <https://clintel.nl/wp-content/uploads/2019/09/ED-brochureversieNWA4.pdf>

Захтеви њокрепња за зашћићу климе јесу само нова климатска њолићика. Апсолутно не. У питању је једна нова економска политика. Климатске промене користе се као изговор за једну велику прерасподелу економских и природних ресурса у свету. Климатска политика се не може сагледавати одвојено до других великих питања глобализације.

Климатски самити УН су у ствари највећи економски самити након Другог светског рата на којима се врши прикривена и перфидна експропријација енергетских природних богатстава (нафта, гас, угаљ) од држава које их имају у корист држава које их немају.

Како се врши ова експропријација рудних богатстава?

Ово преливање зараде од природних богатстава се врши на два начина. Први начин је увођење различитих пореза на емисију CO₂, а други стварање великих тржишта хартија од вредности које су дозволе за емитовање CO₂. Новцем од ових пореза ће се подстицати промене животних навика становништва да смањи емисију CO₂ или развој технолошких процеса који немају ову емисију. Изграђене еколошке навике има становништво земаља где је трошење или сагоревање нафте или гаса скупо јер га увозе. Просто, навикли су да штеде јер је енергент скуп. То су исте државе које су довољно развијене да имају науку која ће осмислити технологије за смањење емисије или проналажење нових обновљивих извора енергије. То су, треба ли опет рећи, богате државе Запада. Дакле, ко не може да плати порез за емисију CO₂ или да купи дозволе за емитовање не може да сагорева нафту, гас или угаљ. Планирано је да временом ови порези постепено постају све већи, а дозвола буде све мање, како би се цена емисије подизала до неподношљивости. Ко не буде могао да плати не може да сагорева угаљ, нафту и гас. Ко их не сагорева нема енергије за становништво и привреду. Енергију онда мора да увози од оних који је имају из обновљивих извора, а она је скупа. Ко у то сумња нека погледа рачуне за струју у Србији и нека види колико плаћамо Брнабићкином брату струју из ветрогенератора или Ђоковићевој ташти ону из мини хидроцентрала: <http://www.politika.rs/sr/clanak/391053/Ekoloski-kilovati-skupi-za-drzavu>. Енергију из обновљивих

извора имају и имаће само богати јер имају новца да улажу у развој нових технологија неопходних да се оне развију. Речју, недовољно развијенима који имају нафту и гас (Русија, Иран...) ови енергенти неће вредети. А заједно са недовољно развијенима који их немају (Индија, Кина), скупо ће плаћати енергију из обновљивих извора.

Покрет за заштити климе само хоће да нам обезбеди нормалнију планету за животи и ништа више. Ово не може бити даље од истине. Иза захтева овог покрета крије се једна велика геополитичка игра у којој развијене државе Западног света, које су извеле индустријске револуције сагоревајући угаљ и нафту, сада спречавају друге да раде то исто да би се развили. Овом геополитичком игром су извори нафте и гаса бескорисни државама који их поседују. Оне не могу да се развију поред тог богатства. Богати тако одржавају монопол у светској тржишној утакмици, спречавају неразвијене земље да се развију и као такве буду њима барем привредно равноправне. Речју, покушавају да спрече развој неразвијених и одрже садашње стање односа у светској привреди где су једни те исти увек богати, а други увек сиромашни. Треба ли поменути да су највећи извозници нафте и гаса Русија, Иран, Ирак, Нигерија или Венецуела. Речју, прави извори проблема су државе на богатом Западу и Северу које су већ заситиле атмосферу емисијом CO₂ за време 150 година своје индустријске револуције, и сада хоће да се последице те емисије осећају само на сиромашном Југу и Истоку. Наиме, развијене земље су одавно своје главне индустријске погоне због ниске цене радне снаге и загађења преселиле на сиромашни исток и југ, а себи су задржале високопрофитабилне финансијске, информационе и телекомуникационе услуге или развој нових технологија (биотехнологије, вештачка интелигенција) који не емитују CO₂. Све и да хоће, они више не могу да емитују CO₂, али југ и исток који се управо развија то мора, све и да

неће. И сада им то не дозвољавају. Него их принуђавају да енергију за новопресељене индустријске погоне са Запада сад плаћају скупо будући да потиче из технолошки захтевних обновљивих извора, том истом Западу.

Други, споредни, циљ је да се неке богате државе Запада зауздају у њиховој економској моћи и ослабе у односу на друге. Конкретно, Европа и њена предводница Немачка, треба да се овим мерама учине економски мање конкурентним САД-у. Отуд је климатска хистерија највише развијена управо у Немачкој. Грету нису послали у Енглеску, Француску или Италију да подржи уличне демонстрације климатских активиста, него у Немачку. Зашто? Зато што је Немачка привредно најјача земља Европе, и њу треба ослабити. Треба ли подсетити да САД још увек немају порез на емисију CO₂, нити им деца седе на улици, док су дечији протести Немачку управо принудили да га уведе. Државе у које Грета није послата су или небитне или у њима не сме да организује озбиљне протесте. У САД је Грета ишла да говори у УН, али не и пред америчким конгресом, а уличне протесте је видела на 15 минута.

Да ли су неразвијене земље неуке да не виде ове њокове?

Нису. И Русија, која би да извози енергенте и од тог прихода се развије, и Кина и Индија које би да их купе и сагоре како би се развиле, су овога свесне. Па зашто онда потписују светске климатске уговоре као што је Споразум из Кјота или Париски уговор? Па зато што је ова лажна климатска политика богатих подржана толико јаком медијском кампањом да она уништава све пред собом. Скоро се неки од циљева тих олигархија које се са мање или више успеха труде да владају светом није остваривала са тако разарајуће снажном медијском буком. Кини или Русији није потребно да још једном буду проглашени кривим за неку нову пропаст света. Да нису потписали прогласили би их за ***климајску осовину зла***, били

би кривци за климатску пропаст света путем топљења леда на Северном полу, а коју су изазвали својим неодговорним сагоревањем нафте и угља. Они ће на речима ићи низ длаку том *новом свејском климатском њорейку*, како би се могао превести појам *new green deal* који се појавио у САД недавно, без праве намере да испуне његове циљеве. У испуњавању ће отезати, тражити изговоре, продужавати рокове, вршити безначајне тактичке уступке и градити савезништва. Они ће ићи на игру замарања и исцрпљивања, којом су Руси, како нас историја учи, савладали своје највеће противнике (Наполеона, Немачку, Монголе...). У овом су, време показује и делимично у праву јер се и Немачка, која је споредно погођена, делимично определила за сличну тактику. Тако нпр. план немачке владе за смањење емисије CO₂ који је уз фанфаре објављен на КЗШ 20. 9. 2019. у Берлину је, по општој оцени стручњака и новинара, обично замазивање очију климатском покрету. Тако је у склопу мера поскупљења горива како би се дестимулисало вожење аутомобила цена бензина подигнута за занемарљивих 3 евроцента по литру.

Да ли су све земље Зайада и њихово сџановништво у овоме? И не и да. Неке јесу потпуно (САД), док су друге споредно погођене (у првом реду Немачка). Што се тиче становништва корумпирани део њихових елита јесте у овоме (поткупљени научници, политичари или потплаћени активисти НВО), док њихово становништво није потпуно свесно шта се дешава, па неки јесу, а неки нису. Тако главну улогу у климатском покрету имају они који не раде и не плаћају порез – покрет воде деца, омладина и поменути НВО плаћеници (као Карола Ракете која прво спасава мигранте из мора и тако их уваљује Немачкој, а сада протестује против климатских промена, опет у Немачкој). Супротно, нижи и средњи слојеви становништва које ће погодити нови порези није у овоме и протестује против нових пореза.

О томе сведоче протести сиромашних – „Жутих прслука“ у Француској или покрета „Петак за запремину“ (Fridays für Hundraum) у Немачкој. Из њих је Меркелова научила колико кошта додатно опорезивање народа који мора да се вози колима на посао, а то су доња и средња класа. Зато она, да не изгуби власт на следећим изборима, што јој сугеришу резултати избора за Европски парламент у Немачкој где су зелени освојили већину, користи други рецепт за решавање климатским промена: уместо да кажњава ниже слојеве становништва за емисију CO₂ великим порезима и таксама, она уводи мале порезе за емисију, и велике субвенције за добровољно смањење емисије. Речју, некорумпиране елите западних држава се удружују са оним слојевима становништва које осећа шта се спрема и боре се против мера које намеће светска олигархија. Наравно то не раде због неправде према неразвијеним државама него због себе.

Зашто је климатски покрет хистеричан и шири страх и ужас? Зато што радни народ који плаћа порез није наиван и већ реагује протестима на њихове екстремне захтеве за плаћање нових пореза на емисију CO₂, као поменути „Жути прслуци“ у Француској. Зато и морају да наведу људе на нове порезе на овај начин – ширењем кампање страха и ужаса да ће планета пропасти. Ово је зато што се људи не контролишу преко њихових врлина него слабости. Страх је слабост код човека. Уплашен човек би и могао да пристане на нове порезе, а престрављен би их сам тражио. Зато се и шири паника и хистерија око климатских промена, да би људи лакше пристали на огромне нове порезе које треба да плаћају. Нарочито ако се у току тог ширења страха људи убеде да су сами криви што су у ситуацију у каквој јесу. Ова климатска хистерија није само покрет за ширења страха него и за наметања кривице. Наводно смо сами криви што неодговорним трошењем необновљивих енергената као што

су нафта и гас повећавамо емисију CO₂ и тиме загревамо планету до климатског уништења. Ако смо већ криви онда треба да плаћамо док год не променимо животне навике на такав начин да не емитујемо CO₂.

Зашто климатски покрети воде деца? Прво, деци се нема шта приговорити. Млади су, невини, неискварени, добро-намерни, несреброљубиви и из њихових уста не излази лаж. Они само желе будућност са себе и своје потомство и ништа друго. Друго, деца се не смеју физички напасти (нпр. када блокирају саобраћај током протеста). Ако би их неко напао свако нормалан би децу заштитио. У било којим околностима, а нарочито када протестују желе нам добро. Треће, деца се не смеју изложити неком тешком изазову Нпр. не смемо им поставити тешка питања као што је зашто неће у школу и да ли стварно има климатских промена? То је сувише за њихова нејака плећа. Они треба да буду заштићени од сурове свакодневице реалног живота што дуже је могуће. Нарочито ово све важи када је лидер тог покрета сирото болесно дете. Грета има читав низ психичких проблема са здрављем (аутизам, депресија, анксиозност) о којима сазнајемо јер она те информације дели са нама.

Да ли је ово крајње ѡерфидно смишљено? Да, нема сумње. Истурање деце у први план овог покрета је толика дрскост и неопевани безобразлук да је то просто невероватно. Злоупотреба деца на овај начин би морала бити јавно разобличена и осуђена. Па сама употреба деце за остварење било којих циљева разумном човеку треба да буде сумњива сама по себи. Сетите се само дечијих крсташких похода из XIII века које су римске папе покретале или дозвољавале да умире бес народа незадовољног што је Рим био неспособан да заштити Јерусалим од Саладиновог освајања. Деца су утоварена на бродове и уместо у Јерусалим превезена на пијаци робља у

северној Африци. Сетимо се и случаја Јованке Орлеанке где је тадашњи француски краљ искористио познати француски народни мит о девици која ће покренути рат за ослобођење од Енглеза. Пронашао је неко сирото женско дете именовано Јована, прогласио га том митском девицом и искористио верски занос народа да у њима покрене нову енергију за рат. Када је дете након ратног успеха почело да стиче углед у народу (ослободила је град Орлеан па је по њему добила придев „Орлеанка“) који је претио да пољуља положај краљевске куће, предали су га тим истим Енглезима да га спале на ломачи. Управо у сврху стварања овакве исте климатске хистерије, већ је злоупотребљено једно дете 1992. године. Северина Кулис-Сузуки је злоупотребљена на исти начин као и Грета Тунберг данас, запаљивим и емотивним говорима на климатској конференцији у оквиру Уједињених нација (упоредни снимак оба говора на: <https://www.youtube.com/watch?v=ТЈICmLMb06Y>).

Искрено се надам да Гретини родитељи схватају да постоји опасност да се њихово дете, након што послужи као корисни идиот олигархији која влада светом за остварење овде описаних циљева, такође огреје на цепаницама зато што је у процесу злоупотребе стакла довољно моћи да запрети постојећем односу снага у свету и релацијама моћу које су на њему изграђене.“

Чекају нас, сматра Ристивојевић, велике промене у нашој радној и животној свакодневици.

Што не значи да не треба да се боримо против лажи и глупости, где год их видимо.

О КЊИЗИ

Књига коју читалац држи у рукама састоји се од два дела, којима претходи актуелна прича о корона вирусу, као још једној од планетарних вежби истребитељских потенцијала канцер – глобализма. У првом делу, „Шта се види са видиковца историје“, налазе се текстови потписника ових редова, који се темом депопулације планете бавио поодавно, и то у континуитету. Неки од ових текстова снабдевен је, као оријентационим обавештењем, и годином настанка. У поглављу „Други о истом“, Волтер Пери пише о Хитлеровој политици контроле рађања на окупираним словенским територијама, амерички хришћански антиглобалиста Ли Пен се бави завером господара планетарне лажи да се истреби човечанство, о чему пишу и руски педагози, Медведева и Шишова. Књижевник и јавни радник Богдан Шеклер је, још пре више од три деценије, писао о рату против нерођених. Уместо епилога, дат је текст о крају историје из хришћанске перспективе.

Надамо се да ће читалац имати духовне користи од прочитаног. Господе, благослови!

Велики јосѝ 2021.
АУТОР

КОРОНА НАЦИСТИ И НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК: КО ИМА КОРИСТИ ОД ТРОВАЊА ПЛАНЕТЕ?

ШТА СЕ ЗБИВА ЗАИСТА?

Шта се збива код нас и у свету у доба „ресетовања“ путем тровања короном?

Слободан Ерић, уредник „Геополитике“, у уводу за актуелни број часописа (109/2020) каже, између осталог: „Између дубоке државе и глобализма постоји најближа сродност, иако глобалисти постоје и у другим државама – управо врх америчке дубоке државе представља језгро и врх глобалне управљачке елите. Глобалисти, иако су формално држављани разних држава, суштински немају државу – боље рећи, немају Отаџбину, њихова моћ се распростире у многим државама, цео свет је предмет њиховог интересовања и интереса. Извор њиховог енормног богатства проистиче из пословања које се одвија, отприлике, на овом принципу: купујемо сировине где су оне најјефтиније (у Африци), производимо робу у земљи, вредне а јефтине радне снаге (Кина, Тајланд...), продајемо робу на тржиштима где су цене финалних производа неколико десетина пута веће од производних (цена коштања), Европске уније и САД, а порез плаћамо на Кајманским острвима. Проблем настаје што се тако створено енормно богатство не троши само за потребе и луксуз те економске елите, већ и за политичке промене у свету – за преврате, обојене револуције – и, што је још опасније, за промену свести овога света. Из програма које

финансирају Рокфелерове и Соросеве фондације, право на абортус, право на еутаназију – ми видимо да су то програми коју су основи против живота. Из читавог сета људских права, које оне промовишу, видимо да они растачу породицу, релативизују хришћанске вредности, са тенденцијом да се хришћанство – и у то веку кад смо обележили јубилеј Миланског едикта, када је хришћанство озакоњено, легализовано – сада кроз обратан процес, протера на маргине друштва, а одатле у катакомбе.“

Пре тога, мора се направити лажно хришћанство, онакво какво је папе Фрање, које се потпуно мири са глобализмом. Кад они који заиста верују у Христа буду гоњени, мора се рећи: хришћанство је оно што нуди папа, а који то не признају – фанатици су, достојни смрти. Тако ће јављати глобалистички медији. То јест, иза свих активности глобалиста крије се, хтели ми то да знамо или не хтели, рат против Богочовека и Његове Цркве.

ИЗНЕНАЂЕНОСТ ВИЉЕМА ЕНГДАЛА

Један од најпознатијих антиглобалиста, Виљем Енгдал, у истом броју „Геополитике“ јасно каже да је и сам био изненађен кад је схватио шта се дешава: „Да будем искрен, као и многи други, био сам веома изненађен кризом која је избила на северу Кине, погодивши потом цео свет и читаву светску економију. Пратим агенду и кораке у успостављању Новог светског поретка током последњих четрдесет година свог живота и написао сам велики број књига које су показале делатности сада покојних Дејвида Рокфелера и Бжежинског, чији су планови били да се униште националне државе и успостави контрола од врха до дна – над буквално читавим светом. Упркос свем том истраживачком раду, био сам сасвим изненађен када сам видео шта се дешава и шта

су глобалисти – или глобални фашисти, како их ја зовем – урадили, а што можемо назвати – савршеним злочином.“

ШТА ЈЕ ПЛАН ГЛОБАЛНАЦИСТА?

А шта су, по Енгдалу, урадили? Он каже: „Пандемија ковид-19, како је названа болест изазвана новопроглашеним вирусом SARS-CoV-2, произвела је предуслове за реализацију великог броја циљева које креатори новог светског поретка гурају деценијама. И произвели су ситуацију у којој су успели да закључају готово читав свет. Људи на западној хемисфери понашају се као јагањци, преплашени да ће их инфицирати неки невероватно опасан нови вирус од кога им прети страшна смрт. Тим триком глобалисти планирају да доврше посао укидања националних држава, да укину кеш и уведу дигитални новац који називају крипто-валутама и слично, које ће бити под тоталном контролом кабале централних банака. План је и да људи остану без могућности да се слободно крећу. Ви знате да је то план Агенде УН 2030, која је требало да се реализује у склопу мантре о климатским променама. Испоставило се да је глобалистичким фашистима далеко једноставније да овај план изведу на крилима панике изазване ковидом-19.“

Дакле, уместо „мале зелене“ Грете и мантре о клими, ударило се, пандемијом, по планети.

КО ЈЕ СВЕ УМЕШАН?

Добро обавештени Енгдал каже: „Улога Универзитета Џонс Хопкинс и његовог института у Мериленду, Фондације Бил и Мелинда Гејтс, али и директора кинеског Центра за контролу и превенцију болести у оркестрирању ове пандемије је огромна. Веома је значајно запазити да је међу одабраним ‘играчима’, како су их звали, био и проф. Џорџ Фу Гао, директор кинеског Центра за контролу и превенцију болести од 2017. Његова специјализација укључује истраживање о преносу вируса грипа. Такође га занима екологија вируса, посебно однос вируса грипа и птица селица или тржишта живе живине као и екологија вируса добијеног од шишмиша и молекуларна биологија. Екологија вируса добијених од шишмиша! Занимљиво, зар не?“

По Енгдалу, злотвори су се на време припремили: „Они су извели симулацију у октобру 2019. у Њујорку, названу ‘Догађај 201’, током које су симулирани детаљи избијања пандемије као и мере које би требало предузети, укључујући затварање авио-саобраћаја, за шта је током ове симулације *Луфтиханза* послужила као пример. Професору Гаоу се, међу осталим, на панелу придружила и бивша заменица директора ЦИА за време Обаминог мандата, Аврил Хајнс, која је била и Обамина помоћница и главни заменик саветника за националну безбедност. Још један од играча на догађају за Гејтса био је контраадмирал Стивен Ц. Ред, директор Канцеларије за спремност и реаговање у домену јавног здравља у центрима за контролу и превенцију болести (CDC). Скупину је заокружио Адријан Томас, потпредседник велике медицинске и фармацеутске компаније *Џонсон и Џонсон*. Томас је одговоран за припремљеност за пандемију у тој компанији, укључујући развој вакцина против еболе, денга грознице, ХИВ-а. А ту је био и Мартин Кнуцел, шеф кризних ситуација, управљање хитним ситуацијама и континуитетом

пословања у авио-компанији *Луфѿханза*. *Луфѿханза* је једна од главних авио-компанија која је драстично обуставила летове током кризе пандемије ковид-19. Све ово показује да је Бил Гејтс имао изузетну преокупацију могућношћу избијања глобалне пандемије за коју је рекао да би могла бити и већа од наводне смрти од мистериозног шпанског грипа 1918. године, на коју упозорава најмање последњих пет година или више. Фондација Бил и Мелинда Гејтс такође је укључена у финансирање развоја нових вакцина коришћењем најновије КРИСПЕР технологије уређивања гена и других технологија.“

Овај глобалистички олош био је, очито, укључен у битне процесе везане за пандемију чији је циљ успостављање власти крајњег зла. Томе треба додати и њихове послушнике широм света, о чијем деловању за време прве фазе пандемије, с пролеће ове године, Енгдал сведочи: „Стопа смртности од ковида-19, како се показује, далеко је мања од годишње стопе смртности светске популације од сезонског грипа, што говори о томе колико је овај вирус смртоносан. Инстанце у Немачкој, директор *Роберти Кох* института који игра веома покварену улогу у контексту пандемије у Немачкој, др Тони Фаучи из Националног института за здравље, алергије и инфективне болести у САД, и слични постављеници широм света, наложили су докторима да преминулима као узрок смрти уписују ковид-19, без обзира на то од чега су преминули. Уколико погледате податке из Италије, видећете да је већина преминулих била старија од 80 година са једном или неколико хроничних болести. Квалитет ваздуха у северној Италији је, према многобројним студијама и изјавама стручњака, најгори у ЕУ и то веома много утиче на популацију, особито старију. И свака смрт приписана ковиду доприноси паници и доводи људе у стање послушности у односу на властодршце.“

Савршени злочин: сви под кључ док се свет не претвори у глобалну тамницу!

КАКАВ ЈЕ РАТ У ПИТАЊУ?

Енгдал не сумња: „Научници и истраживачи из Индије и других делова света изнели су претпоставке да се у случају ковида-19 ради о биолошком оружју. Кинези су оптужили биолошке лабораторије из САД, док је влада САД оптужила *BSL-4* лабораторију у Вухану (Кина) која има репутацију веома немарног односа према смртоносним патогенима. За сада још немамо поуздане доказе да се ради о вирусу који је произведен у некој од тих лабораторија. Лично сматрам да је биолошко оружје неефикасно за убијање људи у рату због механизма трансмисије и процеса мутације патогена. Могуће је да је у овом случају биолошко оружје употребљено селективно и диверзификовано и да је тај поступак искоришћен за ширење панике.“

А паника је најбоље оружје у рукама глобалистичких нациста, зар не?

БИОЛОШКО ОРУЖЈЕ

Употреба биолошког оружја није од сора. Довољно се сетити се сер Џефрија Амхерста који је, у договору са енглеском краљевском кућом, северноамеричким Индијанцима делио ћебад заражену богињама, и тако убио на стотине хиљада људи. Амхерст је заслужна личност британске историје, јер је, у борби за Канаду, победио Французе.

А „Политика“ је, још у мају 2020. године, пренела ставове руског генерала Михаила Чернишева, који је у Србији био у оквиру екипе која је помагала да победимо корона тровање: „Поводом биолошког рата, мислим да је питање доста сложено, јер сви ми у овом тренутку практично око нас видимо могућности и последице једног таквог евентуалног рата. У данашње време технологија, у том смислу и она

биолошког карактера, поседује озбиљне могућности. Јапанци су у Другом светском рату вршили огледе са биолошким оружјем, али им је требало много времена да створе одговарајуће патогене микроорганизме: ‘Такође, пре сто година коришћени су биоагенси који су већ били познати и које су многи преболели и добили имунитет, док данашње технологије омогућавају стварање микроорганизама који не постоје у природи. Али и сама природа усавршава своје оружје, бактерије и вируси се стално развијају. То је једноставно живот природе’. Он сматра да савремени човек, нажалост, покушава да утиче на природу ‘како би у неком следећем кораку сам себе брже уништио’. Руски генерал је рекао: ‘Због свега тога, имајући у виду савремене могућности, опасност биотероризма и биолошког рата јесте присутна. У шта ће се све то претворити, тешко је и да нагађамо. Само пре неколико година кренула је епидемија еболе, за коју се мислило да је катастрофална. Она је међутим, брзо била заустављена’. Такође, рекао је Чернишов: ‘Данас многе државе не могу да се одупру овој актуелној опасности. Кина је успела да заустави епидемију. То је чињеница, али нико не зна какве су организационе и финансијске мере биле примењене, та питања су и даље сложена и отворена.’“

Много питања, мало одговора.

Али, за њима вреди трагати.

КУРТ БЛОМ: ЈЕДНА НАУЧНА БИОГРАФИЈА

Биолошки и хемијски рат некад... Један од његових кључних, а прећутаних, учесника био је Хитлеров генерал, др Курт Блом, који је вршио, од 1943. године, огледе на логорашима, експериментишући са бацилом куге и сарином који би против непријатеља могли да се распршују из ваздуха. Такође, Блом је, за рачун нациста, покушавао да открије вакцине

која изазивају канцерогене промене у организму, за које се сматра да су, у сарадњи војноиндустријског комплекса у САД и великих фармацеутских кућа, развијене после Другог светског рата, и чије последице су такве да ће ускоро, по неким проценама, трећина човечанства боловати од разних видова канцерогених обољења. Блomu је суђено у Нирнбергу, али је, као и преко хиљаду Хитлерових научника, склоњен од очију јавности и премештен у САД, где је наставио своје огледе, у оквиру пројеката типа МК Ултра. Радио је и за тзв. „Биг Фарму“, и живео као богат и успешан Американац све до 1969. године. Дочекао је да види примену дефолијаната распршиваних методом кемтрејлса у рату у Вијетнаму. Овим отровима уништавано је лишће прашума да би америчка војска лакше открила припаднике Вијетконга. Могао је, тај Блом, био поносан на своју „научну каријеру“.

НЕЋЕ НАПУСТИТИ ЕВРОПСКУ УНИЈУ

Познати енглески истраживач, Крис Еверард, указао је на земље које су жестоко биле погођене корона вирусом у првом таласу – почев од Ирана, који је „крв на очима“ англоционизму, до Шпаније и Италије, које су, после Велике Британије, биле прве на реду чекања за излазак из Европске Уније. У Италији су нарочито биле погођене најразвијеније, северне области, спремне да гласају за жестоког евроскептика Матеа Салвинија.

То јест, ако се не покорите – можемо да вас побијемо. Што да не? Уосталом, зар Харолд Пинтер није дефинисао политику глобалиста кроз девизу: „Пољуби ме у задњицу или ћу ти разбити главу!“?

КОРОНА КАПИТАЛИЗАМ ПО ФУЗАРУ

Није нимало случајно да је познати италијански филозоф и сарадник „Печата“, Дијеџо Фузаро, у свом интервјуу „Гласу српске“, потврдио да он корона вирус сматра биолошким оружјем, истичући: „Вирус је постао инструмент за оснаживање глобализације и убрзање њених најважнијих процеса. Мислим да сведочимо двома великим последицама овог вируса. Прва је нови хладни рат, овог пута између Кине и САД, а друга је да добијамо ауторитаристички капитализам који је заснован на насиљу. Нова капиталистичка моћ заснована је на насиљу диктаторског типа. Када владајућа класа располаже хегемонијом, коју чине консензус и моћ, не мора да прибегава насиљу. Али када владајућа класа има моћ, али не и консензус, она мора да прибегава насиљу. То је оно што видимо да се дешава сад. Бојим се да је социјална дистанца опасан пут којим поједине светске владе желе да успоставе друштвене односе без друштва. Сан капиталиста постаје стварност.“

Фузаро је нагласио: „Нови капитализам је базиран управо на социјалној дистанци. Он је ауторитативан. Моћницима је он био потребан, наравно и сва здравствена правила, од држања дистанце, изостанка јавних расправа, изолација... То нису само здравствена правила, већ и политичка. У томе је поента.“

Политика, а не здравство!

МАСКИРАНИ СВЕТ И НОВИ ФАШИЗАМ

Битно је, каже Фузаро, и „вежбање“ са маскама: „Научно је доказано да заштитне маске користе у затвореним просторима, гдје је пуно људи на једном месту. Али, њихово коришћење на отвореном простору, поред мора или током

шетње, то је само симбол нове ауторитативне моћи. То је ‘заштитничка диктатура’. Стављамо вам маску на лице да бисмо вас заштитили. Али са маском на лицу не можете да говорите, губите ваш идентитет. Емануел Левинас, француско-литвански филозоф, једном приликом је рекао да је наше лице најважнија тачка нашег идентитета. Због тога је она за мене само симбол нове капиталистичке диктатуре, баш као што је црна кошуља била симбол фашизма. Током фашизма у Италији нисмо могли јавно да се окупљамо, нисмо могли да се налазимо по трговима. Фашизам није желео да људи буду заједно како се не би успротивили диктатури. Данас имамо исту у ситуацију.“

Указујући на то да је нови капитализам – капитализам надзора, Фузаро је упозорио: „Филозофи Бентам и Фуко су то назвали ‘паноптичким капитализмом’. Ми смо под контролом на сваком ћошку. Пре вируса корона били смо контролисани преко телефона, компјутера, ‘Фејсбука’, ‘Инстаграма’... Свега. Сада, ово је нова тотална контрола. Контрола апсолутне моћи. Центри контроле наших живота налазе се у великим и моћним банкама и мултинационалним компанијама. Када бих некога морао издвојити, онда би то сигурно били Џорџ Сорос и Бил Гејтс.“

Црне кошуље некад, маске данас.

ЕПСТИН, ГЕЈТС, ПРИНЦ ЕНДРЈУ И ОСТАЛА ГЛОБАЛИСТИЧКА ТЕВАБИЈА

Исти онај Бил Гејтс који већ годинама прича о вакцинама као о средству за смањење популације, и који је, како наглашава Крис Еверард, био у најприснијој вези са моћним педофилом Џефријем Епстином. То је онај што се „самоубио у присуству власти“ пре него што је изведен на суд да прича о својим везама са глобалистичком елитом, укључујући

већ поменутог „вакцина френдли“ Гејтса и принца Ендрјуа, сина краљице Елизабете, за кога Еверард каже да је, поред претпостављених педофилских „опуштања“ на Епстиновом приватном „Лолита острву“, био и донатор средстава за нова истраживања у области вакцинисања.

КОМЕ КОРИСТ?

Овоме свакако треба додати и вест коју су пренеле чак и „мејнстрим“ светске агенције: пандемија коронавируса најбогатије људе широм света учинила је још богатијим, показало је истраживање консултантске фирме PwC и главне швајцарске банке UBS. Према подацима који су објављени, за време пандемије корона вируса укупно богатство светских милијардера порасло је на 10,2 билиона долара. UBS наводи да је њихово богатство од почетка кризе изазване пандемијом корона вируса, и то само од априла до јула, увећано за 27,5 одсто. Истовремено су милиони људи у свету остали без посла.

А процес ће се наставити.

НЕПОУЗДАНИ ТЕСТОВИ И ДРУГИ ТАЛАС

Бивши директор за истраживања у компанији Pfizer, доктор Мајк Једон, дао је сензационалну изјаву: такозвани други талас пандемије коронавируса, који је, према владајућим политичарима, наводно захватио Немачку, у ствари је грандиозна лаж. Закључци о другом таласу донети су на основу неких PCR тестова, чији су подаци умногоме нетачни. Чини се да власти намерно стварају атмосферу страха у друштву и подстичу хистерију како би становништво држале

под контролом, укључујући карантинске методе, ограничавајући уставна права грађана, сигуран је овај стручњак.

„Не постоји научна основа за тврдњу да је наступио други талас“, објашњава Мајк Једон у интервјуу. Изјављујући да је почео други талас пандемије, владе се позивају на такозване позитивне тестове; међутим, према истраживачу, руководства земаља добро знају да PCR тестови не показују увек тачан резултат, па се стога не могу сматрати поузданом методом тестирања на инфекцију корона вирусом.

МАСКЕ ЗА БУДУЋИ РАТ

А шта ако је све ово припрема за нешто много озбиљније? Руски медији нас подсећају да производња заштитних маски, која доноси све већи профит, улази у „ратну фазу“. Ево једне америчке рекламе: „За разлику од других паметних маски које су тренутно на тржишту, Weetbe има низ јединствених карактеристика. Прозиран је, испоручује се са три филтера уместо са два, има причвршћену компоненту оквира и јединствени модуларни вентилатор који се закачи за предњи део филтера, испоручујући чисти филтрирани ваздух у току 8 сати. Weetbe маска предлаже ниво модуларности. То је функционална маска за лице са прозачним корпусом, хипоалергенског дизајна и сертификованих филтера... али је изузетна захваљујући њеној способности да се прикаче додатни модули. Weetbe долази са провидним кућиштем у комплекту са заптивком и поклопцем против замагљивања. Подесиве траке помажу вам да учврстите маску око лица, док филтери на предњој и бочној страни помажу да удишете 98% чист, прочишћен ваздух. Маска се испоручује са Proveil филтерима који су направљени од нано влакана – довољно малих да заробе удисане честице ваздуха, укључујући вирусе. Ови филтери се могу поново користити, могу се опрати

или стерилизовати на пари и припремити за биоразградњу, чинећи их једноставним за одлагање. Најважнија карактеристика Weetbe је модул вентилатора који се закачи право у предњу плочу, гурајући ваздух кроз предњи филтер да би створио позитиван ваздушни притисак унутар маске. Са сопственом литијум-јонском батеријом, вентилатор ради 8 сати са пуним пуњењем и ради бешумно. Модул задржава прозирну привлачност маске и идеалан је за време вежбања, трчања или за старије особе којима је тешко дисати кроз маску. Weetbe је отпоран на прскање, што значи да се маска лако може носити на киши, а њен прозирни дизајн, осим што вам омогућава да откључате паметни телефон на лицу, једноставно вам даје слободу да удишете чисти ваздух и будете заштићени без скривања лица непрозирном тканином или пластиком. Поред тога, омогућава вам размену осмеха са вољенима, пријатељима и комшијама.“

Руски аналитичари подстичу на размишљање: „Логично је претпоставити да су произвођачи уверени да ће њихови производи бити дуго тражени и да ће донети значајан профит. Зашто тако мисле? Да ли зато што смо се, под маском тренутне пандемије, припремали за рат, а данас је у току, са обичним маскама широм света, такозвана обука из ‘цивилне одбране’? Та обука се, како се добро сећа старија генерација из епохе СССР-а, одржавала сваке године: људи су себи шили завоје од памучне газе, стављали су их на звук сирена и један за другим одлазили у склоништа, чекајући дозволу да одатле изађу и поново започну рад или учење у образовним институцијама.“

Живи(?) били, па видели.

2020.

ШТА СЕ ВИДИ
С ВИДИКОВЦА
ИСТОРИЈЕ

КАКО ДА НАС ПОБИЈУ А ДА ТО НЕ ПРИМЕТИМО

ШТА НАС ЧЕКА 2012?

Већ је одавно јасно свима онима који прате светску ситуацију да криза на Блиском Истоку и опкољавање Русије, притисци на Пакистан и претње Кини, као и читав низ других изазова (попут неког, намештеног као и први, новог „11. септембра“ на територији САД) могу бити бременити Трећим светским ратом, и то у најскорије време. То звучи застрашујуће, али није ништа необично: ко год је читао барем књигу Ентонија Сатона „Вол Стрит и успон Хитлера“ зна да је Други светски рат био кључ за решавање светске економске кризе која је настала 1929. године и која се, бар кад су САД у питању, окончала 1945. године, када је у Америци незапослено било свега 1,2 посто радно способног становништва, захваљујући огромном успону ратне индустрије. Овога пута, међутим, није реч само о рату као средству да се изађе из економске кризе. У питању је и сурови рат против светског становништва кога је, по проценама глобалистичке елите, превише, и које се мора одстранити да би се остварила утопија такозване „златне милијарде“ срећних и задовољних, којима ће бити сасвим довољно ресурса планете да живе и напредују ка неком новом човечанству, ка надљудском стању постојања „с оне стране добра и зла“, о коме је маштао несрећни Ниче. Ако данас у свету има седам милијарди људи, како да се постигне „златна милијарда“? Па, убијањем, наравно, и то у масовним размерама.

Овај текст је мали прилог, кроз историју и савременост, разматрању онога што су архижреци глобализма, суровији од Маја и Ацтека у жељи да богу сопственог трбуха принесу

људске жртве, чинили до сада, и шта припремају за 2012. годину када је, тобож, по календару Маја, крај света каквог знамо и почетак нечег новог.

ОД УТОПИЈЕ ДО КОШМАРА: ХЕРБЕРТ ЏОРѢ ВЕЛС

Пре но што су глобалистички вођи решили да направе свеопшти покољ, они су о томе маштали. Познати енглески писац, Херберт ЏорѢ Велс, аутор „Рата светова“ и „Времеплова“, био је маштар о стварању светске државе, заговорник еугенике и контроле популације, љубавник Маргарет Сејндер, пионирке рада у области популационе контроле и контрацепције. У свом манифесту из 1928, „Отворена завера“, био је јасан: контрола популације и уклањање „штетних“ врста становништва је *conditio sine qua non* Новог светског поретка. Дотични је сматрао да Индија, Северна Африка, Сирија и Далеки Исток рађају безвредно становништво, „физички и ментално неразвијено, које кочи механички развој цивилизације нудећи јефтину радну снагу бескрупулозном израбљивачу, као и можда потенцијални бунтовнички материјал бескрупулозном политичком авантуристи“. Велс је тврдио да је светски мир немогућ без светске државе, која ће не само оружјем, него и производњом хране, и контролом услова живота, надзирати раст популације. Крволочни писац је био јасан: „Извесне ствари, океани, ваздух, ретке животињске врсте, морају постати колективна својина човечанства и не могу бити безбедни док се за такве не прогласе, и док неко конкретно тело не буде постојало да штити ова својинска права“. Да би се тако нешто остварило, потребан је светски покрет, попут социјализма и комунизма, „отворена завера“ која ће постати нова универзална религија. Јануара 1940, у својој књизи „Нови светски поредак“, неуморни Велс био је још грлатији: „Космополитска

револуција у правцу светског колективизма, која је једина алтернатива хаосу и дегенерацији човечанства, мора отићи даље од руске револуције /.../“ Иако је Други светски рат већ био почео, Велс је, уз извесне ограде, похвалио нацисте због покушаја да „реконструишу живот у правцу колективизма“.

Велс је био тзв. „фабијански социјалиста“. Његове идеје о надзирању животне средине и исхране становништва који би били праћени и одобравани из једног центра глобалне моћи су, после Другог светског рата, све више спровођене у живот, да би данас биле на прагу свог остварења. И то у најчистијем, социјалдарвинистичком виду.

ДАРВИНИСТИ

Вулгарни ничеанац Хитлер је био дарвиниста. Он је јасно рекао да „држава мора да се постара да само здрави рађају децу“ – једино тако ће се створити надљуди достојни живота. У тексту Џорџа Стајна, „Биологија и корени нацизма“, овај истраживач тврди да је нацизам био први покушај организовања заједнице на начелима биополитике „потпуно сагласне са научним чињеницама дарвинистичке еволуције“. А еволуциониста Артур Кит, у својој књизи „Еволуција и етика“, тврдио је да је фирер „свесно покушавао да усагласи немачку праксу са теоријом еволуције“. Нису само Јевреји и Словени то осетили; законом из 1933. године, 350 хиљада ментално заосталих и умно поремећених, и око 30 хиљада Рома стерилисано је разним методама – од кастрације до електричних шокова у гениталије. На другој страни, аријевци раг excellence, есесовци, парили су се са девојкама, намењеним за рађање „чисте расе“, колико су хтели – брак је, за „надљуде“, престао да важи.

Ко год би хтео да Дарвина ослободи од одговорности за погрешну интерпретацију његовог основног става, наилази

на саме Дарвинове ставове. У својој књизи „Порекло човека“ Дарвин је тврдио да ниже расе треба да нестану, и да бели људи немају потребе да их штите. Такође, веровао је да су домороци Африке и Аустралије исто што и гориле и сматрао је да ће те расе нестати. Хитлер, као што видимо, није дошао ниоткуда.

Цео Запад га је припремао.

Британија је свој колонијализам правдала „борбом за опстанак“. Сам Дарвин је велики део својих идеја добио од Малтуса, који се бавио растом популације, и чије су идеје нашле одјека у британском друштву под паролем „Сломи сиромашне“. Деца од осам и девет година приморавана су, у 19. веку, да раде по 16 сати дневно у рудницима угља, а на хиљаде људи је умирало у бедности и прљавштини – зато што је Малтус утврдио да се бедници брзо множе, и да на свету неће бити места за све. Дарвин је „борбу за опстанак“ видео у природи тек пошто ју је, као „опстанак најспособнијих“, Малтус видео у друштву.

Пре но што се прстом упре у Хитлера, сетимо се да је амерички председник Теодор Рузвелт, у свом делу „Победа Запада“ социјалдарвинизам прогласио философијом Америке. У тој књизи тврдио је да је расни рат са Индијанцима неизбежан, и то до истребљења. Рузвелт је сматрао да америчку државу не обавезују никакви уговори према Индијанцима јер су они „примитивна раса“. Хенри Ферфилд Озборн, еволуциониста, тврдио је да је интелигенција одраслог црнца на нивоу једнаестогодишњег детета врсте *homo sapiens* (то јест, белаца).

Године 1875, у јужним државама САД донети су закони о апартхејду, одвајању белих и црних свуда – по болницама, затворима, гробљима; било је апартхејда у школама и лифтовима. Од 1890. до 1901. око 1300 црних људи било је линчовано, а амерички „научници“, попут Р. Б. Бина мерили су људима лобање да би доказали савршенство беле расе.

Међутим, злочини над Абориџинима у Аустралији права су хитлеровска прича. Дарвинизам је буквално оправдао

покољ ових несрећника. Социјал-дарвиниста Х. К. Рузден је 1876. тврдио да убијањем Аборицина и Маора белци испуњавају „неумољиви закон природног одабирања“ док је 1890, потпредседник Краљевског друштва Тасманије Џејмс Бернард, рекао да је „процес истребљивања аксиом закона еволуције“.

Аборицини су ловљени као дивље звери. Одсецане су им главе, и трована им је храна. Користили су их као експерименталне животиње. Едвард Ремзи, надзорник аустралијског музеја у Сиднеју, објавио је музејски каталог у коме су Аборицини били престављени као „аустралијске животиње“, а он сам се бавио хватањем „примерака“ за „научне огледе“. Мисионар из Новог Јужног Велса гледао је покољ групе Аборицина, одраслих и деце, после чега је „десет најбољих лобања“ послато преко океана, „научницима“.

Од 1910. до седамдесетих година 20. века око сто хиљада аборицинске деце одузето је од својих родитеља; белопута деца давана су на усвајање белцима, а тамнопута су стављана у сиротишта.

Без Америке се не може нигде, па ни у области еугенике. Први еугенички закон донет је 1907. у Индијани (САД). До 1930. године 31 америчка држава имала је еугеничке законе, који су у репродукцији спречавали „умоболне, пијанице, епилептичаре, дегенерике“. До јануара 1935. присилно је стерилисано двадесет хиљада људи. На основу еугенике, стварани су тестови за имигранте, по којима је 80% имиграната из источне Европе (Пољака, Јевреја, Руса) сврстано у малоумне, па је, на основу тога, 1924. године, донет закон о ограничавању уселења Источноевропљана на основу њихове генетичке инфериорности. Закон је важио до 1965, двадесет година после Хитлерове смрти.

Америка је, слободно то рецимо, могла бити узор Хитлеру. Године 1904, еволуциониста – истраживач Семјуел Вернер ухватио је у Конгу Пигмеја Ота Бенгу, ожењеног и оца двоје деце. Бенга је окован у ланце, да би на светској изложби у

Сен Луису био приказан као „карика еволуције“ најближа човеку. Затим је, са горилом и орангутаном, био изложен у зоолошком врту у Бронксу у Њујорку, као представник „најстаријих људских предака“. Око четрдесет хиљада посетилаца зоо-врта седмично понашало се према Оту Бенги као да је мајмун. Он је био главна атракција. Директор врта, др Виљем Хорнадај, страствени еволуциониста, на питање новинара да ли би баш тако требало поступати с јадним Бенгом, мирно је одговарао: „Ако је мала особа у кавезу, то је зато што му је ту најудобније, и зато што не знамо шта друго да радимо са њим. Он није ни у каквом смислу затвореник, осим да нико не би рекао да би било мудро дозволити му да лута по граду, а да га нико не надгледа.“

Амерички истраживач Арктика, Роберт Пири, довео је са свог пута групу Ескима, које су изложили у Америчком природњачком музеју. Једном дечаку, Минику, умро је отац, чије су кости остале изложене као „примерак врсте“. Миник је тражио посмртне остатке свог оца, да би их сахранио, али управа музеја је то одбила.

Еугенику су ценили и први „планери породице“.

Маргарет Сејнџер, „мајка сексуалне револуције“, залагала се за кастрирање свих ментално заосталих, али и црнаца. Америчким еугеничарима је сметало што се у Немачкој под Хитлером ипак рађа много више деце но што то њима прија, па је челник Америчке федерације за контролу рађања упозоравао: „Ми смо такође свесни проблема изградње једне расе, али ми се бринемо о квалитету наших људи, не само о количини.“ То јест, ми нисмо против расистичке еугенике, него само против метода које нацисти примењују – популација у Немачкој ипак расте пребрзо.

Глобални капиталисти, злочинци са Вол Стрита, који су својим крвавим парама помагали и хитлеровце, одавно цитирају Дарвина као своје оправдање. Својевремено је професор са Јејла, Грејем Самнер, говорио да дарвинизам у друштву

значи – „да би подigli једног човека навише, гурамо другог надоле“, а социјал-дарвиниста Виљем Милнер је тврдио да су милионери победници борбе за „опстанак најспособнијих“.

Капитализам је у дарвинизму нашао своје оправдање. Амерички „научник“ Е. А. Рос је тврдио да је и „религијски култ милосрђа“ створио „склониште под којим су се идиоти и кретени скривали и множили“.

Чувени богаташ Ендрју Карнеги („миротворац“ – „Карнегијева фондација за светски мир“) тврдио је да закон конкуренције можда јесте незгодан за појединца, али је одличан за расу, јер обезбеђује „опстанак најспособнијих“, а један од Рокфелера је говорио да је капиталистичка конкуренција „закон природе који се не може избећи“.

Људи су увек били и грешни и зли и немилосрдни. Али, знали су шта је грех и зло, и именовали су га. Дарвин им је дао „научно оправдање“ да буду зли и спремни да убијају „инфериорну“ подврсту својих ближњих; тако мора бити јер „побеђују најспособнији“. А најспособнији су најсуровији, најнечовечнији. И ми Срби смо осетили шта значи социјални дарвинизам у пракси.

СУДБИНА СРБА У ТРЕЋЕМ СВЕТСКОМ РАТУ

Где год се нађу непожељни народи, треба их уклонити. Рецимо, спровођењем либерално-капиталистичких реформи, које имају за циљ потпуни слом привреде одређене државе, на чије се чело доводе послушни гаулајтери Империје (о томе више у књизи Мајкла Чосудовског, „Нови светски поредак и глобализација сиромаштва“, која се на нашем језику појавила 2010. године у Београду). У Србији је том методом, за девет година транзиције из нечег у ништа, од пописа 2002. до пописа 2011, број становника смањен за четири стотине хиљада. Српски народ је, у овом тренутку, на удару глобалистичких

социјалних дарвиниста, спремних на истребљење свих слабијих народа и држава, маскирано у причу о људским правима и демократији. И глобалисти опет имају „научнике“, који овог пута оправдавају неопходност нестајања Срба (као што су некад оправдали лов на Аборицине).

Када је Америка са својим сателитима бомбардовала Србију 1999. године, професор социологије и философије на Универзитету државе Мериленд, др Џон Хјуер, тврдио је да је америчко друштво – друштво будућности, а српско – друштво прошлости. По Хјуеру, Американци улазе у постхумано доба, „када ће сви аспекти друштвеног живота бити сведени у предвидљиве шаблоне и рационализовани, а све нијансе међуљудских односа претворене у рутинске процедуре и препуштене плаћеним професионалцима попут адвоката, психолога и бирократа“. Он каже: „Американци су прототип људи будућности, Срби атавистички остатак прошлости“. Ако то не схвате, Срби ће нестати.

Да, заиста, ми морамо нешто да схватимо. Али не оно о чему бунца Хјуер. У Трећем светском рату, који се сагледава на обзорју савремености, ако већ сад не будемо појмили ко га и зашто спрема, и ако се не будемо духовно оружали за ужасе који долазе, може нам се поново десити геноцид какав смо претрпели у Другом светском рату. Не заборавимо све србофобне изјаве западних политичара и јавних личности које је Зоран Петровић Пироћанац објавио у књизи „Избри-сати српски вирус“: такве изјаве, Хитлерове и Павелићеве, од 1941. до 1945. године значиле су, за нас, крв и смрт. Зашто то не би било и данас? Мржња обезбоженог Запада, који је родио Хитлера, кад су у питању Руси и Срби остала је иста. Они ће сваку могућност користити да нас истребе са лица земље. Јер, Западу, геополитички гледано, треба овај простор, али не и овдашње становништво.

Шта ће се, дакле, овде дешавати? Очито, хаос. Империја ће, помоћу својих послушника, овде изазвати хаос, да би

могла да трајно окупира и пацификује Србију. С обзиром да се спрема велики рат против Русије, а геополитика не трпи празан простор, Србија мора бити стављена под војну окупацију. Сваки покушај отпора биће кажњаван са мање милости него што ју је према нама имао Хитлер. Свему ће, по околностима судећи, претходити нека операција типа „Олује“ да се Срби протерају са Севера Косова и Метохије, а затим ће се кренути у прављење хаоса у областима попут Рашке, Прешевске долине, па можда и Војводине. Оставиће нас на миру и слободно ћемо дисати једино ако им лоше крене на осталим фронтима. Зато, већ сада, треба размишљати о оном што се спрема.

Још 2009. године, на сајту „Видовдан“ објавио сам чланак „Светосавље и апокалипса“ (читалац може да провери колико је моја тадашња анализа, заснована на „мистичној геополитици“, била озбиљна). Тада сам написао да ће у будућем контролисаном хаосу у Србији један од главних циљева бити хапшење и друге врсте уклањања национално оријентисане интелигенције и људи спремних да воле Србију. То мислим и данас: довољно је направити неку нову „Сабљу“, и гомила похапшених, по свим могућим измишљеним критеријумима, наћи ће се у затвореном простору, са главом убаченом у најлон-кесу. Но, наравно, не треба се предавати. „Србија је велика тајна“, рече песникиња. Све то може да се деси и другачије, а не како је планирано. „Бог ће помоћи, ако буде имао коме“, рече патријарх Павле.

ЊУ ЕЈЦ И СМАЊЕЊЕ СТАНОВНИШТВА

Силе зла, скривене у тами тајних друштава, које данас раде на стварању Новог светског поретка, за ширу јавност су направиле синкретистички религиозни покрет њу ејц (New age), покрет за остварење тзв. „НОВОГ ДОБА“. У њу ејц систем се уклапају све могуће секте и следбеници окултизма:

од либералних протестаната, преко далекоисточних гуру-група, до вештица и сатаниста. Новодопци, који верују у астрологију, сматрају да је човечанство, које је пре две хиљаде година, заједно с планетом Земљом, ушло у астролошки знак Рибе која, тобож, представља хришћанство, сада спремно за нову епоху – доба Водолије. То значи да је хришћанству „одзвонило“ и да почиње нова фаза „космичке еволуције“. У тој фази, све религије треба да се уједине, нужно је створити једну светску државу, једно судство, једну полицију, једну војску; окултизам и магија служиће „новом човечанству“ за проширење „поља свести“. Сви они који одбијају да се интегришу треба да буду елиминисани кроз низ локалних ратова у разним деловима света. Ово би било сомнабулно дунцање да многи од гуруа глобализма не припадају њу ејцу. Алиса Бејли, један од оснивача покрета, имала је уплива на низ значајних личности мондијалистичке идеологије.

У Новом добу традиционална породица биће разорена (јер ствара „себичног појединца“), цареваће промискуитет, а „духови – водичи“ (очито, демони), упућиваће људе како да живе и шта да раде. Човечанство треба да постане нека врста „колективног натчовека“, на чијем челу ће бити лажни цар – месија, кога њу ејц зове Мајтреја, то јест, по православном предању, антихрист. Плодови окултистичке таме глобалиста већ се виде: крвави ратови, злочини, разврат, бујање сатанских секти. Циљ: уништење Цркве Божје, протеривање Бога из душа свих људи.

Све велике идеологе њу ејца водили су (или их још увек воде) тзв. „spirit guides“ (*духови водичи*), који их саветују шта и како да чине на путу ка коначно уједињеној и „просветљеној“ планети. Ли Пен, познати стручњак за њу ејц духовност, упозорава: „У својој гордости, учитељи Новог Доба и њихови глобалистички савезници желе светску Утопију, која треба да буде остварена. Што је већа гордост личности или покрета, већи је гнев њихов кад наиђу на супротстављање, и још већи

је њихов очај кад виде да се њихова визија срушила. Гордост, гнев и очај су духовни коренови суровости и убиства. Можда изгледа чудно оптуживати теософске пророке за тако нешто. Зар то нису културни људи са добрим везама – и они и њихови следбеници; они кажу да је њихов циљ побољшање живота људске расе на Земљи. Па ипак, теософи и њу ејц учитељи су уверени да су оба светска рата била неопходна да би човечанство еволуирало, и да је рађање Новог доба почело кад су бачене атомске бомбе на два јапанска града 1945. Они су пуни страха од пренасељености – нарочито у Трећем свету. Теософски писци заговарају слање оних који одбијају да се укључе у Ново доба у ‘друге димензије’, и свођење садашњег броја светског становништва на две милијарде, па чак и мање“.

Алиси Бејли је дух Цвал Кхул говорио да уништење људских живота није нешто чега се треба плашити. Барбара Макс Хубард, популарни новодопски писац, од свог духа је добила „откривење“: „Зло ће се појавити да би уништавало – и заиста ће уништавати. Уништиће све оне који не желе да се прилагоде новој фази, јер живот је оријентисан ка будућности. Природа се много мање брине за индивидуални опстанак него за еволуцију целине на виши ниво свести, јединства и богосвести“. Нил Доналд Волш, још један од духом вођених новодобаца, од свог водича добио је овакве поруке (поред тврдњи да децу од најранијег доба треба упознавати са сексом, па чак и са хомосексуализмом, јер све то доноси „духовну радост“): „Грешке које је Хитлер учинио нису нанеле штету онима чија је смрт била проузрокована. Ове душе биле су ослобођене својих земаљских веза, као лептири који се ослобађају чауре...“ Дакле, Хитлер није наудио убијенима – они су сад *лейирићи*, одлепшали у „друге димензије“.

Неки од кључних људи Новог светског поретка и мондијалистичке окупације планете су повезани са окултистима. Међу њима су чувени Тед Тарнер, медијски гуру Америке, Михаил Горбачов, председник Зеленог крста, који хоће да

свету наметне тзв. „еколошку полицију“ (могу да вас униште ако загадите нешто што вам они не одобре), Морис Стронг, богаташ – окултиста, годинама један од кључних људи на свим сусретима Светског економског форума у Давосу (затим саветник владе НР Кине), Роберт Милер, дугогодишњи угледник УНЕСКО-а и изумитељ светског образовног програма за децу, везаног за учење окултне екологије (иначе, непосредан следбеник Алисе Бејли), чланови породица Рокфелера, Ротшилда, итд. Све се уклапа у мондијалистичку причу о „златној милијарди“ срећника који могу да живе на њу ејц планети, док остале, очито, треба послати у „духовну димензију“, путем ратова, изгладњивања, стерилизације и сличних „хуманих“ поступака (а све у име „светлије будућности“ човечанства.)

Хитлер, одушевљени теософ (узео свастику, знак теософије, за своју заставу), веровао је да наступа доба више расе (чији је он фирер) и да ниже расе (Словени, Јевреји, Роми) треба да буду истребљене. То исто верују и данашњи њу ејц пророци. И зато се стално чују приче о „пренасељености“ (а зна се шта чека оне који се нађу у „пренасељеним зонама“ света). Роберт Милер је већ предложио тзв. „Брачни сертификат Уједињених нација“: у било ком делу света, кад млади ступају у брак, треба да се обавежу пред Уједињеним нацијама да неће родити више од једног или двоје деце. Милер у свом огледу „Две хиљаде идеја и снова за бољи свет“, објављеном 1997, хвали Уједињене нације зато што су, својом вешто вођеном политиком депопулације, од 1952. успеле да спрече рођење додатних две милијарде и двеста милиона беба, које би допринеле пренасељености. Горбачов је те исте, 1997, говорио да породице у земљама у транзицији треба да имају једно дете, а кад се стање на планети стабилизује – два детета. Тед Тарнер је предлагао да се садашњих шест милијарди становника смањи на две милијарде на суптилан начин. Обраћајући се „Националном савезу за планирање породице

и репродуктивно здравље“ 1999, Тарнер је рекао: „Можемо то урадити на веома хуман начин – ако свако усвоји политику рађања једног детета у наредних сто година“. Он се није задржао на речима, него је чинио и дела: Уједињеним нацијама је поклатио стотине милиона долара за програме контроле рађања, укључујући и 21 милион долара за контрацептивну обуку девојчице широм света – од Малавија до Ел Салвадора, од Монголије до Маурицијуса. Други донатори су били Рокфелерова фондација, Бил Гејтс и, наравно, „усрећитељи“ из Светске банке.

И либерални екуменисти су крикнули да се мора стати на пут заповести Божјој о рађању деце. Епископалац, бискуп Свинг, оснивач Иницијативе уједињених религија (религиозне „Уједињене нације“), Ханс Кинг, покојни римокатолички теолог „глобалне етике“, бискуп англиканаца Џејмс Отли, посматрач при УН, само су нека од имена „хришћана“ против „пренасељености“.

Уједињене нације не штеде паре кад треба „уштедети“ на рађању деце. Пакистан је добио 250 милиона долара зато што је пустио да се у школама ђацима говори о добробити малих породица. Фонд Уједињених нација финансирао је кинеске „едукаторе“ и оперативце акције „једна породица – једно дете“. Дају се паре и за програме стерилизације у Перуу.

Наравно да је реч о хитлеровском расизму. Трећи свет, свет „обојених“ (које је оснивач теософије, Јелена Блавацка, сматрала нижом расом) први треба да нестане. Роберт Милер од УН тражи да одреди колико свака нација може да „одржава“ становника, при чему нарочиту пажњу „западног белог света“ обраћа на „обојене“ из неразвијених земаља. Само се чека нови западни вођа, са брчићима или без њих, али свакако спреман на „очишћење планете“.

У игри су заиста истребители. Још 1991. „хуманиста“ Жак Ив Кусто је дао интервју „Куриру УНЕСКО-а“ у коме каже шта је потребно да би се очувала планета са њеном

биолошком разноврсношћу (сетимо се, овај глобалиста – ронилац је био омиљени истраживач мора и океана, кога смо, као деца, са уживањем гледали на ТВ-у): „Становништво света мора бити стабилизовано, и зато сваког дана треба да се елиминише 350 хиљада људи. Тако је ужасно размишљати о томе да не би требало то ни да изговоримо. Али опште стање у коме смо се нашли је очајно“. То би, дакле, значило: ако хоћемо еко-планету, морамо да убијемо милијарду и 270 милиона људи за десет година.

Да се опет вратимо Теду Тарнеру, који у интервјуу „Е Магазину“ (јануар-фебруар 1999) отворено каже: „Можемо да имамо десет милијарди људи који живе испод црте сиромаштва, или две милијарде људи који живе добро, имају колор ТВ и ауто. Планета може да поднесе тај број људи, и тако је било 1930... А како то да постигнемо – тешко је рећи. Треба много образовања и усавршавања здравствене заштите.“ (Дакле, Срби, сад кад вам реформишу здравствени систем тако да ће моћи да се лече само они који имају пара, знајте да је Тед Тарнер, CNN-гуру, о томе већ мислио.)

Ернест Калнбах, аутор „Екотопије“ и других екобестселера, издао је водич кроз екологију у коме каже да више од милијарде људи (управо зато што су људи склони потрошачком менталитету) ова планета не може поднети. Јан Франзен, демограф и бивши стручњак УН Фонда за становништво, говорећи пред Европарламентом 1999, тврдио је да број људи треба смањити на 700 милиона...

Схватили сте шта нас чека ако се не потрудимо да у Србији будемо своји на своме. Чека нас истребљење, и то такво после кога нема биолошке обнове. Лудаци који себе зову „светским лидерима“ може да заустави само Бог Живи и Животворни, Који ће, да опет поновимо оно што је говорио блаженопочивши патријарх Павле, помоћи – ако буде имао коме.

Писано 2012. године

„КОНАЧНО РЕШЕЊЕ“ ЗА ПРЕНАСЕЉЕНОСТ НА ВИДИКУ

ПРИЧА КОЈА СЕ ПОНАВЉА, ДО БЕСВЕСТИ

Ову причу сте много пута чули: загађују се земља, ваздух, вода; све је мање фосилних горива, минерала, необновљивих извора енергије; глобално отопљавање, загушење угљен – ди-оксидом; разарање озонског омотача; сеча шума; уништење рибљих популација; неплодност обрадивог земљишта; ши-рење пустиња, недостатак воде, ратови и грађански сукоби повезани с борбом за ресурсе.

Решење је...

Ах, решење! Ах, „коначно решење“!

Просто – зарад „одрживог развоја“, побити бар две тре-ћине светског становништва.

Еко-револуција мора бити радикалнија од свих револу-ција до сада: сексуалност, брак, родитељство, образовање, религије, све се мора подредити депопулацији планете.

А то ће бити могуће ако добијемо ЈЕДИНСТВЕНУ СВЕТ-СКУ ВЛАДУ. На чијем челу ће стајати „најмудрији, најлепши и највећи од свих“, банкари из Ситија и са Вол Стрита.

Зато је чланак који читате подсећање на чињеницу да се, овде и сада, широм света води рат против становништва, у коме треба побити Русе, Србе, Кинезе, Индусе и друге да би на планети живела срећна „златна милијарда“.

Из чланка ћете схватити да је Хитлер, почетник у посло-вима глобалне депопулације, био само дечкић у алпским пан-талоницама и са шеширићем, а да су прави „жестоки момци“ мегабанкари маскирани у мегахуманисте.

МИЛИЈАРДЕРИ ПРОТИВ СТАНОВНИШТВА

У мају 2009, по писању *Лондон Тајмса*, у Њујорку су се састали милијардери – „хуманитарци“ (сакупио их је Бил Гејтс) да расправљају о томе како смањити прираштај на планети, борећи се „против политичких и религиозних препрека променама“. Закључено је да се популација мора прогласити „потенцијално катастрофалном претњом природној средини, друштву и привреди“. На скупу су, између осталих, били Дејвид Рокфелер Млађи, Ворен Бафет, Мајкл Блумберг, Џорџ Сорос, Тед Тарнер, па и Опра Винфри. Стејси Палмер, уредник „Хронике филантропије“, истакла је да је овај скуп био крајње необичан, и да ће вероватно бити увод у озбиљне светске догађаје. Иначе, он је одржан у кући П. Нурса, нобеловца из области биохемије, ректора Рокфелеровог универзитета у то време. „Лондон Тајмс“ је истакао: „Очито је да су хтели да причају лицем у лице, богаташ са богаташем, да не би бринули да ли ће нешто од онога што кажу да заврши у новинама, приказујући их као алтернативну светску власт“.

Што они, у ствари, и јесу.

МОРИС СТРОНГ, ЊУ ЕЈЦ МИЛИЈАРДЕР, У БОРБИ ЗА ДЕПОПУЛАЦИЈУ ПЛАНЕТЕ

И тако, наставило се.

У целу причу укључио се и канадски мултимилијардер Морис Стронг, који је био заменик генералног секретара Уједињених нација од 1997. до 2005, а организовао је велике скупове УН о природном окружењу 1972. и 2002. Стронг је следбеник њу ејца, верује да је реинкарнирани тибетски лама и да је 666 број мистичких моћи. У доба њујоршког сусрета милијардера 2009, био је на месту саветника у Влади НР Кине. Себе, иначе, описује као „социјалисту по идеологији,

капиталисту по методологији“. Године 2001, објавио је своју аутобиографију под насловом „Куда идемо ми на Земљи“. У једном поглављу овог дела, „футуристички“ пише из године 2031, и каже да ће тада на планети живети 4,5 милијарди људи, много мање него на почетку 21. века, с циљем да се тај број смањи на 1,6 милијарди. То ће бити, каже Стронг, последице смрти и разарања, али, после свега, и зрачак наде за будућност наше врсте и потенцијал за регенерацију. Стронг је изјавио и да се нада појави „нове духовности“, која ће ујединити све људе. С обзиром да је планирао истребљење три четвртине светског становништва, та духовност је Молохова, а не Христова.

ПОЛ Р. ЕРЛИХ И СПАСАВАЊЕ „БРОДА ЗЕМЉА“

Рођен 1932, професор биологије на Стенфордском универзитету, пионир је приче о тзв. „популационој бомби“, како се зове његова књига објављена 1968. године. Увод у књигу био је апокалиптично-аподиктичан. Ерлих је, наиме, тврдио да ће седамдесетих година 20. века милиони људи умрети од глади, јер је немогуће нахранити „цело човечанство“. Усудио се да предложи решења – „систем награда и казни, али и принуде, ако добровољни методи не би успели“. Људе који се рађају упоредио је са тумором: „Не можемо више трпети симптоме тумора пораста становништва; тумор мора бити одстрањен“.

Ко је тумор и кога треба одстранити? Ево описа из Ерлиховог дела: „Дуго већ разумски поимам шта значи експлозија популације. Почео сам то да емоционално доживљавам једне смрдљиве летње ноћи у Делхију пре неку годину. Жена, ћерка и ја смо се враћали у хотел у неком препотопском таксију. Седишта су била пуна мува... Док смо милели кроз град,

ушли смо у пренасељену четврт бескућника. Температура је била огромна, и ваздух је био прљави облак пун прашине и дима. Улице су, од људи на њима, изгледале као жива бића. Људи су јели, људи су се умивали, људи су спавали. Људи су свраћали једни код других, свађали се, вриштали. Људи су пружали руке кроз прозор таксија, просећи. Вршили су нужду и мокрили. Пентрални су се у аутобусе. Гајили су животиње. Људи, људи, људи, људи. Док смо милели кроз руљу, пружене руке, прашина, бука, врућина, и огњишта на којима се спремала храна, деловали су као пакао. Да ли ћемо икад стићи до хотела? Изгледало је као да свашта може да се деси – али, наравно, није се десило ништа“. Од те ноћи, Ерлих је ОСЕТИО пренасељеност, и решио да с њом обрачуна.

Године 2004, овај ветеран покрета за депопулацију био је задовољан: Запад полако изумире. Али, Трећи свет је и даље активан.

Још од 1968, Ерлих је инсистирао на томе да САД помоћ у храни Трећем свету условљавају борбом против „сувишних људи“. Предлагао је да надлежне службе за становништво и развој уведу низ нових мера, све до производње средстава за стерилизацију. Такође, требало је да се, развојем пренаталне дијагностике, утврђује пол првог детета – ако је дете мушко, биће лакше смањивати популацију.

Године 1979, Кина је усвојила политику једног детета с нарочитим нагласком на нежељености женске деце. А последице? Већ 2005, у Кини је било 32 милиона мушкараца млађих од 20 година више у односу на број девојака тих година.

Почетком деведесетих година прошлог столећа, Ерлих је био задовољан успехом „кинеског чуда“, али је говорио да то није довољно, јер село пружа отпор мерама контроле рађања, па број Кинеза ипак расте.

Шта ће човек? Све му се то већ згадило у Индији.

Човек?

КАКО СМАЊИВАТИ БРОЈ ОНИХ КОЈИ СЕ ГЛОБАЛИСТИМА ГАДЕ?

Већ поменути Ерлих устврдио је, године 1971, да „превише развијене земље“ треба да смање брзину развоја, а да „Свемирски брод Земља“ мора бити вођен као „јединствена целина“ (узгред је поменуо да неразвијенима треба дати мало више шанси). Прерасподела добара и рационално планирање економије се, на Истоку, донедавно, организовало као „петолетка“; очито је да су глобалисти имали шта да науче од комунизма, који је становништво смањивао помоћу ГУЛАГ-а, представљених као „радно-поправни“ логори.

Занимљиво је да је Ерлих за штеточински однос према природи оптужио хришћанство, које је, уместо срећног паганског начина живота, донело експлоатацију природних ресурса.

Још једном да подсетимо на Ерлихово реторику из 1968: „Морамо да променимо своје покушаје и да, уместо лечења симптома, одсечемо тумор. Операција ће захтевати, споља гледано, многе сурове и грубе одлуке. Али болест је толико узнапредовала да без радикалног хируршког захвата пацијент нема шансе да преживи“.

Кад год је неко у 20. веку био назван „болешћу друштва“, било је то вербално рашчовечење као увод у истребљење непожељних. У „Архипелагу ГУЛАГ“ Солжењин каже да се у револуционарној Совјетији убијање непожељних звало „друштвеном профилактиком“. Дакле, ако је Земља „свемирски брод“, а људи попут Ерлиха пилоти (зар би он био професор на Стенфорду да га глобалистичка елита није пустила у своју кабину?) онда се поставља питање: „Зар овај космички брод не лети у пропаст?“

А колико су поуздани лумени људи попут Ерлиха? У „Популационој бомби“ 1968. он је, на основу „науке“, тврдио да ће ускоро почети масовно умирање људи од глади, јер на

планети нема довољно хране. Године 2004, признао је да се то није десило, и да је производња хране порасла. Новинари „Хронике Сан Франциска“ уочили су, још 1999, да се и многа друга предвиђања Ерлихова нису испунила, али – шта мари? Човек је остао у служби глобалистичке елите.

Важно је да, као и они, мрзи људе и жели да људи нестану.

БУДУЋНОСТ ПО ЖАКУ АТАЛИЈУ

Атали је рођен је 1943. у у Алжиру. Дипломирао је на Институту за политичка истраживања, а затим је похађао Националну школу администрације. Године 1980. основао је организацију „Акција против глади“, за помоћ сиромашнима. Предавао је теорију на војној Високој политехничкој школи у Паризу. Од 1981. саветник је председника Француске, Франсоа Митерана, а 1991. постаје први челник Европске банке за обнову и развој. По часопису Рокфелеровог Савета за иностране односе, „Foreign Policy“, један је од сто најутицајнијих интелектуалаца света. Због тога је почасни доктор неколико светских универзитета, али и члан Универзалне академије културе.

Припадник Билдерберга и биограф Зигмунда Вартбурга, чији је брат Пол био на челу ове организације, писац низа књига, познавалац езотеријских учења, у разговору за српски културолошки часопис „Зенит“ 2009, Атали о будућности каже: „С једне стране, постојаће привилеговане елите које ће моћи да живе и да се крећу где желе; речју, располагаће средствима покретљивости. Њима ће припадати звезде номадских предузећа. Називам их хиперномади. С друге стране, на дну лествице биће ИНФРАНОМАДИ – који ће бити принуђени да се непрестано крећу како би дошли до хране и крова над главом у подношљивим климатским условима“. Атали најављује да ће, у сукобу између економије, која је

глобална, и демократије, која је локална, победити економија, и да ће свет бити организован по законима тржишта. Држава ће, на путевима десуверенизације, губити право штампања новца, утицај на политику одбране, запошљавања, неће господарити пореским системом итд. Атали не сумња: „Многе службе ће у потпуности престати да буду јавне: здравство, образовање, а затим и правосуђе и одбрана биће сегменти приватног сектора“. Медији ће коначно постати оруђа масовне забаве – и информативне емисије биће комбинација забавног и обавештавајућег.

По Аталију, док државе пропадају, нације ће се умножавати, и биће их све више, што отвара путеве сепаратизма и нових ратова. Корпорације ће заменити пропале државе; а то значи следеће: „Као што су најважније централне банке на свету донеле правила примењива на све банке на планети, и многе ће друге професије издати своје норме, стварајући специјализоване организације, преко којих ће надгледати своје чланове, служећи се свим средствима ХИПЕРНАДЗОРА.“

Концлогор Земља, зар не?

А ШТА КАЖУ РОКФЕЛЕРИ?

А Фондација Рокфелера објавила је 2010. документ „Сценарији за будућност технологије и међународни развој“, у коме су предвиђали, већ за 2012, пандемију која ће побити 20% светске популације, као и терористички напад на Олимпијске игре у Лондону, где ће пасти 13 хиљада жртава. Најавили су разорни земљотрес у Индонезији, цунами који уништава Никарагву, појаву глади у Источној Кини условљену климатским променама. Године 2015, САД се, по овом „извештају из будућности“, због унутрашњих проблема, повлачи из Авганистана, а талибани преузимају власт. Извештај тврди да ће у наредној деценији многа афричка деца умрети због

штетних вакцина, а ГМО технологија ће моћи да се реализује чак и у гаражама, што ће донети изазове традиционалној пољопривреди. Богаташи ће се, до 2030, преселити у тврђаве новог феудализма, а сиротиња ће умирати у гетима. Више се неће разликовати развијене државе и државе у развоју. Само богати ће моћи да путују и добро се хране. Сиромашни неће моћи да путују нигде, јер ће цене горива бити огромне.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Кад гледате хаос у целом свету и систематско изазивање ратних пожара на планети, знајте да то није случајно, него је, деценијама унапред, смишљано од стране банкстерског олоша маскираног у хуманисте. И знајте да они сад воде рат против Бога Живога и Животворца, а да ће успети само ако се човечанство коначно одрекне свог Оца на небесима и поклони Мамону, идолу новца и материјалног богатства. Зато се треба борити и у свету, али, пре свега и изнад свега, у својој души, за победу љубави и милосрђа над похлепом и злом банкстераја.

2012.

ПРОРОЧАНСТВО НОВОГ ДОБА ИЛИ ГЛОБАЛИСТИЧКА ПРОПАГАНДА?

(Роналд Емерих: 2012, Sony Pictures 2009)

ФИЛМ КАО ОРАКУЛ ЊУ ЕЏА

Већ деценијама глобална елита преко холивудских филмова показује човечанству шта га чека и навикава га на црну ноћ која му предстоји. Филмом се постиже масовно прихватање неприхватљивог: „Планина Броукбек“ говори о каубоји-ма – содомитима који се „искрено воле“; „Девојка од милион долара“ хоће да нас помири са еутаназијом; „Ратови звезда“, „Индијана Џоунс“ су били увод у циклус о Харију Потеру који је окултизам и вештичарство учинио помодним појавама. Уз то, стално се снима „патриотска“ пропаганда о најлепшим, најбољим и најпапетнијим Американцима, који су све то о себи сами открили.

Да не заборавимо и „Национално благо“, које нам јасно вели да су САД основали масони, и да је „национално благо“ масонска идеологија, позната нам још из Француске револуције (знате оно: „Слобода, једнакост, братство“, па у то име буде поубијано милион људи).

Основни недостатак (који се прикрива помамном рекламом) свих ових филмова је у томе што су они углавном плитка идеолошка парола, нешто попут „Ужичке републике“, „Сутјеске“, „Неретве“ и „Отписаних“. Има у њима и понешто симпатичног (рецимо, у Булајићевој „Неретви“ чују се најбоље четничке песме, а у „Ратовима звезда“ има елемената старих витешких прича); али, углавном су то дводимензионалне „покретне сличице“ за имобилизацију ума.

Филмове о којима говоримо не може да режира било ко. Као што су их у Титославији режирали „дворски људи“ (попут поменутог Вељка Булајића, који се, од Србина из Црне Горе, претворио у Црногорца – „Црвеног Хрвата“), тако и у САД овакве послове добијају политички подобни (то јест, „коректни“) аутори, међу којима Роналд Емерих није на последњем месту. Обожавалац јефтине научне фантастике и јефтиног хорора (филмови типа „Stargate“ и „Godzilla“, New Age личност „одлепљена“ од било какве традиције, Емерих је режирао само један занимљив филм, „Патриота“, о борби Американаца за независност од Велике Британије, у коме главну улогу игра Мел Гибсон). Ипак, одан холивудској идеологији „Заглуљуј, па владај“, дотични се својим кино-радом и обогатио.

Роналд Емерих сада има куће у Лос Анђелесу, на Менхетну, у Лондону и Штутгарту, у коме је рођен 1955. године. Куће су му, између осталог, „украшене“ богохулном сликом Христа који носи мајицу кратких рукава (у Кетрин Хамнет стилу!) током Распећа, графикама Елисон Џексон које приказују Лејди Ди у опсценим позама, скулптуром папе Ивана Павла II који се смеје својим религиозним дужностима и Ахмадинеџада у хомосексуалној пози. Сам Емерих је содомит, активни донатор покрета содомита, али и пријатељ Хилари Клинтон, за чију је предизборну кампању својевремено скупљао паре. Само таквоме је могло да се повери да у свет пошаље поруку до које је глобалној елити, која се крије иза холивудских могула, иначе стало. Дате су велике паре, нађени познати глумци и – падоше прва, друга, трећа... до последње клапе...

Sony Pictures су у „2012.“ уложили 260 милиона долара (мало ли је?). Џон Кјузак игра SF писца Џексона Кертиса, Аманда Пит његову бившу жену, Дени Гловер председника САД, итд, итд. До сада је филм зарадио 595 милиона долара, и премашио инкасирану суму „Дана после сутра“. Још један пропагандни blockbuster на чијој листи идиотских америчких пропагандних филмова прво место држи „Air Force One“, у

коме се амерички председник у авиону туче с терористима (који, наравно, говоре руски). Али, Емерихов циклус од „Дана независности“ (ванземаљци нападају САД преко „Дана после сутра“ (наступа ледено доба због климатских промена) до „2012.“ одмах је иза поменутог остварења. Нарочито је „2012.“ срцепарателна: председник САД (црнац, или, политички коректније речено, „Афроамериканац“) остаје да погине са својим народом (само ћерку шаље да се спасе на „Нојевој лађи“). Уопште, патетика је на завидном нивоу; остаје нам само да купимо папирне марамице.

О ЧЕМУ ЈЕ РЕЧ?

Радња „2012.“ почиње 2009. године, када амерички геолог Едријан Хелмсли среће свог индијског пријатеља, др Сантама Цуртанија, који открива да поремећена активност Сунца све више загрева земљу. Он обавештава о свему председника САД Томаса Вилсона, и високог званичника америчке администрације Карла Анхајзера, а они ће 2010, на самиту Г8 обавестити шефове других држава да се спрема катастрофа. Одлучено је да се у Хималајима, тајно, обави изградња флоте „Нојевих барки“ у које ће бити смештено 400 хиљада изабраних, јер се, због планетарне серије земљотреса, очекује мегацунами, који ће потопити сву Земљу. Да би се „бродоградња“ финансирала, богатим Земљанима нуде бродске карте по цени од милијарду евра (за једну, наравно).

Године 2012, писац Џексон Кертис, разведени отац Ное и Лили, ради као возач руског богаташа Јурија Карпова. Његова бивша жена Кејт живи са децом и новим „дечком“, хирургом и пилотом – аматером Гордоном Силберманом. Џексон води сина и ћерку у Јелоустонски парк, где примећује чудне промене на тлу, које чува америчка војска. Теоретичар завера, откачени Чарли Фрост, Џексону каже да Влада САД спрема „Нојеве

барке“, и да он има мапе бродоградилшта у Хималајима. Својом мини радио станицом Фрост из Јелоустона објашњава Американцима шта их чека. Џексон Кертис схвата да његов случајни познаник није лудак кад почну земљотреси у области Сан Франциска. Успева да изнајми авион, скупи породицу (поведе и новог момка своје жене, јер он зна да пилотира) и, док се Сан Франциско руши, лете ка Јелоустону, да од старог апокалиптичара узму мапу градилишта „Нојевих барки“. Фрост им мапу даје, а он остаје да радијом преноси смак света.

Неумешни пилот Силберман допилотира до Лас Вегаса где срећу богатог Јурија Карпова, његовог професионалног пилота, Сашу, љубавницу му Тамару и синове (који су се Кертису својевремено ругали да ће они преживети, а он неће, јер је њихов отац издвојио три милијарде евра за карте на „Барци“). Из овог малог авиона, Кертис&comp. прелазе у Јуријев „Антонов 225“, и долећу у Кину, којом приликом пилот Саша гине, а сурови Рус Карпов оставља Тамару, Кертиса&comp. да умру, јер немају карте за брод. До одредишта ће их одвести будистички монах Нима, чији ће брат Тензин, један од градитеља, да их убаци у барку илегално, скупа са својом породицом (како рекосмо, амерички председник је остао да подели судбину „with american people“, а на брод је послао само своју кћи, Лауру, која ће се заљубити у хуманисту – научника Едријена од кога је све и почело). После низа перипетија (Јуриј богаташ гине, спасавајући своје синове, Тамара гине, спасавајући своје куче; и Силберман гине, омогућавајући Кертису да опет почне са својом бившом женом). Међутим, флота „Нојевих лађа“ преживљава мегацунами који преплави Хималаје. Филм је „украшен“ хепиендом: спасени Земљани путују ка Африци, која се уздигла из мора. Човечанство почиње поново.

Као и раније Емерихови „карактеристични“ филмови, и овај је пун визуелних ефеката типа „Гори море, топе се планине“... То јест – that’s all, folks! Business as usual: мало персифлаже, мало компјутерских специјалних ефеката, мало

„америчких вредности“ (ма шта се под тим подразумевало), и – успех је обезбеђен.

Ако апстрахујемо баналности, остаје проста чињеница: глобална елита најављује човечанству 2012, као „годину великог преокрета“. Позивајући се на „мајански календар“ (мада потомци Маја кажу да је у питању кривотворење чињеница), вођи occult conspiracy нам кажу да ће се те године нешто десити; биће то нешто карактеристично, после чега ће остати „400 хиљаде изабраних“, да отпочну нову епоху.

Одавно „глобална елита“ прича о „златној милијарди“ која једина и може срећно живети на земљи (остали ће, попут празних банковних рачуна, бити „ликвидирани“).

Угледни амерички истраживач њу ејд тоталитаризма, Ли Пен, у свом огледу „Мрачна апокалипса / Крвава похота хуманитараца“ („Небо и земља ће проћи“, Београд, 2007), наводи изјаве глобалистичких вођа и идеолога о „златној милијарди“ (само) изабраних, „заслужних“ да опстану:

„Трилер роман Тома Кленсија **Дуга шест** – прича о завери богате групе еко-терориста који намеравају да очисте планету од сувишног становништва тако што ће изазвати заразу на коју су само они имуни – може изгледати као немогућа фантазија, бесмислица ноћних мора. Међутим, у стварном животу има оних који верују – баш као и негативци у Кленсијевом делу – да је људски род ‘паразитска врста на површини планете, који више уништава него што ствара’. Ови људи – које Дејвид Спенглер описује као ‘екстремне заступнике снажног еколошког покрета који као да људска бића сматрају заразом која пустоши земљу’ – нису задовољни ‘планирањем породице’ и ‘репродуктивним правима’. Они желе да иду даље, и сведу становништво планете на две милијарде или мање. Како је један писац рекао: ‘Мизантроп сам не због тога што мрзим људе појединачно, него зато што мрзим врхунац империјализма човечанства над светом природе. ... Мизантроп сам јер људе волим колико и којоте, мачиће и детлиће, а видим

да је једини начин да се сви поменути одрже у животу у томе да се размотри драстичан пад бројности врсте *homo sapiens*.”

Читајући ове безумнике, постаје нам јасно да се човечанству црно пише. Уосталом, најутицајнији сатаниста XX века, Алистер Кроули („Чини оно што хоћеш, и нека ти то буде једини закон“, говорио је дотични) својевремено је предвидео да ће се „човечанство купати у мору крви“ пре него што наступи „Нови еон“. То крвопролиће се, по свему судећи, спрема. А филмови попут „2012“ су ту да масовну свест на неки начин припреме за страховну погибију људи пре „планетарне иницијације“ у Кроулијево „Доба Хоруса“.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Дакле, Емерих & сопр нам, штоно реч „сублиминално“ поручују:

1. Ближи се 2012, година краја нашег света и почетка нечег новог;

2. Већина становништва планете ће изгинути, али ће се спасти „одабрани“;

3. Африка ће бити центар новог почетка. [И заиста: глобална елита сматра да је Африка, чије црно становништво изумире огромном брзином од последица СИДЕ (случајно?), еколошки најчистији континент, који може да им омогући „нови почетак“.]

А шта бисмо ми, православни Срби, могли да кажемо?

Прво: „Ал’ не рече Туре: ‘Ако Бог да’“.

Друго: И на „Тиганику“ је, пре него што је коначно офарбан, писало: „Ни Бог га не може потопити“.

Треће: Глобална елита о томе ни не мисли.

А што се вас, читаоци, тиче: мислите о томе и молите се Богу да вас избави од искушења.

2009.

НА УДАРУ ГЕНЕТСКОГ ОРУЖЈА

НОВИ УКАЗ РУСКОГ ПРЕДСЕДНИКА

Године 2019, 11. марта, председник Руске Федерације Владимир Путин потписао је указ „О основама државне политике РФ у области обезбеђивања хемијске и биолошке безбедности до 2025. и убудуће“. Ван снаге је стављен указ истог наслова донет пре шест година. У питању је, каже се у новом документу, настојање да се све снаге Русије усмере на „заштиту становништва и животне средине од негативног дејства опасних хемијских и биолошких чинилаца, спречавање хемијских и биолошких претњи, стварање и развој система праћења хемијских и биолошких претњи, као и остваривање међудржавне и међународне сарадње у области хемијске и биолошке безбедности“.

С којим претњама се у наредном периоду Русија може суочити?

Поред опасности од хемијског загађења везаног за индустријску производњу и друге видове привреде, као и могућности да се, због јачања светских трговинских веза, опасне супстанце увезу у Русију, ту је и ширење хемијског наоружања до кога би могли да дођу терористи.

Ипак, најважније претње налазе се у области заштите од биолошке опасности.

Оне се састоје, између осталог, у модификовању особина и облика патогених биолошких агенаса као и својстава њихових преносилаца, као и у измени места обитавања преносилаца инфекција повезаног са климатским променама и природним катастрофама. Ту је и могућност да микроорганизми пробију баријере између врста која је, у исти мах, повезана

са променама генотипа и фенотипа организма човека, животиња и биља што настају под утицајем трансформација у спољашњој средини. Могу се јавити и нове инфекције, изазване непознатим патогеним микроорганизмима, уз уношење ретких или на територији РФ непознатих инфекција, као и повратак инфекција за које се сматра да су ишчезле. Изазов је и пројектовање и стварање патогених клица уз помоћ синтетичке биологије. Наглашена је опасност од биотероризма, то јест, како пише у документу, „примене биолошких и сличних технологија за израду, ширење и коришћење потенцијално опасних биолошких агенаса као биолошког оружја са циљем диверзије или терористичких аката“.

Ту је, најзад, и озбиљно помињање генетског оружја. У Указу Владимира Владимировича као опасност се наводи „реализација, без икаквог надзора, опасне техногене активности, између осталог и уз коришћење генетско – инжењерских технологија и технологија синтетичке биологије“. У документу се помиње и заштита различитих база података (укључујући и генетске) од „несанкционисаног приступа“.

Указано је и на неопходност пажљиве вакциналне политике, уз „сероепидемиолошко праћење и оцену популационог имунитета на актуелне инфективне болести (имуноструктуре), чија је појава или ширење повезано са негативним деловањем биолошких фактора“. Велика пажња се мора посветити и загађењу наночестицама, које се у ваздуху јављају као резултати производње наноматеријала.

За руску државу биће веома важна анализа могућих терористичких аката помоћу хемијског и биолошког оружја.

Оно што се донедавно сматрало „теоријом завере“ сада излази у јавност као саставни део државних стратешких докумената.

О чему је реч?

ОД КОМАРАЦА КА ЉУДИМА

Крајем 2017, објављено је да је на скупу експертске групе УН у Торонту дошло до озбиљних спорова са представницима САД, јер се сазнало за пројекат агенције DARPA (Defense Advanced Research Project Agency) везан за генетска истраживања чији је циљ слабљење нагона за парењем код комараца ради истребљења маларије, пре свега у Африци. Ови огледи обављају се, између осталог, уз производњу синтетичке рибонуклеинске киселине помоћу које се интервенише у генима популације маларичних комараца. На основу Конвенције УН о биодиверзитету тражено је обустављање оваквих огледа. Један од стручњака УН који је учествовао на скупу у Торонту рекао је за „Гардијан“: „Можете да уклоните вирусе, па и целу популацију комараца, али то може имати последице по друге животињске популације које од њих зависе. Брига коју бринем тиче се опасности да се са природним окружењем учини нешто непоправљиво, упркос добрим намерама, и то пре но што сасвим схватимо начине на које ће технологија деловати“.

Џон Томас, из ЕТС групе, која је открила „антикомарачке“ намере америчке војне агенције, изјавио је да су огледи попут ових извор опасности по мир и прехранбenu безбедност, као и да је милитаризација гена невиђена претња за све и сваког. Тод Куикен, који је радио за GBIRD, фирму у подсистему DARPA, упозорио је светску јавност да је све више научника на Западу грантовима приморано да ради за војску, и да су САД од 2008. до 2014. уложиле сто милиона долара у развој синтетичке биологије, са сумњивим намерама.

Па добро, какве везе имају маларични комарци и извесни етноси?

У питању је, драги читаоче, настојање да се и једни и други истребе. Селективно.

ИЗ ИСТОРИЈЕ ГЕНЕТСКОГ ОРУЖЈА

Генетско етничко оружје је, по дефиницији, оружје чији је циљ биолошки удар на неку етничку групу, то јест коришћење гено типа одређеног етноса за производњу и ширење заразних болести, са циљем уништења те групе. О томе је, у научнофантастичком роману „Шеста колона“ (касније објављеном као „Прекосутра“) 1942. писао Роберт Хајнлајн као о могућности да се створи нека врста селективне радијације која би зауставила „свеазијатску претњу“.

Године 1997, амерички секретар одбране Виљем Коен говорио је о претњи од „етничког биооружја“, а стратешки документ „Реконструкција америчке одбране“ настао нешто касније указао је на оваква оружја као на „политички употребљива средства“.

Већ наредне године, избила је медијска афера са причом о израелској „етничкој бомби“ која би могла да се искористи рату против Арапа. Текст је објавио „Сандеј Тајмс“, али су ускоро стигли демантији – наводно, у питању је само научнофантастични роман израелског научника Дорона Станицког.

О могућности генетичке бомбе писали су Винсент Сарич и Френ Мијелс у књизи „Раса: стварност људских разлика“, објављеној 2004.

Те исте године, Дејвид Адам је у „Гардијану“ објавио чланак о другом делу извештаја Британског медицинског удружења, који се појавио под насловом „Биотехнологија, оружје и човечанство“ (први део је публикован у последњој деценији 20. века). У том извештају је указано на близину тренутка у коме ће генетско оружје постати могуће. Један од учесника у стварању овог документа, Малколм Дендоу, професор на Универзитету Бредфорд, истакао је: „Проблем је у томе што иста технологија која се развија ради производње нових вакцина и лечење Алцхајмерове и сличних болести може бити искоришћена за злочиначке циљеве“. Британски

медицинари су указали на „Project Sunshine“ немачких научника, који се бавио упливом једне врсте геномских мутација, тзв. „појединачних нуклеотидних полиморфизама“, које утичу на генетске разлике између етничких група. Установљено је оваква истраживања омогућавају увид у стотине, па и хиљаде, ДНК секвенци различитих етничких група, а које би могле бити нападнуте ако се генетско оружје развије до краја.

Године 2005, међународни комитет Црвеног крста издао је саопштење по коме „потенцијални напад на посебне етничке групе биолошким оружјем није тако далеко.“

Године 2008, у Конгресу САД организована су излагања на тему „Генетика и остале технологије модификације човека: брижљиво међународно регулисање или нова трка у наоружању“. Ричард Хајез, извршни директор Центра за генетику и друштво, тада је упозорио да је у свету, још увек пуном мржње, ксенофобије и расизма, сасвим могуће да генетска оружја постану широко доступна. Указао је на „техноеугеничку трку у наоружању“ коју могу да развију националисти, као и на стварање „етноспецифичних патогених организама“, као и на неопходност да се под цивилну контролу ставе војна испитивања у области генетике.

Године 2012, часопис „Атлантик“ упозорио је на могућност напада генетским оружјем на појединца (рецимо, председника САД), позивајући се на већ обављена истраживања са позитивним исходом у области индивидуалне генске терапије. (То јест, ако лечимо, можемо и да убијемо.) Сазнало се да америчке обавештајне службе скупљају ДНК трагове светских вођа, али штите од неовлашћеног приступа гене америчког председника.

Године 2016, часопис „Инострана политика“ обратио је пажњу светске јавности на етничка биолошка оружја која би, ако се доврше „напредна истраживања“, могла да стерилишу „генетски повезану етничку популацију“.

НА ГРАНИЦАМА РУСИЈЕ

Још 2007, Русија је забранила извоз свих биолошких узорака, од косе до крви. Било је опонирања, јер је то спречавало заједнички рад руских стручњака са светским медицинским установама. Али, одлука је донета – са разлогом, као што ћемо видети.

Десет година касније, Путин упозорава: „Биолошки материјал се скупља широм Русије. И узимају га од разних етноса и људи који живе на разним географским тачкама Руске Федерације. То се ради с одређеним циљем и професионално. Ето какав предмет интересовања постадосмо“.

Томе је претходио јавни тендер америчких власти за набавку ДНК становника Русије. Здравих, без тешких оболења, од хепатитиса Б до сифилиса.

У октобру 2018, Русија скреће пажњу домаће и светске јавности на постојање Центра за истраживање јавног здравља „Ричард Г. Лугер“ у главном граду Грузије, Тбилисију. У питању је лабораторија за производњу биолошког оружја и непосредна претња Русији.

У свом обраћању јавности, Игор Кирилов, командант руских јединица за заштиту од радијације, хемијског и биолошког оружја истакао је да је у питању само једна од сличних лабораторија које су САД подигле на границама према Русији и Кини. Податке о правој намери господара „центра за истраживање јавног здравља“ изнео је бивши државни секретар Грузије Игор Гјоргадзе, истакавши да његова отаџбина нема никакве везе са том лабораторијом. Међу документима које је Гјоргадзе неовлашћено „декласификовао“, а везани су за центар „Ричард Г. Лугер“, налазе се и патенти за дроне који преносе заражене инсекте, као и пројектили чије испаливање омогућује ширење хемијских и биолошких агенаса.

Наравно, амерички званичници су порекли све ове тврдње, представљајући своју лабораторију у Тбилисију као установу

за заштиту грађана од биолошких претњи и унапређење здравља људи и животиња.

Генерал Кирилов је, поводом ове „мирољубиве“ приче, изнео доказе да је 2015. и 2016. у тој институцији умрло седамдесет троје добровољаца на којима је упражњавано „јавно здравље“, то јест који су учествовали у извесним тестовима. Јужна Русија је, истакао је он, одавно на удару вирусних обољења повезаних са дејством америчке лабораторије. Из Грузије је 2007. стигао афрички свињски грип, који је нанео велике штете сточном фонду у овим областима, које је касније походила и по људе веома опасна кримско-конгоанска хеморагијска грозница.

В ЧЈОМ ДЈЕЛА?

„Ви мислите – бунца маларија. Било је то, било у Одеси“, певао је Мајаковски у „Облаку у панталонама“. Ви мислите – теорија завере? Ово је било, било – у Јужноафричкој Републици. У доба апартхејда, ова држава била је једна од најнапреднијих у развоју медицине. Не заборавимо: прво успешно пресађивање срца обављено је у Кејптауну. Али, нису се бавили само хуманом медицином. Напротив!

Наиме, почетком осамдесетих година прошлог века почели су експерименти из пројекта „Strand“ (на језику Африканера – „Обала“), комплексног програма производње отрова, психотропних супстанци и генетског оружја чији је циљ био удар на становништво црне боје коже. Глави циљ је подразумевао обрачун са представницима ослободилачког Афричког националног конгреса. Експериментисало се на територијама Намибије, Анголе и Мозамбика, а наркотици су ширени нарочито међу становништвом Јужноафричке Републике. Програм је водио војни лекар, кардиолог по образовању, бригадни генерал Вутер Басон, звани Доктор Смрт.

После пада режима апартхејда, новооснована Комисија за истину и помирење је, након хапшења учесника пројекта, годинама сазнавала подробности овог злочиначког „огледа“.

Сви научници – монструми су били Бури, а не Англоамериканци. Један од учесника, Дан Хусен, хемичар, признао је да су постојале две врсте огледа – производња отрова и психотропних средстава за обрачун са истакнутим појединцима непријатељске стране и врло сложено оружје које би било коришћено у војним акцијама у Мозамбику и Анголи. Пошто су огледи на живим људима обављани на територији других држава, на суду у Преторији монструми су користили правну зачкољицу – Вутер Басон је, рецимо, ослобођен иако је доказано да је убио 46 људи. Огледи су, наиме, вршени на заробљеним устаницима из Намибије, који су, после ликвидације, бацани у Атлантски океан. Због ослобођења Доктора Смрт дошло је до заостравања односа између Јужноафричке Републике и Намибије, али је Басон имао моћне заштитнике – сматра се да је резултате својих опита изведених на живим људима предао Вашингтону.

БОГОВИ? НЕ, БОГАЉИ!

Дакле, Путин је наложио одбрану Русије и од генетског оружја. И не сумњамо да ће се Русија бранити, и то успешно. Па ипак, сама чињеница да су лудаци маскирани у научнике и њихови моћни покровитељи дошли до идеје да производе оваква средства за масовно уништење није нимало утешна. Свети Јустин Ћелијски је давно рекао да живимо у свету „атомске технике и прашумске етике“. Знајући ко је „елита“ која управља планетом, можемо очекивати само апокалиптичне последице човекове жеље да се научно игра бога, остајући морални богаљ.

2019.

БЕЛА КУГА
ГОРА ОД ЦРНЕ:
СЛУЧАЈ СРБИЈЕ

О ХАПШЕЊУ ЈЕДНЕ МАЈКЕ И ТОБОЖЊЕМ ДАНУ ЖЕНА

ЗАШТО ЈЕ ХАПШЕНА ЈЕЛЕНА МИЛЕТИЋ?

Недавно је јавност у Србији, по ко зна који пут, сазнала да је наша земља под окупацијом противпородичних снага, које, за рачун светског мрака, ратују против свештених вредности, попут мајчинства. Православна хришћанка, Јелена Милетић, мајка шесторо деце, била је ухапшена јер није хтела да вакцинише своју децу сумњивим вакцинама. (1)

Јавност се дигла на ноге, и проблем је, привремено, решен. Жена је пуштена из тамнице. Али то је решење привремено. Борба против породичне Србије се наставља.

Наравно да су Јелена Милетић и њен супруг имали право да тако поступи, нарочито ако се узме у обзир да они нису били против вакцина, него против сумњивих вакцина. Члан шест Универзалне декларације УН о биоетици и људским правима истиче: „Било каква интервенција у профилактичким, дијагностичким или терапеутским циљевима мора да се спроводи на основу претходне, слободне и информисане сагласности лица кога се то тиче, на основу потпуне информације. У таквим случајевима, сагласност мора бити јавно исказана и може бити опозвана у било ком тренутку и из било ког разлога, без негативних последица или штете.“

У Европи, на коју се домаћи противпородични гонитељи позивају, јасно је: у Шведској, вакцинисање није обавезно. (2) Вакцина није обавезна ни у Финској.

Такође, нова Влада Републике Италије, коју чине Салвинијева Лига за Север и Покрет Пет звездица, не лаже, него

испуњава предизборна обећања. Не само да су зауставили реке миграната чије је пребацивање у Европу организовао Ђерђ Сорош, него су почели да се обрачунавају и са светском фармакомафијом. Наиме, још у августу месецу 2018, италијански Сенат је поништио закон о обавезном вакцинисању деце (3), а у децембру месецу министарка здравља, Ђулија Грило, финализовала је овај процес одбране италијанске деце од фармакомафијашког насиља. (4)

Претходно је Влада Италије наложила озбиљно истраживање дечје вакцине које би требало да садржи следеће антигене: за тетанус, дифтерију и пертусис; деактивирани сојеве вируса полиомиелитиса 1-2-3; и површински антиген хепатитиса Б. Пронашли су да ниједан од тих антигена не постоји у вакцини, што значи да се неће створити антитета за било шта истакнуто на етикети. (5) Вакцине које је фармакомафија продавала Италији не да нису корисне, него могу бити и штетне, доказано је.

Али, Јелена Милетић је, упркос свим овим чињеницама, бачена у тамницу.

Толико о правима жене у Србији. Пре свега, жене мајке. И управо због тога, неколико речи о лажном празнику званом Дан жена, којим се наивним Србима замазују очи у доба кад је мајчинство угроженије но икад.

О ОСМОМ МАРТУ И ОДБРАНИ МАЈЧИНСТВА

Ни као ђак нисам волео осми март. Наравно, не из идеолошких разлога, јер, у то време, нисам имао појма о било каквој идеологији осим званичне – живео сам у свету уџбеника који су, сваки, почињали Грозовом сликом (рецимо, у уџбенику Општетехничког образовања, била је слика Тита за стругом). Па ипак, осећао сам се нелагодно пред чињеницом да тада обавезно морамо да пишемо нешто о женама,

да обавезно поклањамо нешто учитељици, и да обавезно измишљамо како непрестано помажемо мами. И стално су нам помињали митску Клару Цеткин, Марију Бурсаћ, хероину с Пркоса и извесну, колико се сећам, Катју Пејановић, ангажовану у АФЖ-у.

Али, у мојој кући се, онако урођенички, без много све-сти, ипак упражњаваху Детињци, Материце и Оци, када су родитељи везивали мене и ја њих, и када смо се, макар најскромније, једни другима „дрешили“. Деца су пролазила најбоље – од њих нико није очекивао превише, а за Материце нису добијала дарове само од мајке, него и од баке, ујне, тетке. То ме спасавало од „безалтернативности“ осмог марта. И захваљујући, између осталог, окретању чеснице са дедом за Божић, као и Материцама, знам да је Достојевски сасвим у праву када, кроз Аљошу Карамазова, тврди да можда читав потоњи живот зависи од неколико лепих успомена из детињства.

Наравно, касније смо видели: Осми март, дан жене – револуционарке, успостављен је у свим комунистичким земљама да би се показало како се ОНА еманциповала, престала да буде роб старог поретка, устала у борбу за своја права, итд. Била је то, у Југославији, титоamazonка која не пристаје на своју женственост, маскулинизована „борка“ за боље сутра – у ствари, несрећница бачена у фабричку халу, истргнута из свог природног окружења, којој су на плећа, лажући је да је ослобађају, натоварили најтеретније терете. Још један од револуционарних трикова, који се дају сажети у Орвеловом увиду да је СЛОБОДА РОПСТВО.

Све је то, још у првој половини 20. века знао енглески писац Честертон, који је уочавао парадокс раног феминизма: „Не желим више да слушам мушки диктат, рече жена и оде да се запосли као дактилографкиња“, говорио је. Јер, они који су жену индоктринирали да ће јој бити боље само ако се *осамостјали*, у ствари желели су још једног роба суровог

капитализма (било оног западног, либералног, било оног источног, етатистичког, који се звао социјализам: руски мислилац Шафаревич назвао их је „двама путевима ка истом бездану“).

Жена је данас „ослобођена“ – и зато из топлог дома бежи у „сигурне куће“. Ослободила је себе мајчинства, добила право на утробно чедоморство, ено је како псује у ријалити шоуима, има своје „квоте“ у политици... И? Колико јој је лепо? А колико горчине мора да пије сваки дан на послу, где је, ако ради у некој од суперсавремених банака, потурају под нос уговор којим се обавезује да до тада и тада неће рађати децу и ићи на породилско боловање, или док вози ауто продајући суперсавремену робу у улози оног што се некад звало „трговачки путник“, или док, од девет изјутра до пет увече, чами у некој канцеларији, док јој срце вапије за децом која су, код куће, сама самцијата?

ВИШЕ ПРИВИЛЕГИЈА

О чему је, заправо, реч? О томе да, како рече Честертон, жени не треба више права, него ВИШЕ ПРИВИЛЕГИЈА. Жена мора, као и дете, бити најзаштићеније биће на свету, зато што њу нико не може заменити у најчудеснијем подвигу на свету – подвигу мајчинства. Величајући ту њену улогу, наш народ каже: И БОГ ИМА МАЈКУ. Да овом земљом не владају нихилисти, вишедетна мајка могла би да живи од државне помоћи и да гаји и васпитава будућност свог народа, будућност Цркве, будућност света. Али, овом земљом владају нихилисти, који су заборавили да ће једног дана морати да изађу пред Бога Који има Мајку.

И ту долазимо до хришћанства: славитељи Осмог марта хоће да нас убеди како је жена данас постала човек само зато што се укључила у револуцију (још је Албер Ками тврдио да

је срж сваке револуције у покушају богоубиства као оцеубиства). Али, чињенице говоре другачије – жена је постала човек захваљујући хришћанству које је, у Византији, преобразило римско право у нешто много човечније. Јер, у паганском Риму отац је имао право да одлучи да ли ће новорођенче живети или умрети; имао је право да своју децу прода у робље, а жена је била потпуно потчињена мужу, господару коме се није смело противуречити...

А онда је дошла блага вест Еванђеља: Бог је створио мушко и женско да буду супружници, саупрегнути у благи јарам Христов. По Светом Павлу, жене треба да поштују мужеве као Црква Христа, а мужеви да воле жене као Христос Цркву – то јест, да буду сваки дан спремни да се жртвено распињу за своје вољене.

Волети неког значи рећи му: ти никад нећеш умрети, каже митрополит Антоније Блум; волети неког значи видети га онаквим каквим га је бог замислио, а родитељи га таквим нису учинили, вели Марина Цветајева...

А ово ново, хришћанско схватање о односима полова није могло да се не одрази и на законе царства православних Римљана – Византије. Да будемо конкретни: уз Јустинијанов Кодекс, најзначајнији византијски допринос правној историји човечанства је чувени зборник закона „Еклога“, у коме су, у области породичног права, уведене новине које су у сржи преобразиле дотадашње норме кад су брак и породица у питању. Захваљујући хришћанском учењу о браку Адама и Еве као плоду љубави која се слободно рађа, Еклога уводи елементар сагласности будућих супружника као битан за склапање брака. Да би момак и девојка ступили у брак, Јустинијанов закон је тражио сагласност очева будућих брачника. „Еклога“ је право на сагласност проширила и на мајке младе и младожење, чиме је жена веће друштвено достојанство. У области развода брака, жена је добила право да се разведе од мужа у случају његове полне неспособности, што до тада није био

случај. Жена је стекла право да мираз буде у њеној својини доживотно, да муж њиме управља као опуномоћеник, али да она има право да мираз обезбеди хипотеком на имовину стечену током брака. Једном речју, хришћанство је знатно поправило друштвену улогу жене у односу на претходно, паганско доба.

Какве то везе има са Осмим мартом? Па има: осмомартовски вашар је само покушај да се „женско питање“ искористи као средство за разградњу брака и породице, док је хришћанство, подижући жену из статуса робине у статус слободне супружнице, имало за циљ и чување људског достојанства, али и очување породице.

Зато се, и данас, морамо борити за жену, чији је вечни узор Пресвета Богородица, велика својим смирењем и лепа својом кротошћу, слободна слободом послушања у љубави и узвеличана изнад свих бића која је Бог послао у Свој чудесни свет. Таквој жени, огњеном стубу који нас води кроз таму леденог доба мржње, дужни смо да обезбедимо све услове за остварење пуноте њеног назначења.

ЈОШ ЈЕДНОМ: НЕ ВИШЕ ПРАВА, НЕГО ВИШЕ ПРИВИЛЕГИЈА, заснованих на чињеници да и данас, као и пре много векова, не стоји кућа на земљи, него на жени. Борба за жену слободну да буде мајка и домодржница, окружена нежношћу и љубављу мужа и деце, борба је за будућност човечанства, које ће, изгуби ли је, заувек потонути у таму. Зато се заиста вреди борити.

Да Србија не буде земља у којој се хапси хришћанка, мајка шесторо деце, а величају ријалити бестиднице и перверзије свих боја и праваца.

Пресвета Богородице, спаси нас!

2019.

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 7. марта 2019. године)

1. <http://pravoslavnaporodica.org.rs/index.php/pravoslavna-porodica/1962-suprug-uhapsene-majke-obajsnjva>; <http://pravoslavnaporodica.org.rs/index.php/pravoslavna-porodica/1966-saopstenje-porodicnog-sabora-majka-sestoro>; <http://pravoslavnaporodica.org.rs/index.php/pravoslavna-porodica/1969-majka-sestoro-dece-pustena-iz-zatvora>.

2. <http://freedomeurope.net/en/riksdagen-rostade-nej-till-lagar-om-obligatorisk-vaccinering/>); <https://www.iamexpat.nl/expat-info/dutch-expat-news/child-vaccinations-netherlands>; <https://www.rivm.nl/en/national-immunisation-programme>

3. <https://www.precisionvaccinations.com/cdc-travel-vaccine-recommendation-when-visiting-italy-includes-mmr>

4. <https://thevaccinereaction.org/2018/12/italys-health-minister-opposes-coercive-vaccine-policies/>

5. <https://www.corvelva.it/speciali-corvelva/analisi/vaccingate-initial-results-on-infanrix-hexa-chemical-composition.html>

ДЕМОГРАФСКИ СЛОМ СРБИЈЕ И МОГУЋНОСТИ ОБНОВЕ: РАЗМИШЉАЊЕ НА РУШЕВИНАМА

ТЕСНА ГРОБЉА, А МАЛО ГРОБАРА

„Тесна гробља, а мало гробара, / гробарима отежаше руке“: тако је, у „Небеској Литургији“, Свети Владика Николај пророковао судбину Срба кад се одрекну Христа. На наше очи, то пророштво се испуњава: у Београду је, само у јануару 2017, по писању штампе, умрло преко 1600 људи (1), а у мом Чачку преко 130 њих је отишло Богу на истину.

На једном парастосу у Гучи, сазнајем да је прошле године било двоструко више опела од крштења. Гуча, срце Драгачева, празни се и нестаје.

И тако је свуда. Апсолутно свуда у Србији.

ПРАВА СЛИКА СТВАРИ

У тексту „Демографска ‘будућност’ Србије“, објављеном у зборнику Уније синдиката просветних радника Србије, „Колико коштају илузије“, професори Миљан Мићуновић и Милан Селаковић су, на основу података које им је доставио демограф др Владимир Никитовић, записали следеће: „Зашто жмуримо пред нестајањем? Да ли нас узнемирава податак да смо за последњих десет година остали без 400.000 људи? Зашто затварамо очи пред чињеницом да жене у Србији први пут рађају са непуних 28 година и да просечан мушкарац постаје отац у 33-ој години, а онда нас изненади сазнање да је

трећина бракова у Србији без потомства. Јесмо ли забринути што свако пето домаћинство у овој земљи чини само један члан? /.../ Данас, старијих од 65 година има 2,5 пута више него младих, па се отуда демографска старост (просечна старост грађана) повећала и износи 42,2 године. /.../ Србија улази у ред десет најстаријих популација на свету (чак 2,9 милиона грађана је старије од 50 година). Узроци су пре свега веома низак наталитет, висок морталитет, проблем зачећа, касно родитељство, али и сиромаштво, незапосленост, себичност и борба за 'голу' егзистенцију. Најгоре стање је у Источној Србији и Старом Влаху. У општинама Црна Трава и Гаџин Хан просечна демографска старост износи преко 50, док је она у Новом Пазару и Прешеву око 26, односно 29 година. Број становника се за више од 10 одсто смањило у општинама попут Босилеграда, Беле Паланке, Варварина или Српске Црње и то за период од само 5 година. /.../ У последњој деценији сваке године око 150.000 радно способних људи напушта своје пребивалиште и сели се у Београд, Нови Сад и Ниш, док је у општинама Нови Пазар, Прешево и Тутин, где су Бошњаци и Албанци већинско становништво, тај раст настао као последица највећег природног прираштаја у Србији. Више од 40 година београдске општине Врачар, Савски Венац и Стари Град бележе пад становништва због исељавања и негативног природног прираштаја, док су се колевке највише љуљале у Гроцкој, Звездари и Сурчину. /.../ Полови концентрације становништва су на главној трансверзали од Новог Сада до Лесковца и помоћној у долини Западне Мораве/.../. Овде живи више од 3 милиона људи или скоро 50 одсто становништва Србије. Примећују се и енклаве попут Крагујевца, Суботице и Новог Пазара, док су делови Источне Србије, Баната и Рашке готово празне области. У Институту друштвених наука примећују да се све више становника концентрише у великим градовима, али страхују да ће и том тренду ускоро доћи крај.“ (2)

Читаве области се празне. Нарочито оне близу државних граница. Празан простор просто мами оне који ће га населити. Авај, ако се овако настави, то неће бити српски народ.

ТРАГЕДИЈА ЕМИГРАЦИЈЕ

Мићуновић и Селаковић указују и на страховит проблем масовног исељавања из Србије, који траје већ деценијама. Људи одлазе, одлазе, одлазе; само из Чачка и само у Чикагу педесетак момака возе туђе камионе, и тако зарађују за живот, јер у својој земљи нису могли да нађу неки нормалан посао. Мићуновић и Селаковић кажу: „Емиграција, односно исељавање, константна је од 1945. године и њоме су обухваћене различите социјално-политичке групе. Непосредно пред крај рата и после њега биле су инициране разлозима политичке природе. Значајније економске миграције почињу 60-их година прошлог века, када се ондашња Југославија отвара према свету, а сиромашно становништво одлази на рад у развијеније европске земље. Тај тренд се наставља 70-их и 80-их година, али са становништвом које је нешто образованије. Током 90-их, па све до данашњег дана, интензивира се одлазак најобразованијег и физички најспособнијег становништва између 25 и 40 година старости. Драматичан је податак да је између 10 и 20 одсто жена у репродуктивном периоду напустило Србију и децу родило у иностранству.

У протекле две деценије пола милиона људи је напустило Србију, од чега су чак 50.000 образовани стручњаци. Најмоћнијим земљама данашњице „поклонили“ смо 6.000 доктора наука за чије је школовање Србија утрошила 12 милијарди евра, док целокупно образовање само једног доктора наука државу кошта око 250.000 евра.“ (2)

Производимо, дакле, стручњаке који попуњавају упражњена радна места на Западу. Да ли је то случајно? Не улажу,

не муче се са школовањем Срба ти западњаци, а добијају висококвалификовану радну снагу из једне напаћене земље пуне обдарених људи. А на власти у Србији држе своје измењаре, који ту земљу чине немогућом за пристојан живот, па је емиграција многимима једино решење које виде.

УМИРАЊЕ ЂАЧКЕ СРБИЈЕ

Некада је Србија била пуна граје и дечјег смеха. Ђаци су хитали у школе и у селу и у граду. Сада се школе, мало по мало, затварају, а ђачка Србија изумире. Опет Мићуновић и Селаковић: „Тешка демографска ситуација у Србији, поред постојећих, изнедрила је и нови проблем. У последњој деценији, због малог природног прираштаја и велике миграције становништва ка градским срединама, дошло је до гашења многих сеоских школа, где више нема житеља или су остала само старачка домаћинства. Ништа боља ситуација није у градским срединама где се број ученика у основном и средњим школама непрекидно смањује. Ово најбоље илуструје чињеница да је број ученика у школској 1995/1996. години у основним и средњим школама био близу 1.114.000, док је школске 2007/2008. било свега 930.000 ученика. Најновији подаци Министарства просвете, науке и технолошког развоја показују да се тај број у школској 2011/2012. смањио на 831.483 ученика. Остаје нам само да констатујемо да је наш школски систем за последњих 17 година изгубио више од 280.000 основаца и средњошколаца.“ (2)

Како је то страшно! Србија, земља стараца и самаца, у којој не одјекује дечја граја... Да ли су наши ослободиоци, од Карађорђа до краља Петра, од јунака са Мишара до јунака са Цера, могли о овоме и да сањају?

Може ли се ишта поправити или да дигнемо руке од себе, кад смо, одбијајући да се рађамо и живимо, већ дошли доведе?

ДА ЈЕ И КАД БИ

Да Срби имају државу Србију, и да она није под тихом, али ефикасном окупацијом туђина, демографски проблем био би решен јасним и разумним мерама власти. Пре свега, држава мора да омогући очевима и мајкама да своју децу подижу у атмосфери поверења у родитељску мисију, а не у атмосфери „људскоправашке“ сумње у све што родитељи чине да би, у тешким условима данашњице, одгајили свој подмладак. Мора се стварати прави култ здраве, срећне, вишедетне породице. Треба повести и борбу против абортуса, који је толико нерођених спречио да се појаве у Србији и поведу нас ка избављењу, и који је толико женских утроба учинио неплодним (при чему, наравно, за абортус није крива само жена, него, и то веома често, мушкарац, из егоизма и кукавичлука). Родитељима вишедетних породица треба дати и привилегије. То је, како пише Монтеѕкје у „Духу закона“, чинио и Октавијан Август, у доба кад су многи у Риму живели као нежење. Ожењени људи с децом у Августово доба добили су низ повластица, и Рим је почео да се демографски обнавља.

Да не испадне да „мељем на празно“, ево низа предлога конкретних и остваривих мера: под условом да ослободимо Србију.

ЗАШТИТА ПОРОДИЦА И ПРАВА РОДИТЕЉА

1. Слободна Србија законом спречава све облике грубог мешања државе у унутарпородичне односе и обезбеђује приоритетну могућност породице да самостално решава проблеме који се тичу њеног унутарњег живота.

2. Усвајају се законске мере које ће додатно гарантовати права родитеља на васпитање деце, укључујући дечји поглед на свет и начин њиховог живота, заштиту малолетника од

опасних и неморалних поступака и пропаганде политичког хомосексуализма, организовање дечјих свакодневних активности, њихово право на религиозни живот. У слободној Србији, родитељи добијају могућност да се упознају са уџбеничким материјалом, књишком, аудио и видео-продукцијом, као и интернет сајтовима који се нуде њиховој деци, и да ставе умесне примедбе на сваки покушај индоктринације детета.

3. Мора се ударити на законске и подзаконске акте, настале на основу неолибералне идеологије тобожњих „људских права“, који омогућавају неконкретне основе за мешање у породични живот, поготову такве какве су „неправилно васпитање“, „низак материјални ниво“, „психичко насиље“. Свака основа за мешање државе у живот породице мора бити законски конкретизована, и никако не сме да се злоупотребљава, поготову не за одузимање деце од родитеља. Такође, треба спречити доношење квазизакона које свако, па и најблаже педагошко, физичко кажњавање детета проглашава НАСИЉЕМ и довољном основом за одузимање деце родитељима.

4. У слободној Србији, нужно је формирање контролних тела и механизма с циљем да се преиспита сваки случај мешања државе у унутрашње ствари породице, поготову кад је у питању одузимање деце. Такође, треба оснивати саветовалишта за угрожене породице, с циљем да дође до помирења и престанка породичних сукоба, а не да се бракови растурају и деца одузимају. Свака наша кућа треба да постане СИГУРНА КУЋА. Законодавство мора да себи постави као приоритетан циљ ОЧУВАЊЕ ПОРОДИЦЕ.

5. Законом ће се, у слободној Србији, јасно прописати и минимизовати број услова за одузимање деце из породице.

6. На нивоу Србије, кренуће се у афирмативну кампању ширења породичних вредности и култа рађања, а као државни празник треба увести и Дан породице, као нарочито подсећање на очување најважније установе једног друштва.

БОРБА ЗА СМАЊЕЊЕ БРОЈА АБОРТУСА

1. Законодавство у области здравства као приоритетан задатак мора да пред лекара постави очување зачетог живота, да забрани лекарске иницијативе за прекид трудноће, при чему је главни задатак да жена у потпуности буде упозната са свим негативним последицама и ризицима који су последица абортуса.

2. Жени треба омогућити, као у развијеним земљама, двонедељни период за размишљање, током којег јој на увид треба ставити документ о информисаној сагласности. У документу ће свима разумљивим језиком бити описано шта се све дешава са фетусом и самом женом приликом абортуса, као и о последицама истог по жену и њено телесно и душевно здравље.

3. При свакој гинеколошкој амбуланти формирати консултативни центар, у коме ће, поред лекара, психолога или социјалног радника, бити и представник традиционалне религије, који ће бити спремни на разговор са женом која је решила да прекине трудноћу.

4. Треба створити прихватилишта за самохране мајке које су се нашле у тешкој животној ситуацији. У сарадњи државе и традиционалних верских заједница наших простора, таква прихватилишта би самохраним мајкама обезбеђивала како привремени смештај, тако и даљу помоћ и животну оријентацију.

5. Операције „прекида трудноће“ (осим у случајевима непосредне угрожености живота мајке) морају се изузети из система медицинске заштите који финансира држава.

6. Абортуси се не могу вршити из новчаних средстава пореских обвезника, поготову оних који им се начелно противе.

7. У средњошколске образовне програме увести упознавање ученика са процесом развоја фетуса у утроби мајке, с нарочитим освртом на опасности последица абортуса по живот и здравље жене.

8. У средствима масовног информисања покренути масовну кампању упознавања становништва са последицама абортуса по живот нерођених, живот и здравље саме жене, као и демографију.

ПОДРШКА МНОГОДЕТНОЈ ПОРОДИЦИ

1. Бригу мајке о домаћинству и гајењу деце треба изједначити са другим друштвено корисним делатностима. Мајке које нису запослене, а имају четворо и више деце у социјално адаптираној породици, добијају месечну помоћ у износу просечне плате у Србији, а мајчина брига о деци рачунаће јој се у радни стаж. Основни став тим поводом је изрекао Гилберт Честертон: ЖЕНИ НЕ ТРЕБА ВИШЕ ПРАВА, НЕГО ВИШЕ ПРИВИЛЕГИЈА.

2. Многодетне породице треба да добију државну подршку за решавање стамбеног питања.

3. Држава даје стимулације послодавцима који нуде олакшице (попут флексибилног радног времена) родитељима вишедетних породица, као и онима који укључују помоћ породицама с више деце у свој социјални пакет.

4. Треба утемељити државну награду, која ће имати и новчани део, за родитеље социјално адаптиране вишедетне породице, и та награда треба да буде уручивана на државни Дан породице и породичних вредности.

5. За породице са четворо и више деце мора да се омогући заједнички годишњи одмор уз стварање финансијских механизма за реализацију тог права.

6. Треба разрадити програме нарочите здравствене и социјалне заштите за многодетне породице.

Услов за све ово је, наравно, Србија слободна од тихе туђинске окупације.

Али, услов свих услова је други и другачији. И он није ни политички, ни економски. Ипак, долази пре свега другог.

CONDITIO SINE QUA NON

Основни разлог пропасти Србије и српског народа није материјални, него духовни. Бог је Живот, а напуштање Бога је смрт. Наша пропаст је почела непосредно после Другог светског рата, кад смо кренули да градимо земљу која је била, по речима Владике Николаја, пркос Богу и Светом Сави. Стандард је растао, уживало се на основама западних кредитних, али истински живот је занемарен јер је Творац живота порекнут.

Човек је створен да буде усвојено чедо Божје по благодати. О томе сам Господ говори у псалмима: „Ја рекох: Богови сте, и синови Вишњег сви. А ви као људи умрећете и као један од кнезова пашћете“ (Пс. 81, 6–7).

Створени за бесмртност, изабрали смо смрт. И да бисмо поново живели и рађали се, морамо се, како рече Владика Николај, вратити Богу и себи, „да нас не покрије језива тама туђинска, са лепим именом и шареном одећом“. Православни човек у брак ступа и гаји потомке из љубави према Животодавцу, према свом брачном другу и деци. А пут ка обнови православног човештва, коме је све јасно и које нема двоумица да ли да рађа или да самује, јесте свенародно

покајање, без кога чак ни ослобођена држава Србија не може помоћи у обнови демографије. Покајање је свецело мењање себе, на које нас Бог позива да би нам опет био Отац, баш онако како пише код пророка Језекиља: „Одбаците од себе сва безакоња која чинисте, и начините себи ново срце и нов дух; и зашто да мрете, доме Израиљев? Јер ми није мила смрт онога који мре, говори Господ Господ; обратите се дакле и будите живи.“ (Језекиљ, 18, 31–32)

И заиста – зашто да мремо? Зашто се не обратимо Живоме Богу и тако поново будемо живи? Господе, благослови!

2017.

УПУТНИЦЕ

1. <http://www.blic.rs/vesti/beograd/crni-januar-2017-u-beogradu-nikad-vise-sahrana-nije-obavljeno-nego-u-prvom-mesecu-ove/5bn3hvg>
2. [http://www.unijasprs.org.rs/images/slike2013/Koliko%20koštaju%20iluzije\(2\)\(1\).pdf](http://www.unijasprs.org.rs/images/slike2013/Koliko%20koštaju%20iluzije(2)(1).pdf)

СРБИ И СЕЛО: ДА ЛИ ЈЕ МОГУЋ ПРЕПОРОД?

ЈЕДНА СЛИКА СА СЕЛА

У књизи „Српска прича“ познатог шумадијског равнорског команданта Александра Милошевића, коју је приредио историчар Немања Девић, налази се једно његово писмо из емиграције у коју је, чудом Божјим, успео да избегне пред Титовим целатима. Милошевић се сећа жетве у родном крају и тугује за добом и народом који је нестао. Ево потресних речи његових: „Баш некако у време жетве и вршаја, али код вас тамо, не овде, седео сам једне вечери позади куће у нашој малој авлији. Било је дивно и тихо вече. Месечина пуна и јасна, а небо звездано. Ваздух без влаге, што је овде реткост, па звезде лебде некако близу и сијају као драго камење. У то се у даљини чуо лет неког путничког авиона. Звук је био равномеран, тих. Баш исти онакав, као када дреш ‘пева’ храњен вештом руком и дивним чистим, златоликим класјем... У тренутку, био сам ту са вама. Можда сте и врли баш тада? Жетву и вршај сам много волео. Како онда када сам као мали гледао да узберем оно неколико ретких плодова на оној високој белошљиви усред воћњака (ти се ње, Драгославе, свакако сећаш), као и прве, махом црвљиве црвењаче, па да их, не појевши ниједну, однесем знојним жетеоцима и уживам у радости што сам им донео шљиве, тако и онда када сам и ја жњео, па се једва исправљао од болова у леђима. Или при самом вршају: било да сам се топио од милине радећи као дечак на слами, било да сам једва успевао да бацитим снопље на дреш, или се упињао да цакове пуне пшенице, са рескиром да ме збаце преко оног високог прага качаре, изручим у амбар. Увек сам осећао

радост. Нарочиту радост и нигде такву. Али ја сам запажао да су и други осећали ту радост. И покојна Мајка, коју су њена мирноћа и покорност просто били осудили да, и код нас и код других, увек ради на плеви. На оној ситној и прашњавој плеви, од које се ни зенице на очима нису виделе. Али је и она била весела, па би се и песма отимала кроз повезачу која је штитила уста од силне прашине. А сирота Мајка је волела да пева, нарочито при жетви. Па и покојни Оцика, при свој његовој неодољивости да све наједном зграби и сврши, осећао је нарочиту радост. Само је то чувао за себе, крио просто и ретко када показивао. А ти се, Драгославе, свакако мораш сећати како ти је било мило да идеш по машину и дреш. Било је то просто као нека свечаност. Сви радосни, па и стока у неком нарочитом расположењу, а машина искићена и цвећем... Од куда та таква силна радост при једном ипак тешком послу? Због успеха, а сваки успех изазива осећање задовољства, а ово радост. А жетва и вршај су успех. Хлеб у кућу. Свој хлеб! После силног рада да се пооре, посеје и одгаји; и страха да невреме не убије, жетва и вршај су и силно душевно смирење, благотворно спокојство. Сећам се, као сада да је, како сутрадан по вршају, док се са гувна уздиже онај пријатан мирис сламе помешан са оним од машинског мазива, влада нека нарочита, свечана тишина, па изгледа као да се све у задовољству одмара... Само је Лека Рашић увек изгледао исти. Шајкаче нахерене, пун прашине и плевеве, срозаних чакшира до на кукове (...), лица подбула од неспавања, замора и многе искапљене чаше. И, док му је са доње усне увек висила прилепљена цигарета, цео израз његова лица био је доброћудно пријатељски, а у сенама очију лола. И био је то! Је ли жив? Ако је, поздравите ми га много и реците му да ми је сећање на њега пријатно као ретко шта. (...) Јесу ли и данас жетва и вршај исти овоме из прошлог доба? Или је време донело олакшицу у раду, а однело радост? А човек се ни у чему тако не осећа задовољним, као у тешком послу који значи нарочити успех. Можда сте врли комбајном.

Велика олакшица и брзина такође, но све је некако осамљено, тихо, невесело... Комбајни су властодршцима ко зна како велика хвала, само неоснована. Без њих било би их и пре. Вршача је потисла коња и ветрењачу, коса срп, а жетварица косу. Комбајн све. (...) А властодршци и радост, јер човек више не ради за себе... Чују ли се сада песме код чобана и које се песме певају? Нека их нам Цица и Славко испишу. Сећање на црквену славу, Вел. Госпојину, свакако вам је исувише свеже. Слави ли је црква и је ли било весеља и ове године...“

Тако се сећао Милошевић, који се, у Другом светском рату, борио за село, али се није изборио: дошли комунисти, па порушили. Сметало пролетаризацији, то јест претварању Срба у урбано робље.

Е, село наше... Лепота наша, мука наша... Сатрше га душмани у име „светлије будућности“, а ми, бедни и јадни Срби, побегосмо у градове, заточисмо се у дела руку својих, па нас нема, нема и нема... Где смо?

Нестали смо.

НАШЕ НАЈБОЉЕ БИЛО ЈЕ СА СЕЛА

Село је било основа наше слободе и наше државе.

У књизи „Дани и године“, о том поносу слободних сељака који знају своје, писао је, поводом одбране Србије 1914, српски ратник и дипломата Радоје Јанковић: „Зар наша мирисна поља и наши кићени брегови да постану тевтонски? /.../ Зар да се сневеселе прела и обетине, да умукну гајде и двојнице и да се у колу никад више ватрено не поскочи? Да нам се снужде уштап и младина, да планинска врела буду без састанка, и да се уместо народне песме зацари притајени ропот?... Зар наши крепки људи да постану излишни у свету и животу? Никад!... Жетелац да се јада у своје руковети; љубав да се изопачи у разблуду, и да погну главе наше богомоље. Нас да

гурну странпутицом, да нам уоброче школовање, да живот пуштају да капи тамо где би могао реком тећи?... Несрећници, нису и појмили на шта су подигли руку!... У гробље из сахрањених држава хтели су да унесу младу и свежу Србију; орлу да даду неба кроз решетку!... Народу, који је ускрсао о својој жилавости, о својем круху и својим храпавим песницама!... Идемо кроз Шумадију, кроз освештано огњиште народних слобода. Не водите странца на другу страну. Проведите га зеленом Шумадијом недељом око литургије. Дајте му млека са павлаком, и нека разговара са нашим сељанима. Ништа му не показујте. Лепоте говоре саме. Мирише земља, као мајчино недро. Отавом биркају задовољна стада. Пољима опојно дише нана, и жути се волујско око, а по баштама упорно гледа у сунце верни сунцокрет. Младеж вас стидљиво погледа, а девојке обарају очи. Старци вас смирено поздрављају и прилазе да чују вести са бојишта, а на вратницама оних задругарских шумадијских домова стоји старица чиста као нафора. /.../ Исто као и наши стари, са раздељком у коси и зулуфима спреда, шири се господствена Шумадија, умивена и очешљана. Најлепша и најслободнија земља! Груда, где се зародила снага и слобода!... /.../ Видокруг се непрестано мења. Шири се преко благих увала; онда настају косе, брегови, најзад осамљени ћубасти грмови; а у сивој даљини шумовита планина, мистично позађе где живи расни мит, или се сањиво проткива бајка... А наред Шумадије, као крин на уснама, као круна на челу, стоји величанствена црква на Опленцу!.../ Као света страћара бди краљева задужбина над народом који ратује за слободу и за словенство. Бди, теши га и куражи са оне светле висине, по којим је уждио слободу Карађорђе... Још мало па ћемо прећи Колубару. /.../ Настаје делокруг војске и захват далеког топовског звука. /.../ Аустрија је једном засвагда хтела да уништи независност Србије. Једина земља која се томе одупирала братски и заштитнички била је Русија, иста она Русија којој је владика Стратимировић писао, поводом првог

српског устанка у Шумадији: ‘Да нема народа у поднебљу који би толико волео и ако био расположен према Русији и њеним владарима као Срби!’ Са том словенском, радосном надом на души растајемо се са Шумадијом и приближујемо се Ваљеви.“

Таква је била Србија. Жетвари Александра Милошевића потомци су сеоских хероја Радоја Јанковића.

УРНИСАЊЕ УРБАНИЗАЦИЈОМ

Може се о уништењу села, као светском процесу, мислити веома начелно, као што то чини Ненад Ђурковић у огледу о урбанизацији и масовном друштву: „До недавно, били смо сељаци. Наша култура била је сељачка. Становништво у градовима малобројно.

Урбана средина се споро развијала.

Са индустријском револуцијом дошло је до велике промене. Сељаци су се, из економских разлога, масовно селили у градове. Ова миграција је у потпуности променила изглед градова. Изменила је функцију и динамику урбаног начина живота.

На почетку XX века, ово је још увек био свет сељака. Али прошли век је био и век настанака масовног друштва. Огроман број људи се селио из села у градове и променио изглед света, изменио његову структуру.

Село и град више нису били исти.

Човечанство је у XX век ушло као сељачко, а напустило га као урбано.

Тај процес се најпре одвијао у „развијеним земљама“, а затим су и оне преостале – после Другог светског рата – укључене у тај процес, као „земље у развоју“, а данас као „земље у транзицији“.

Сада више од половине становника света живи у градовима и од градске привреде. Половином XX века било их је

нешто више од трећине, а очекује се да ће половином XXI века у градовима живети две трећине светског становништва.

Главна карактеристика развијеног друштва и савременог светског тржишта је, пре свега, ликвидација сељаштва као класе и сеоског начина живота.

У „развијеном друштву“ нема више од три до пет процената сељака који живе од пољопривреде. Пољопривредна производња, у „развијеним земљама“, је толико машинизована, па су сељаци – као масовна производна снага – постали непотребни. Они су класа у распаду. Један број индивидуализованих појединца још увек живи на селу, али више не у некадашњим сеоским заједницама, и ни о чему не одлучују.

Данас се све одлуке доносе у градовима, а технократи су закључили да је пољопривреда продуктивнија што је у њој мање сељака.

Земље с највећом продуктивношћу у пољопривреди су земље са најнижим процентом сељаштва.

Сељаци су, у „развијеном свету“ – анахронизам.

У Сједињеним Државама, на универзитетима ради више људи него у пољопривреди.

XX век је период постепене ликвидације сељаштва као класе, али и традиционалне „радничке класе“, коју су у највећој мери образовали људи са села.

У класичном значењу, „радничка класа“ више не постоји.

Сада се може говорити само о најамним радницима, који раде за надницу и преживљавају од плате до плате.

Маркс је тврдио да ће капитализам једног дана нестати, тако што ће га ликвидирати „радничка класа“. У *Комунистичком манифесту* је написао: „Буржоазија ствара, пре свега, сопствене гробаре – раднике“.

Међутим, у стварности, капитализам је постепено ликвидирао радничку класу. А пре тога класу сељака.

Најпре је ликвидирано сељаштво. Оно је у „развијеним земљама“ готово нестало.

Што је земља „савременија“, све мање људи ради у пољопривреди, тако да је и сељака све мање.

Сеоско становништво се, силом прилика, грађанизовало. Од сељака су постали индустријски радници. Оно мало што их је остало на селу, на најгори начин „грађанизују“ електронски медији. Телевизија и интернет урбанизују њихову свест.

Преостале сеоске заједнице постају део глобалног масовног друштва.

Сељаци, које су околности натерале да постану радници, били су неутемељени у градској култури. Лебдели су у лимбу урбаног начина живота. Да би се укоренили, прихватили су утопистичке идеје и били подложни манипулацијама политичких демагога. Били су основни „ресурс“ свих тоталитарних система, а пре свега либерално-демократског (назив је ту само да завара), „хранљива подлога“ деструктивном популизму.“

И данас је тако.

АПОКАЛИПТИЧНОСТ СМРТИ СЕЛА

А може се мислити и овако. Смрт села је знак приближавања краја света. Наиме, ако је Нови Завет књига Богом откривена човечанству до краја света и века (јер, трећег завета, о коме су фантазирали јеретици – хилијастичке неће бити), онда све његове поруке морају бити разумљиве читаоцима док је света и века. А приче Господње у Јеванђељу везане су, пре свега, за свет ратара (сејач сеје), пастира (потрага за изгубљеном овцом), виноградача (Христос је чокот, а ми лозе), итд. Свет у коме нестаје село је свет који више неће разумети Јеванђеље. То је свет људи роботизованих, укинутих у својој бити, свет туђ Богу и нама.

Ко ће живети у том огавном свету?

Може ли 5Г мрежа да замени Бога?

Умираћемо, ако ни од чега, а оно од чежње за аутентичним животом, нетрагом несталим животом, ћивотом пуним сјаја.

ДА СЕ СЕЋАМО

Приповедач и есејиста из Горњег Милановца, Миладин Ћосовић, у својој збирци прича о малим великим људима, истиче: „Кад човјек из града оде у природу и са врха неке узвисине посматра околину и види свуда посијане куће, одмах му се намеће питање: ко су ти људи што су се настанили у недођији, и јежи се од помисли да и сам живи у таквим условима. Е, па по тим предјелима живе храбри људи, срасли са земљом као дрво коријеном. По дивљим и питомим предјелима Србије посијана су сеоска имања, на њима живе људи окружени свијетом што га чине бројне домаће животиње, воћњаци, повртњаци, њиве и ливаде. Тај свијет је сврха њиховог живљења. Духовно биће тих људи прожето је историјом предака, имају упориште у наслеђу, памћењу и обичајима. Имају и добре просторне оријентире: познају окружење, добар су ослонац другима и други њима. Не воле промјене, оне које им обезвријеђују и разарају вриједносне обрасце, имају и животни циљ – да одржавају и обогаћују имање. За поштовање је колико су отпорни на утицај западњачког стила живота – живи брзо, трчи за новцем и успјехом – скромност и саосјећајност су им незаменљиве врлине. Такви људи села, природни простор Србије чини живим, захваљујући њима Србија дише сеоским животом и природом.“

Има ли кога у овој јадној земљи да види истине које се могу голим оком сагледати? Миладин Ћосовић се залаже за обнову села и повратак људи тамо где све почиње: „Мој пријатељу, није време да причамо о историји, има пречих ствари данас; Срби одумиру и зато свиме што знају и могу треба да се боре за опстанак. Села остају пуста, градови брекћу од

пренасељености. Шумадија је прошарана напуштеним имањима. Дивна Шумадија, Богом дана за живот, а, ето, овом народу не ваља ни – таква... Власт, шта ради власт? Брине само о градовима, село јој – пасторче. А ја кажем – нема Србији и Србима спаса док не оживе села. Стотине хиљада сељака изгнано је са Косова, из Хрватске и Босне, станиште им је држава нашла у градовима. Зашто држава није откупљивала напуштена имања и дала их изгнаницима да на њима живе, раде оно што знају? У градовима тумарају као сиротиња, многи живе на социјали. Властодршци демагогишу о одумирању Срба, а ништа не чине да се бела куга спречи. Ништа не чини ни Црква. Јерарси граде луксузне дворове, возе се луксузним колима, гложе се, граде нове и обнављају старе храмове. За кога их граде, ко ће у њих улазити? Сваком владици рад би најприје требало ценити према томе колико је у њиховим епархијама порастао број новорођенчади. Владике треба да раде с народом, као први у епархији да буду слуге свима. А имали су од кога и да науче – патријарх Павле је учио народ побожности, смерним живљењем подстицао га да наук свесрдно прима. /.../ Зашто сваки свештеник послје литургије не би верницима могао говорити о светости рађања, светости материнства, апеловати на Српкиње да рађају децу? То што је најважније, да јерарси уместо изградњи и обнављања храмова, формирају у својим епархијама фондове за материјално стимулисање породица да се умножавају. Где мајке рађају треба да владају топлина, сигурност, радост, а после крштења детета да из српских домова сјаји религиозна светлост. Свештеници да после венчања и богослужења саветују брачне парове да чувају брак, да жене, како је говорио апостол Павле, буду ‘покорне мужевима, као што је Црква покорна Христу, да мужеви љубе своје жене као своја телеса, јер који љуби жену, самога себе љуби.’“

Тако Миладин Ћосовић.

Старац Пајсије Светогорац је говорио да је уништење породица кључни успех ђавола у данашњем свету. Јер, ако не

буде породице, неће бити ни свештенства, ни монаштва, ни државе, ни сељака, ни грађана, никога и ничега. Православно схватање брака подразумева да муж треба да воли жену као Христос Цркву, распињући се за њу, а да жена треба да га поштује као Црква Христа, и да смерно носи крст мајчинства.

Колико је то могуће у урбаној средини у којој ентропија надвладава склад и поредак Богом дат космосу и природи?

ИМА ЛИ НАДЕ?

Покојни отац Сава из манастира Вознесење под Овчаром јасно је рекао шта нам се и зашто десило: „Навикло се сад да се живи без обавезе. Да се ради како му драго. А некад је то све пажљиво рађено. Кад су косачи косили ливаде, косили су тако да не остане ништа иза њих. Кад су жели пшеницу рукама, жели су да ништа не остане, да се не врља, но да се чува. Да се чува хлеб. Радан је био народ некада. Ни једна шљива није остала непокупљена. А сад народ неће да ради. Изгледа му да може да живи а да не ради.

Е, то се тако мислило. А шта ћемо сад? Фирме не раде, фабрике не раде, шта ћемо сад? Где ћеш сад? Многи хоће да живе, а да не запну. Нема леба без будака, без мотике. То је паметан народ казао. Сад је дошло то време да немаш где да радиш. У село да се враћаш не можеш сам. Неће нико да иде са тобом. Ни деца која су навикла на улицу, на град, и која су ослабљена, не могу она сада да чисте шталу и сличне послове да раде. И тако ми не можемо да изађемо из тешке ситуације. А чека нас још тежа ситуација.

Човек може да опстане само ако се Богу моли. И ако добро трпи. И ако добро штеди, ако чува све. Пре је народ веома водио рачуна о одећи и чувао. Зато што то није било лако имати. Прало се и израђивало уз велики напор. Сваки део одеће је био ручни рад. И постељина и покућство.

По целу ноћ женска чељад су везла, прела, ткала, крпила уз светлост зидних лампи. Везле су, шиле и надметале и у лепоти и у вештини. Лепо су кувале, све су лепо радиле. Мајка је морала добро да научи кћер женским пословима да не би будућа свекрва рекла: „Потиче из лоше куће у којој ништа не научи.“ Свака је знала да музе, сири, вари, да чисти шталу. Било је велико богатство, имало је и резерве.

А данас? Где је данас резерва? Данас су плате мале. То потрошимо, па немамо могућност да штедим. Људи више немају ни где да раде. Наш народ је много погрешно што је слушао безбожнике. Не знаш ни ко је ни шта је, а ти идеш за њим и сматраш га ваљаним човеком. Јеси ли шашав? Не поштујеш оца и мајку, а да поштујеш мене.

Некада је свукуде владао ред, био је народ опрезан и ваљан. А сада је без вере и побожности. Али врати ти то сад.

Ето докле се дошло недисциплином. Човек мора да има обавезу. Мораш да будеш прави радник, и да поштујеш хијерархију. Каже један: „Ја никад не устајем пре осам.“

Е, спавај сад! Сад више не мораш да устајеш. Немаш где да радиш, нити да одеш у фабрику. Све се упропастило. Све је у хаосу и неред. Безбожје и непослушност, су све то изазвали. Ето последица.

Свет не поштује правила, ред.

Отуда и оволики хаос. Погледај само болести. Страшне болести које свет не виде још. Откуда то? Све се пореметило. А све је некад био диван поредак. Све чисто, корисно створено. Људи безбожни и без вере, све су испрљали.“

Ко се испрља, мора да се чисти. А једино очишћење је покајање пред Богом за грехе и узимање на себе крста Христовог, којим дође радост целом свету. Ако буде века, биће и лека; ако нам Бог прими покајање, обновићемо се, и село и град. Али, како рече отац Сава, мора да се запне.

Господе, благослови!

2019.

ДРУГИ О ИСТОМ

Волтер Пери
ШТО ВИШЕ АБОРТУСА:
ХИТЛЕРОВА ПОЛИТИКА КОНТРОЛЕ
РАЂАЊА НА ОКУПИРАНИМ
СЛОВЕНСКИМ ТЕРИТОРИЈАМА

ЈОШ АБОРТУСА

... Све, што су видели тој дана, од широких поља живота које зру до мноштво деце, говорило је о плодности. Изгледало је да ништа не може да поколеба животној сили тих људи. Мартин и Карл су ишли од села до села, и што су више то чинили, лица су им примала све озбиљнији израз. Увече су се враћали. Мартин је говорио о деци коју је видео и изобразио да ће нам та деца, кад-тад, „донети мноштво брата, зато што су васпитана мноштво људи неће наши људи.“ Док је вођа говорио међу присутнима се ширила забринутост. Очигледно, он је подвукао да је неко предложио да се у том месту абортуси и контрацепција ставе ван закона. Наставио је да би он лично спремао таквој идиотији који је то предложено. „Збој мноштвоности породица локалној становништва постоваће нам само ако девојке и жене тамо буду имале ШТО ВИШЕ АБОРТУСА.“ (1)

Било је то 22. јула 1942, истог оног дана када су нацисти почели да транспортују варшавске Јевреје у концлагер Треблинка (2).

Место збивања – штаб „Werewolf“, у Совјетској Украјини. Вођа групе и заговорник абортуса – Адолф Хитлер; два човека су била Мартин Борман, његов секретар, и Карл Брант, његов лекар. Операција „BLUE“, немачка војна кампања у

Источној Европи 1942. трајала је већ месец дана са успехом. У Хитлеровом генералштабу се размишљало шта да се предузме са окупираним територијама. Неки су били склони флексибилнијој политици ради подршке Украјини у рату против Совјетског Савеза. Други су заговарали уништење Словена да би се обезбедиле територије за немачке колонисте (3).

НА ИСТОКУ

Како се Борман и надао, Хитлер је те вечери изабрао други тип политике и следећег дана наредио је Борману да разради мере контроле рађања за окупиране територије.

Борман је спремио тајно наређење које се састојало од осам параграфа, које је један историчар дефинисао као „вероватно најреакционарнији политички документ који је икад изашао из Хитлеровог штаба“ (4). Он је подразумевао следеће: „У случају абортуса на источним територијама под окупацијом можемо то само поздравити, а у сваком случају нећемо их ометати. Фирер се нада да ћемо развити веома широку трговину средствима против зачећа. Нисмо заинтересовани за раст негерманског становништва“ (5).

То није била прва изјава те врсте. Године 1939, 25. новембра, убрзо пошто је Пољска окупирана, нацистичка SS организација по имену „Државна комисија за оснажење Германства“ (RKFDV) (6) објављује следећи декрет: „Све мере које имају тенденцију да ограничавају стопу рађања треба допуштати и подржавати. Абортуси на територије Пољске морају се ослободити забране. Средства за абортусе и контрацепцију треба јавно нудити без политичких ограничења. Хомосексуализам се може легализовати. Установама и лицима која се баве абортусима политика не треба да смета“ (7).

Таква политика одобрена је на конференцији Министарства унутрашњих послова 27. маја 1941. у Берлину. Тамо је

група стручњака препоручила мере контроле рађања за Пољску, које су укључивале и вршење абортуса кад год га жена затражи (8). Године 1941, 19. октобра, одређене су мере које се тичу пољског становништва. Хитлеров декрет од 23. јула 1942. проширен је на друге делове Источне Европе. Хитлер је своје наређење потврдио 5. августа (9).

ПРОПАГАНДА

Немачки експерти разрадили су мере за спровођење одлуке. Професор Вецел је 27. априла 1942. у Берлину објавио меморандум који је садржавао следеће: „Било какво средство пропаганде, нарочито штампа, радио и биоскоп, као и фељтоне, брошуре и предавања, треба користити да би се руском становништву сугерисала идеја да је штетно имати више деце. Морамо да подвлачимо материјалне губитке које то подразумева, као и погодности које човек може да оствари за новац који би потрошио на децу. Треба такође сугерисати и да постоји опасност по женино здравље кад је рађање деце у питању.

С таквом пропагандом почеће и широка кампања у корист контрацептивних средстава. Треба створити индустрију контрацепције. Ни циркулација и продаја контрацептивних средстава, као ни абортуси, не смеју се ограничавати законом (наравно, само на словенским територијама, нап. прев.). Такође, биће неопходно отварање специјализованих установа и припрема особља за вршење абортуса. Становништво ће радије прибегавати абортусима ако те установе буду највоље опремљене. Доктори морају бити способни да прискоче, без обзира на професионалну етику. Пропаганда мора да препоручује и добровољну стерилизацију“ (10).

Локални лекари добили су указ по коме се абортуси спроводе у корист жене. Химлер је марта 1943. објавио декрет

који то подвлачи: „Руски лекари Руске медицинске асоцијације, који не смеју да знају за ово наређење, морају да буду појединачно инструирани да трудноћу треба прекидати из социјалних разлога. То им треба објаснити тако да ни на који начин не сазнају за право наређење“ (немачких власти, као ни за циљ њихове популационе политике, нап. прев.) (11).

Немачке власти су ипак истакле да, мада од рађања деце треба одвраћати, не треба ограничавати сексуалне слободе. У меморандуму од 1944. каже се: „Да би се пропаганда водила практично, треба слободно делити контрацептивна средства (при чему цене субвенционише држава). Нема потребе да се становништву туђе крви ограничавају природне жеље, све док то не смета ограничавању репродукције међу народима туђих раса“ (12).

ШИРЕЊЕ ПОРНОГРАФИЈЕ

У ствари, Немци су веома радили на ширењу „сексуалног хаоса“. Они су смишљено ширили порнографију по Источној Европи да би је разорили културно, политички и духовно. Један историчар овај процес тако описује: „Немачко одељење за пропаганду морало је да у Пољској организује или субвенционише неморалне булеварске представе и да штампа јефтину литературу изразито еротског типа... да би се маса држала на ниском нивоу и да би се њена пажња скретала са политике. Ти пројекти дегенерације и моралног разарања практично су били спроведени у великим пољским градовима... Успеси Немаца у тој области изазвали су против-мере пољског Покрета отпора. Овај је почео да шаље специјалне ‘казнене одреде’ који су обилазили кабарее познате по неморалу и предузимали дисциплинске мере против пољских режисера ‘забавних’ програма“ (13).

Пољаци су се такође борили за своју омладину. У својој „Историји тајне државе“ 1944. Јан Карски наводи упечатљив

одломак из једног предавања у илегалној школи: „Драга моја децо, наш посао је веома сложен. Ви знате да непријатељ настоји да истреби пољску нацију, деморализујући и развраћајући пољску омладину. Ми, стари професори, цео живот смо посветили упућивању и оснаживању исте. Наилазимо на отпор због вас и због Пољске. Борба нам није лака. Претрпели смо много пораза. Бићемо побеђени ако видимо макар једног од вас, како иде у немачко позориште или биоскоп, чита неку погану књижуру или похађа неки кабаре“ (14).

Подстицање разврата био је саставни део нацистичких планова, мада није увек било успешно. Ерих Кох, рајхскомесар Украјине, према једном историчару то је и потврђивао: „чак и после Стаљинграда Кох, који је увек радио на германизацији, рекао је групи новинара да је плодност Украјинаца и даље озбиљна опасност... Репортер, који је ту изјаву пренео Гебелсу, министру пропаганде, озбиљно је сумњао да ће икад бити постигнуто ‘изрођавање путем развраћања’ с обзиром на висок морал становништва“ (15).

(...) Политика контроле рађања спровођена је чак и у концлагерима. У Равенсбрику су трудне Јеврејке слали у гасне коморе. Нејеврејкама су насилно вршили абортусе (26). Наравно, стерилизација и абортуси били су само привремена мера смањивања рађања: у великој тајности нацисти су почели да спремају логоре смрти за истребљење 32 милиона Словена.

ИСТОРИЈСКИ КОРЕНИ

У лето 1932, скоро годину дана пре доласка нациста на власт, у штабу партије у Минхену одржана је конференција. На њој се говорило о Источној Европи и решено је да Немачка кад-тад окупира ту област. Стручњаци за сеоску привреду истицали су да ће освајање Источне Европе Немачкој

омогућити, да саму себе снабдева прехранбеним производима, али су упозоравали да „изузетна биолошка плодност“ региона мора бити заустављена добро промишљеном депопулационом политиком. Обраћајући се присутнима. Хитлер је подвукао да „оно о чему смо разговарали мора да се држи у тајности“ (27).

Нису сви посвећени нацисти ћутали. Херман Раушнинг, познати нациста раног периода, напустио их је средином тридесетих и открио њихове планове. У „Гласу уништења“ испричао је о свом разговору с Хитлером 1934. на тему Словена: „Инсистирао је: ‘Морамо смањити становништво и треба да разрадимо технику депопулације... Под тим ја не подразумевам обавезно уништење, него просто мере за гушење њихове огромне природне плодности... Постоји много путева, систематских и релативно безболних, у сваком случају бескрвних, да бисмо навели непожељне расе да изумру... Французи су се после рата жалили како Немаца има 20 милиона више него што би требало... Примамо критику. Поздрављамо планирање раста становништва. Али наши пријатељи ће морати да нас извине ако двадесет милиона нестане негде на другом месту... чинећи то постепено и без крвопролића, показаћемо своју хуманост’“ (28).

Говорећи на радном фронту 12. септембра 1936. помеху је немачку потребу за територијама: „Колико Немачка мора да ради да би отела неколико километара тла од мора и мочвара, док се други за то време купају у изобиљу земље! Када бих ја имао Урал са његовим неисцрпним резервама блага и минерала, Сибир са огромним шумама и Украјину са огромним пшеничним пољима, Немачка и национал-социјалистичко руководство би остварило изобиље“ (29).

Сутрадан је „Њујорк Тајмс“ објавио следећи коментар: „Није изражена жеља да се стекну ти руски ресурси и није било јавне претње. Па ипак, кад су нестали осмеси који су те речи пратили, постало је јасно да је та идеја бачена у вртлог

немачког менталитета, и да се таласи тиме изазвани могу проширити веома далеко“ (30).

У нацистичкој идеологији позитивна идеја „LEBENSRAUM“ – немачког освајања „животног простора“ на Истоку – уравнотежила је ону негативну, о истребљењу Јевреја. Септембра 1942. Хитлер је коментарисао немачке војне победе овако: „Наши успеси на Западу могу да дају само дозу шарма нашим подухватима и да оснаже нашу општу безбедност, али су наше источне победе несумњиво много драгоцене, јер је то база самог нашег постојања“ (31).

У НЕМАЧКОЈ

У границама саме Немачке Хитлер је дуго подржавао идеју контроле рађања под надзором државе да би одстранио „неподобне“. Године 1924, у својој књизи „Mein Kampf“ Хитлер је писао да је једна од седам обавеза државе „спровођење практичне савремене контроле рађања“ – „болесни и слаби људи су они којима се не сме дозволити да имају децу“ (32).

Кад су у питању еугеника, стерилизација и абортуси, нацистичка идеологија је имала много тога заједничког са идеологијама разних левичарских удружења и групација XX века које су се бавиле контролом рађања и сексуалним реформама (британским, америчким и немачким). Као што примећује Анита Гросман, „ослањање на еугенику и расну хигијену било је типично за групације сексуалних реформиста и претпостављало је сложену амбивалентну везу између националистичке демографске политике десничарског типа и левичарских сексуалних реформи“ (33)

Гросманова подвлачи да је у току 1931. године група Хамбург – РВ (група за сексуалне реформе, тесно повезана са социјалдемократском партијом) одржала низ предавања на теме попут „Увод у демографску политику“, „Расна теорија,

еугеника и стерилизација“, „Одстрањење неспособних за живот“ (ово се односило на усмрћивање ментално заосталих, престарелих и душевно болесних људи).

Дошавши на власт, Хитлер је предузео оштре мере за смањење прираштаја „неподобних“ што је имало за последицу увођење закона о спречавању рађања потомства код људи са наследним болестима, који је објављен 14. јула 1933. У доба нацистичке управе, од 320 до 350 хиљада људи је стерилисано, и не мање од стотину њих, углавном жена, умрло је приликом операције (35).

Следећи корак је био увођење абортуса. Септембра 1934. Хитлер је наредио др Вагнеру, главном лекару Рајха, да уведе „прекид трудноће код жена са наследним болестима или код жена које су зачеле од мушкараца са таквим болестима“ (36). Формална легализација је извршена годину дана касније, 26. јуна 1935, уз исправку која допушта абортус све док плод не постане способан за живот. Хитлер ју је потписао, и она је садржала два услова: „Ако, по сили закона, Савет за наследно здравље донесе одлуку о стерилизацији жене која је трудна у часу операције, ако плод још није способан за самосталан живот или ако прекид трудноће не повлачи собом озбиљну опасност по живот и здравље саме жене. Плод треба сматрати неспособним за самосталан живот ако се прекид трудноће обавља пре истека шестомесечног рока“ (37).

Иронијом судбине, упркос свој својој суровости, нацистички програми су то време били мање сурови од оних за које су се бориле групе за контролу рађања у земљама западне демократије.

Узрок је био једноставан. Погибије и смрт у Првом светском рату довели су Немачку дотле да је „смртност деце“ у њој била 3–4 милиона. Двадесет година од краја Првог светског рата Немачка је ушла у Други светски рат недовољно насељена и са великим недостатком младих људи. Шта год да су

нацисти проглашавали, они нису могли да буду престроги кад је у питању рађање у Немачкој. Иако звучи чудно, Хитлер је био трпељивији према људској несавршености од многих заговорника контроле рађања у Америци, Британији и Немачкој и оптимистичнији кад је у питању побољшање наследних особина путем васпитања. Хитлер је своју толеранцију исказао на једном скупу 29. августа 1942. где је рекао: „Да ли се много шта изменило сада, то бих хтео да знам? Нисам сигуран, и многе ствари околу уверавају ме да није. Показали су ми упитник Министарства унутрашњих послова који се даје људима које би требало стерилисати.

На најмање три четвртине питања моја мајка не би умела да одговори. Сећам се једног: „Зашто лађа, начињена од челика, плива у води, а не тоне?“ Да је овај систем био уведен пре мог рођења, сигуран сам да се не бих родио!“ (38).

Резултат тога је био да је нацистичка еугеника подвлачила како каквоћу, тако и количину, и да је била мање дискриминаторска од еугенике коју су подржавали богати школовани амерички заговорници контроле рађања. Та релативно велика трпељивост узнемирила је америчке групе „бораца за еугенику“, које су с почетка поздрављале развој догађаја у Немачкој. На пример, Вудбриц Морис, генерални директор федерације за контролу рађања Америке, 1940. је критиковао Немачку речима: „Ми смо такође свесни проблема изградње једне расе, али се ми бринемо о квалитету наших људи, а не само о њиховој количини“ (39).

Због ратних потреба и потреба за радницима у Немачкој паралелно са „негативним“ еугеничким програмом постојали су и позитивни програми, који су подстицали рађање међу „погоднима“. Закони су ограничавали приступ методама контроле рађања и удвостручавали казне за абортусе међу „расно супериорнима“. Када је Немачка освојила друге земље, слични позитивни програми разрађени су за „расно вредне“ групе у Северном и Балтичком региону (40).

Групе, које се не сматрају германским, биле су обухваћене само негативним програмима.

Позитивни програми у Немачкој, скупа са неопходношћу скривања узрока због којих Немачка настоји да Словенима и осталим мањинама помогне да смање стопу прираштаја, стварали су недоумице око нацистичке политике.

То је побудило Хитлера да каже да би „стрељао свакога ко би покушао да на Украјини забрани абортусе“. На пример, у пролеће 1942. рајхсфирер SS Химлер морао је да убеђује шефа Нацистичке полиције у Пољској, генерала SS-а Кригера, да делује тако да судови више не осуђују Пољаке због вршења абортуса. Слична делатност судова у Белорусији дозвољавала је генералу SS-а Бергеру да примети да неки административци „немају појма шта у ствари значи немачка политика на Истоку“ (41).

ХИТЛЕРОВО МИШЉЕЊЕ

У границама Немачке, нацисти су објавили да је њихов програм усмерен на „заштиту мајчинства“. Њихов прави циљ, међутим, био је повећање немачког становништва што би допринело јачини војне и политичке моћи. Идеја индивидуалних права овде није имала никаквог значења, као и у другим случајевима за време власти нациста. Хитлер је сматрао да право припада ономе које довољно јак да га одбрани. Слабићи, мали и беспомоћни, по његовом мишљењу, нису имали „неотуђиво“ право на живот. У „Mein Kampf“-у он је писао о људима с неизлечивим болестима: „Ако више нема снаге за борбу кад је нечије здравље у питању, право на живот у овом свету борбе је окончано. Свет припада само ‘целосном’ човеку пуном снаге, а не слабом ‘получовеку’“ (42).

Захваљујући том суровом социјалдарвинизму Хитлер је сматрао да су абортуси које врше припадници „више расе“

прихватљиви ради решавања друштвених проблема и спречавања породичних потешкоћа. Године 1941, у говору од 5. новембра, Хитлер је рекао да је комунални систем становања потпуно погрешан, јер младе људе из „угледних породица“ приморава да живе с личностима које су се „сасвим изродиле“ (43). Да би потврдио такав поглед на ствари, Хитлер је испричао о младом човеку с којим је био у затвору после пропасти Пивског пуча 1923. Тај младић је имао „плодне односе“ с неком девојком, која је остала у другом стању и коју је саветовао да абортира, због чега је осуђен на осам месеци затвора. Хитлер је сматрао да је то „срамота“, коју „породица младићева неће моћи да преживи“, јер је „превелика“. По његовом мишљењу, тог „милог младића“ било је довољно само „ваљано испрашити“.

Хитлерово поимање секса било је такође сасвим либерално. Он је сматрао да је хомосексуализам лична ствар појединца, а не нешто о чему треба да се брине друштво. Управо је хомосексуалац Ернст Рем више од било кога другог „учинио да би га (Хитлера, нап. прев.) увео у политички живот Немачке“ (44). Један историчар примећује: „Хитлер је знао све о Ремовим склоностима, али је сматрао да је то његова лична ствар. Када је Рем ступио на дужност начелника штаба SA, Хитлер, који је био званична глава SA, издао је партијско наређење по коме ‘SA није девојачки институт, него удружење за сурову борбу’. Жалбе на приватне навике појединаца одбијао је ‘с негодовањем и начелно’, као ‘предубеђења’ и ‘сасвим приватне ствари’“ (45).

НЕМАЧКА ЗА ВРЕМЕ РАТА

За време рата Немци су довели на милионе странаца ради посла у фабрикама и на фирмама. Многи од ових, тзв. „гостујућих радника“, биле су жене које су остајале у другом

стању. Код њих у домовини абортуси су били дозвољени, и подстицани од стране нацистичког окупатора. У Немачкој, међутим, абортуси су начелно били илегални, осим лица јеврејске националности и оних за које се мислило да имају наследне болести.

У пролеће и лето 1943, у тајности, Немци су одобрили абортусе страним радницама све док дете не постане животно способно (46). Чињеница да су те раднице углавном биле слате у универзитетске клинике и средње медицинске школе и да су коришћене за обучавање студената, говори о томе да су власти намеравале да абортусе у будућности учине шире доступнима. И овде се, наравно, мислило расистички. Жене које су, очито, биле „немачке или сродне крви“ и оне „које су стварале добар расни утисак“ могле су добити забрану абортуса, без обзира на то што су биле стране раднице (47).

Легализација абортуса ишла је обратно од освајања територија. Прво су то „право“ добиле жене из Источне Европе, а затим и из Пољске. У откривеном нацистичком документу описане су етапе: „Државни министар здравства (Conti) је директивом од 11. марта 1943. рекао да се трудноћа жена радница из Источне Европе може прекидати по жељи. Хиллер је о томе издао декрет 9. јуна 1943. а првог августа га је допунио Наређењем о допуштању абортуса код жена из Пољске“ (48).

Као и на окупираним територијама, кампања је спровођена пропагандом која је истицала потешкоће везане са рађањем деце. Нагласак је стављен на одвајању детета од за послене мајке одмах после рођења, да би се тиме мајчинство учинило мање битним (49).

Проширење легализованих абортуса у границама Немачке изазвало је протесте лекара. Тајни извештај полиције од 25. октобра 1943. садржи исказе лекара против нове политике абортуса. Неки лекари (углавном римокатолици) ни су се саглашавали с њом, јер „одлука не одговара моралним

обавезама лекара да чува живот“ и подвлачили су да медицини није дозвољено да прави разлику по националној основи. С друге стране, многи „политички озбиљни“ лекари, признајући „расне узроке“, ипак су схватили да је та политика „опасан експеримент“. Они су истицали да ће „ако наредба постане позната, бити дато одобрење да абортусе врше и сами Немци“ (50). Ово последње показује да су, без обзира на закон, абортуси били доступни и „здравим, плавокосим Аријцима“ Немачке.

НА СУДУ

Хитлер се свог плана борбе за „животни простор“ на Истоку држао све до самоубиства у берлинском бункеру, када су руски војници од њега били удаљени свега неколико квартова. У свом последњем упутству шефу немачког генералштаба Кајтелу, 29. априла 1945, он подвлачи да је „циљ, као и досад, – освајање нових територија на Истоку ради немачког народа“.

После рата, на Нирнбершком процесу на одговорност су били позвани многи и од оних који су учествовали у злочинима против човечности. Пошто је рајксфирер SS Химлер извршно самоубиство, нико од учесника програма контроле рађања није био испитиван кад је Међународни војни суд судио нацистичким руководиоцима. Ипак, између октобра 1947. и марта 1948. Војни суд САД у Нирнбергу саслушавао је представнике RKFDV по тачки осам. Међу оптужбама била је и та „да је заштита закона била укинута кад су у питању neroђена деца руских и пољских мајки у нацистичкој Немачкој. Абортуси код тих жена су подстицани, па чак и изнуђивани“ (51). Одбрана је рекла да абортуси нису чињени насилно. Формално, то је било тако, међу нацистичким документима је био један који гласи: „Јасно је да расно безвредно

потомство источних радника и Пољака треба ограничавати што више. Мада прекид трудноће мора се спроводити на чисто добровољној основи, у сваком случају треба применити притисак“ (52).

Један од оптужених био је генерал-пуковник SS-а Рихард Хилдебрант, директор Главне управе за расе и колоније RKFDV у Берлину. На саслушању је протествовао због оптужби „јер до дана данашњег нико у прекиду трудноће није видео злочин против човечности“. Његов протест није имао ефекта. У тој области, као и у многим другим. Нирнбершки процес поставио је нове оријентире и оптужени је осуђен на 25 година робије (53).

Остале казне су се кретале од доживотне робије, на коју је осуђен Улрих Грифелт, главни и одговорни извршилац RKFDV, до десет година Фрицу Швалму, чиновнику, одговорном за расистичка истраживања о томе да ли је жена абортирала.

КОНВЕНЦИЈА О ГЕНОЦИДУ

Послератна светска осуда нацистичке идеологије довела је до дефинисања новог злочина у међународном законодавству – злочина геноцида. Члан 11. „Конвенције о спречавању и кажњавању злочина геноцида“ дефинише геноцид као „акцију учињену с циљем да се уништи, у целини или делимично, национална, етничка, расна или религиозна група“.

Ослањајући се на искуство с нацизмом, 11. члан дефинише „примену мера усмерених на спречавање рађања у некој таквој групи“ као чин геноцида (55). Нацистичка политика у Источној Европи обезбеђује историјски контекст за тај део конвенције. Било која нација, организација или појединац који примењује такве мере криви су за геноцид по међународном законодавству. Још важније је да било какво лично учешће у таквим делатностима може да се сматра „злочиним

против човечности“; чак и ако су сличне акције легалне у земљи у којој се дешавају. У САД Закон о геноциду примењује се с нарочитом снагом. После ратификације у Сенату он има силу као Устав, и изнад је свих других закона и судских решења. Сваки човек који учествује у сличној делатности може бити оптужен за геноцид.

РЕЗИМЕ

Нацистичку демографску политику можемо овако резимирати:

1. Биле су разрађене медицинске и законодавне мере за контрацепцију, абортусе и надзор над децом чији је циљ био смањење природног прираштаја у непожељним групама становништва. Контрацептивна средства била су широко доступна и често су дељена бесплатно. Абортуси су били легализовани, безопасни и лако доступни на специјалним клиникама или код локалних лекара. Мајке које су биле приморане да раде на силу су одвајане од деце у раном дечјем узрасту, да би мајчинство било што небитније.

2. Контрола рађања је код нејеврејског живља спровођена добровољно, али увек под притиском који се у најмању руку састојао од тврдње да је избегавање рађања детета лакше него његово подизање. За оне који су живели у тешким условима то је било довољно да би попустили пред притисцима. Код Јевреја су стерилизација и абортуси често били принудни.

3. Средства масовних информација су заједнички радила на пропаганди таквих мера истичући личне проблеме који настају због више деце и учећи људе како помоћу мера контроле и абортуса може да се избегне рађање. Подстицани су порнографија и секс без деце (укључујући ту и хомосексуализам) са циљем слабљења породице, одвраћања од политичког отпора и разарања духовних вредности.

4. Углавном, као и тотално уништење, истински циљ ове политике – смањење броја непожељних група становништва – чуван је у строгој тајности. То је повремено доводило до сукоба између твораца ове политике и њених извршилаца, који каткад нису знали њене циљеве. После рата нацистичка политика у области демографије и Источној Европи довела је до појава новог појма у међународном законодавству – злочин геноцида.

СПИСАК ЛИТЕРАТУРЕ

1. Александар Далин: „Немачка управа у Русији, 1941–1945“ (Лондон, 1957), 141; Клариса Хенри и Марк Хилел: „Чисте крви“ (Њујорк, 1976), 148; Игор Каменеци: „Немачка политика Лебеистраум у Источној Европи током II светског рата“ (докторат, Универзитет Илиноис, 1957), 172–173; Игор Каменеци: „Тајни планови нациста у Источној Европи“ (Њујорк, 1961), 143; Јоаким С. Фест: „Хитлер“ (Њујорк, 1975). 683–84.

2. Нора Левин: „Потпуно уништење“ (Њујорк, 1973): 232–233;

3. John von Lang, Klaus Sibil: „Секретар“, (Њујорк, 1970), 209–11; Дејвид Ирвинг: Хитлеров рат (Њујорк, 1977), 402–03; Роберт Л. Кел: „RKFDV: немачка политика пресељавања и демографије 1939–1945. год.“ (Кембриџ, 1957), 227.

4. Далин: „Немачка управа“, с. 141.

5. Леон Пољаков: „Жетва мржње“ (Сиракуза, Њујорк, 1954), 272–74, „Нирнберг“, No 1878; Далин: „Немачка управа“, 457. Немачки текст у књизи Каменеци: „Тајни планови нациста“, 197–99.

6. О RKFDV код Кел: „RKFDV“; Каменеци: „Тајни планови нациста“; Михаел Р. Марус: „Непожељни: европски одбаченици XX века“ (Њујорк, 1985), 219–227; Ана Брамвел: „Крв и тле“ (Аботструг, Енглеска), 1985, 146.

7. Каменеци: Немачки „Lebensraum“, 171.

8. Раул Хилберг: „Уништење европских Јевреја“ (Чикаго, 1961), 642. „Нирнберг“: NG–844.

9. Далин: „Немачка управа“, 457.

10. Пољаков: „Жетва мржње“, „Нирнберг“, NG-2325.

11. Саслушања ратних злочинаца пред Нирнбершким војним трибуналима (даље: НВТ), (Вашингтон, 1949–54) Б: 109. Руским лекарима биле су познате измене закона о абортусу. Године 1920, Лењин је, први у свету, легализовао абортусе на женин захтев. Године 1936, кад је расла ратна напетост, Стаљин је прогласио абортусе нелегалним. Едвард Г. Кар: „Социјализам у једној земљи“ 1924–26, 3 тома (Лондон, 1958), И, 28–29, 33. Ричард Стајтс. „Женски ослободилачки покрет“.

12. „НВТ“, IV: 1122, Нирнберг, No 5311.

13. Каменецки: „Тајни планови нациста“, 114.

14. Јан Карски: „Историја тајне државе“, Бостон, Houghton Mifflin CO., 1944, стр. 243.

15. Далин: „Немачка управа. Учешће „новинарчића“ није чудно. За разлику од цркве или официра, веома мало средстава јавног информисања припадало је антинацистичком покрету отпора.

16. Грауле, Хајнц Моше: „Успон савременог јудаизма – интелектуална историја немачког јеврејства 1650–1942“; Н. И., Роберт Е. Кригер – издање, 1978, стр. 92. Фридрих Велики је такође био непријатељ историјског Хришћанства.

17. Вилас Р. Дуел: Народ под Хитлером (Њујорк, Харкорт Брејс и компанија, 1942), 189–190. Цифре у овом одељку су одатле.

18. Роберт Н. Проктор: „Расна хигијена“ (Кембриџ, Харвард универзитет прес, 1988), стр. 123; види такође: Citta Serrenx: „У ту тмину“, (McGrow Hill, NY 1974), стр. 62.

19. Леон Пољаков: „Жетва мржње“ (издање Сиракушког универзитета, Њујорк 1954), стр. 192.

20. Џералд Рејглинцер: „Коначно решење“ Thomas Joseloff, NY, 1961, стр. 188–189. Такође: Нира Фелдман: „Концлагери и тотално уништење“ у „Тотално уништење“, Јерусалим, 1974, стр. 88.

21. Кристофер Торн: „Allies of a Kind“. (Oxford University press, NY, 1978), стр. 158–159.

22. Еуген Кохан: „Теорија и пракса пакла“, Berkley Books, NY.

23. Јад Вашем, Документи о тоталном уништењу, Јерусалим 1981, стр. 168.

24. Исто, стр. 401.

25. Исто, стр. 451.

26. Нира Фелдман, Исто, стр. 84–85.

27. Херман Раушнинг: „Глас уништења“, NY 1940, стр. 34–38; Цозеф В. Шехтман: „Европска пресељавања народа 1939–1945“ (NY, 1946), стр. 266, стр. 296.

Почетком 20-их година Хитлер још није решио да ли ће Немачка да се уједини са Британијом и отети тле Русији или ће се ујединити са Русијом и уредити своју светску трговину. Развој Хитлерових идеја видети у: Еберхард Јакел: „Hitler’s Wesleyanschauung“ (Middletown, CN, Wesleyan University Press, 1972), стр. 32. Била је неопходна строга тајност не да би се сакрила основна идеја да Немачка намерава да освоји земље на Истоку, које припадају Русији, о чему је Хитлер писао у памфлету на ову тему још 1926, као и у другом тому „Mein Kampf“. Тајанственост је морала да скрива чињеницу да су хитлеровски планови били реални, а не проста политичка поза, као што су неки мислили. У својим јавним наступима 20-их година Хитлер је јавно превиђао чињеницу да је Источна Европа већ била насељена. Током 30-их година политика „депопулације“ морала је да се скрива, чак и кад су словенске територије биле окупиране. Један аутор претпоставља да је те идеје разрађивао Алфред Розенберг. Види: Луид Лео Скајдер: „Хитлеризам: гвоздена батина у Немачкој) (Monawk Press, NY, 1932), стр. 145.

28. Раушнинг. Исто, стр. 137–8, види: Адолф Хитлер: Мој нови поредак, изд. Раул де Пуси, Њујорк 1941, стр. 619. Жорж Клемансо, француски премијер, говорио је да има 20 милиона Немаца више.

29. Хитлер, Мој нови поредак, стр. 400; такође: Разговори с Хитлером, за столом, Weidenfeld and Nicolson, London, стр. 261–262.

30. Хитлер: Мој нови поредак, стр. 401.

31. Хитлер: Разговори за столом, стр. 697.

32. Луис Л. Снајдер: Хитлеровски Трећи рајх: документарна историја, Чикаго, 1981.

33. Анита Гросман: Задовољство је – домаћа срећа: масовна организација сексуалних реформи за радничку класу Вајмарске републике, у књизи: М. Добковски. И. Валиман: „Ка тоталном уништењу: социјална и економска криза Вајмарске републике“ (Westport, CN, 1983), стр. 271.

Ради поређења с америчким покретом за контролу рађања, види М. V. Perri: „Како је планирано материнство добило своје име“, „Међународни преглед природног планирања породице“; X:3, Fall 1986, стр. 234–42.

34. M. Burleigh – Wolfgang Vinerman: Расистичка држава: Немачка, 1933–1945, Кембриџ 1991. стр. 136.
  35. Исто, стр. 138.
  36. Исто, стр. 253.
  37. Исто, стр. 140–141.
  38. Адолф Хитлер: Разговори за столом, стр. 674–75.
  39. Британски преглед контроле, XXIV:3 (јануар 1940).
  40. Каменецки: Немачки Lebensraum, 175, NMT, IV, 1077–79, Нирнберг, No 1803, No 3520.
  41. Каменецки: Немачки Lebensraum, 173, Химлеров досије, 1302, Folder N. Нирнберг, No 3134.
  42. Хитлер: Mein Kampf, 257.
  43. Хитлер: Разговори за столом, стр. 112–113.
  44. Хајнрих Хон: Поредак лобање, или историја SS, New York 1966–1967.
  45. Исто, стр. 81.
  46. Р. Н. Проктор: Расна хигијена, стр. 123, 366.
  47. Исто, стр. 123.
  48. NVT, IV: 1082, Нирнберг, 1753 – ПС, No 3250 (Источни радници), HO-1384 (Пољске жене).
  49. NVT, IV, 1122–27, Нирнберг, No 5311.
  50. NVT, 1081–84, Нирнберг, No 3512.
  51. NVT, IV, 1077.
  52. NVT, IV, 112. Немачка војна наредба од 13. јула 1943. „О интензификацији противмера“ против Украјинаца, укључујући „насилне абортусе трудних жена“. У књизи: В. Манчестер: „The arms of Krupp“ (NY, 1964, 1965, 1968), стр. 486. Насилни абортуси су вероватно били казне за жене које су затруднеле одбијајући да раде у Немачкој, види: Далин: „Немачка управа“, стр. 435, стр. 458.
  53. NVT, IV: 1076, 1081, 1090.
  54. Хана Арент: Ајхман у Јерусалиму: оглед о баналности зла, Viking Press, New York, 1963, стр. 222–223.
  55. Нехемиах Робинсон: Конвенција о геноциду / Коментари (New York, 1960); Лео Купер: Одвраћање од геноцида, New Haven, 1985. стр. 241.
- О пореклу појма „геноцид“, види Рафаел Ломкин: „Водећа власт у окупираној Европи“, Вашингтон, 1944. стр. 79.

Ли Пен

МРАЧНА АПОКАЛИПСА: КРВАВА ПОХОТА ХУМАНИТАРАЦА

Пророци теософије и њу ејџ покрета обећавају славну будућност за цело човечанство. Ускоро. Од 1875. Јелена Петровна Блавацка, Алис А. Бејли, Дејвид Спенглер,¹ Нил Доналд Волш,² Роберт Милер,³ Барбара Маркс Хубард, Ник Баник и други окултистички писци кажу да можемо надвладати смрт, уздићи се ка божанству и градити рај на земљи – ако схватимо да смо богови, и да је цело човечанство Једно.

Ова порука – модерна интерпретација змијиних лажи у рају (Пост. 3, 4–5) – обезбедила је славу и богатство својим проповедницима. Од јесени 1995. до јесени 1999, 2,5 милиона људи купило је Волшове књиге,⁴ које су брбљива, утешна интерпретација теософске догме. Рабин Мајкл Лернер, који се раније бринуо о духовности Хилари Клинтон, хвали Волшове књиге: „Испоставља се да су сва три тома **Разговора са Бојом** бриљантна дела духовног дискурса, моћна критика духовно мртвих верзија савремене религије, и изазов за оне који имају секуларну представу о себи да поново размотре метафизичке темеље својих најдубљих уверења“.⁵ Ник Баник, успешни бизнисмен из Орегона који тврди да је реинкарнација апостола Павла, зарадио је од издавача милион долара унапред за своја „откровења“.⁶

МОЋНИ ПРИЈАТЕЉИ ЊУ ЕЈЏ ПОКРЕТА

Аватари њу ејџа имају пријатеље – и изворе финансирања – на високим положајима.⁷ Барбара Маркс Хубард је један од директора Светског друштва будућности,⁸ упоредо са

аутором Џоном Гарднером (оснивачем Општег циља), Солом Линовицем (бившим амбасадором Организације америчких држава), Робертом МекНамаром (раније министар одбране Сједињених Држава и председник Светске банке), Ирвингом Шапиром (бивши председавајући E.I. du Pont de Nemours & Co.) и Морисом Стронгом (генерални секретар УН конференције за животну средину и развој).⁹ Лоренс С. Рокфелер је финансирао рад Метјуа Фокса¹⁰ и Барбаре Маркс Хубард. Заузврат, Барбара Маркс Хубард описује Рокфелера као свог „вољеног патрона“¹¹, и каже Рокфелерова „интуиција о ‘Христу XXI века’ дубоко ме је надахнула“.¹² Рокфелер је такође основао Линдисфарн удружење, које подржава рад Џејмс Паркс Мортонa (који је дуго година био милитантни авангардни старешина епископалног храма св. Јована Богослова у Њујорку), Дејвида Спенглера и других њу ејџ величина.¹³ Роберт Милер, који је био помоћник генералног секретара Уједињених нација (УН) и канцелар УН Универзитета за мир у Костарики, освојио је награду УНЕСКО-а за образовање у области мира 1989. за свој теософски План светског нуклеуса.¹⁴

Многи посматрачи њу ејџ покрета одбацују његова учења на исти начин на који **Њусвик** магазин описује писање Волша и Џејмса Ван Прага – као „религију без тешких делова“... Р. Лоренс Мур, професор историје на Корнелу, каже да је ово позната тема у америчком спиритуализму, сећајући се барем трансценденталиста. ‘Ако читате довољно тога’, каже, све гласи исто: шашаво, понављајуће, иде лако“.¹⁵ Репортер који је интервјуисао Ника Баника за **Виламејт вик**, портландски, орегонски недељни лист, нуди једнако јасно одбацивање Баникових њу ејџ учења: „Он је пронашао у апостолу Павлу оно што изгледа да је идеалан гласник који би допирао до припадника средње генерације који старе и трагају за погодном теологијом; он им нуди либералну поруку која се своди на мир, љубав и слободну телефонску линију ка вашем унутрашњем Богу“.¹⁶

КРВАВА ПОХОТА ХУМАНИТАРАЦА

Нажалост, њу ејц и теозофско учење *није* само збирка будаластих, утешних отрцаних фраза. У ствари, овај покрет је далеко гори. Њу ејц и теософски гуруи – Блавацка, Бејли, Милер, Маркс Хубард, Волш, Спенглер и други – чврсто се противе хришћанској ортодоксији. Они верују да је пад био успињање човечанства ка знању, помогнуто луцифером – кога они славе као носиоца светлости и слободе. Они очекују блиски, апокалиптични преокрет који ће водити човечанство ка њу ејцу. Касније, постојаће светска влада и нови економски поредак да би се ојачала „правилна расподела“. (Види чланак „New Age & Globalist Strategies: Unity, Collectivism, & Control“, in Volume 23:4–24:1 of the Journal). Осим тога, многи њу ејц лидери промовишу хедонистички „гледај своја посла“ морал који је створио пустош у западном друштву од шездесетих година. Хришћани славе једног Бога, Свету Тројицу: Оца, Сина и Светога Духа. Насупрот томе, њу ејц пророци нуде несвето тројство: људско самообоготворење, луциферску религију и колективистичку земаљску Утопију, „духовну“ верзију комунизма.

У својој гордости, учитељи њу ејца и њихови глобалистички савезници трагају за Утопијом која би обухватила цео свет. Што је већа гордост коју поседују особа или покрет, већи је и њихов бес када наиђу на отпор, и већи је очај који осете када се руше њихове грандиозне визије. Гордост, бес и очај су духовни корени окрутности и убиства. Могло би изгледати чудно што теософски пророци бивају оптужени за ове ствари. На крају крајева, они и њихови следбеници су културни, добро повезани људи; кажу да је њихов циљ побољшање људске расе и Земље. Ипак, теософски и њу ејц учитељи верују да су два светска рата била неопходна за људску еволуцију, и да су порођајне муке њу ејца почеле атомским разарањем два јапанска града 1945. Они се плаше

пренасељености – нарочито међу народима Трећег света. Ови теософски писци заступају слање људи који нису вољни да приступе њу ејцу у другу димензију, и смањење светске популације на две милијарде – или мање. Таква је крвава похота милосрдних.

Све ово проистиче из гностичког веровања које је изразила Алис Бејли: „За чуваре Божијег плана и оне који спроводе нове правце кретања, *формална сѝрана живоиѝа*, спољашњи опипљиви израз, у потпуности је од другостепеног значаја. Ваше виђење је често искривљено болом и патњом којима је подвргнута форма (било вашим сопственим или оним код других, појединачно или масовно)... Смрт није катастрофа које се треба плашити; дело Уништитеља у ствари није окрутно или непожељно“.¹⁷ („Форма“ је њу ејд израз за личност.) Њу ејд аватари пригрлили су бруталну верзију спиритуалног дарвинизма. Како каже Барбара Маркс Хубард, „Зло‘ ће се појавити да уништи – и заиста хоће. Оно ће уништити све оне који се не могу ускладити са планом у његовој надолазећој фази, јер је живот усмерен ка будућности. Природа је мање заинтересована за индивидуални опстанак, него за еволуцију целине ка свагда вишим степенима слободе, јединства и свести о Богу“.¹⁸ Она ђаволу додељује кључну улогу у еволуцији: „Зло – ђаво – јесте процес еволутивне селекције који непрекидно одстрањује слабије од јачих“.¹⁹

Дух-водич Дејвида Спенглера каже да је патња само део „света форме“ који „има мало значаја“; дух се „бави оним што је твој вечни живот, божанско присуство који храним и грлим. Ако форме морају бити уништене како би ово Присуство било ослобођено, онда нека тако буде“.²⁰ У другој прилици, Спенглерова авет (spiritual guide) је слегала раменима поводом „смрти милиона људи“: „На нашем нивоу, ми природно не поистовећујемо живот са физичким телом, стога, за нас, губитак ваше физичке форме није трагедија на начин на који може бити за вас. Смрт милиона људи сама по себи

није трагедија за нас, јер она једноставно значи њихово рођење за наше подручје“.²¹

Злодух Нила Доналда Волша мисли исто тако. Хитлер је својим жртвама учинио услугу убивши их; његова дела су била „грешке“, не злочини: „Грешке које је Хитлер правно нису повредиле или оштетиле оне чију је смрт изазвао. Те душе су ослобођене из свог земаљског ропства, попут лептира који се појављују из чаура. ... Све што се дешава у универзуму дешава се савршено. Бог није погрешно дуго времена. Када увидите апсолутно савршенство у свему – не само у оним стварима са којима се слажете, него (можда и нарочито) онима са којима се не слажете – постижете иницијацију“.²² Ако постизање „иницијације“ значи да можемо увидети „апсолутно савршенство“ у Гулагу или Аушвицу, која би га пристојна особа икада пожелела?

ЊУ ЕЈЦ НЕМОРАЛ

Баш као што њу ејц учитељи изопачују теологију и обезвређују људски живот, исто тако первертирају и морал.

„Небески водич“ Нила Доналда Волша рекао му је, „Нема такве ствари попут Десет Заповести... Божији Закон није закон“.²³ Волшев духовни водич је такође казао: „Схвати да су ‘добро’ и ‘зло’ делови твоје уобразиље“.²⁴ Волшев блиски дух противи се послушности Божијој вољи: „Послушност није раст, а раст је оно за чим жудим“.²⁵ Уместо тога, „дух“ предлаже попустљивост према себи: „Ниједна врста еволуције никад се није десила кроз *лишавање*. Ако треба да еволуираш, то неће бити зато што си у стању да се успешно *лишаваш* ствари за које *знаш* да ‘пријају’, већ зато што *дозвољаваш* себи ова задовољства – и налазиш чак нешто веће. Јер како можеш знати да је нешто ‘веће’ ако никад ниси пробао ‘мање’?“²⁶

Као последицу, Волшев бог одобрава сексуалну активност деце и тинејџера, говорећи: „У просвећеним друштвима подмладак никад није обесхрабрен, прекореван, или ‘исправљан’ када почиње да проналази уживање у природи самог свог бића. ... Сексуалне функције су такође схваћене и третиране као потпуно природне, потпуно чудесне, и потпуно у реду“.²⁷ Волшов ђаволак не каже да ли то просвећени малишани раде насамом, са својим друговима, браћом и сестрама или одраслима. Да би био сигуран да порука допире до деце, Волшов бог каже да школе треба да текући „програм заснован на чињеницама“ замене „програмом заснованим на вредностима“, укључујући курсеве о таквим стварима попут „самоуздизања, поштовања других, радосног сексуалног изражавања, поштења, толеранције, разлика и сличности, етичке економије, креативне свести и моћи ума“.²⁸ (Колико се од овог програма *већ* учи у америчким државним школама?) Духовни водич Барбаре Маркс Хубард каже да је конфузија у сексуалном идентитету добра ствар; у новом добу, „Ваша адолесценција биће радост. Бићете андрогини“.²⁹

Волшев ђаволак одобрава мешање сексуалних чинова са окултним ритуалима: „*Пружити себи обилно задовољство, и моћи ћеће да и друјима љружити обилно задовољство.* Мајстори тантричног секса су ово знали. Зато они подстичу мастурбацију, коју неки од вас заиста називају грехом“.³⁰ Волшев сабласни водич такође тера, „Помешајте оно што називате светим са светогрдним, јер док не видите ваше олтаре као врхунско место за вођење љубави, и ваше спаваће собе као крајња места за обожавања, не видите ништа“.³¹ Када говори сам Волш, радије него што цитира „бога“, он каже, „Предвиђам свет у коме ћемо моћи да водимо љубав са било ким, на било који начин (sic) то желели, било кад, било где. (Наравно да они морају бити вољни и сагласни.) ... Молим вас да разумете, не говорим о сексу, а ипак истовремено, говорим“.³²

Метју Фокс каже: „Похота је благослов“; он само повлачи линију „када постоји преданост“ или „када се користи сексуалност... на садистички начин“.³³ Фокс цитира Шиву, „творца и уништитеља ствари“ и „господара плеса“, говорећи: „Фалус је исто што и ја. Он привлачи моје верне мени и стога мора бити обожаван“; Фокс затим каже: „Ово је језик космичког Христа“.³⁴ Има ли још питања о природи „космичког Христа“? Је л’ вам јасно ко је тај?

У њу ејџу, традиционалне породице ће нестати. Брак ће бити пролазна веза, и „племенске старешине“ ће одгајати децу. Барбара Маркс Хубард каже, „Распад прокреативне породичне структуре породице XX века јесте витални поремећај потребан за продор сарадничке породичне структуре XXI века“.³⁵ Њен блиски дух каже да у њу ејџу, „Верност партнера је зарад њиховог изабраног дела, било да то треба да буде побожно дете или побожно дело у универзуму. Када је чин употпуњен, партнерство се продужава ако постоји још нешто што треба обавити. Оно је са љубављу окончано ако више нема ничег што треба да створи управо тај пар. Свако проналази следећег партнера, или партнере, без икакве сенке туге, јер ништа није раздвојено међу онима који су потпуно повезани са Богом“.³⁶ Етика оргије постаје етика њу ејџа. Волшов бог предлаже да би родитељи требало да бригу о својој деци препусте „читавај заједници“: „Предајте одгајање деце у руке својих поштованих Старијих. Родитељи виђају своју децу када год пожеле, живе са њима ако тако изаберу, али нису само они одговорни за њихову негу и васпитање. Телесне, друштвене и духовне потребе деце задовољава цела заједница, уз образовање и вредности које нуде старији“.³⁷ У њу ејџу, то је нови модел васпитања.

Зарад божанског бића, Волшов бог осуђује верност и брачне завете: „Издаја самог себе у намери да се не изда други и поред свега је издаја. То је највиша издаја“.³⁸ „Ваши брачни завети, како их данас тумачите, терају вас да дате врло

непобожну изјаву“.³⁹ „Ако се лишите слободе, лишавате се своје природе. А то није светиња, то је богохулство“.⁴⁰ (Можда је ово порука коју је Волш очајнички желео да чује; он има пет неуспелих бракова иза себе.⁴¹) Заиста, чланове породице који неће да се преселе у њу ејд *шребба* напустити. Барбара Маркс Хубард каже, „Али ако чланови ваше породице изаберу да остану где јесу, немамо моралну обавезу да сузбијамо сопствени потенцијал у њихову корист. Заправо је сузбијање потенцијала ‘неморалније’ него прерастање наших биолошких односа“.⁴²

Теософи који се више држе старијих учења Блавацке и Бејлија не слажу се са Волшем, Фоксом и Хубардовом у погледу сексуалности. Бенцамин Крем, портпарол „Мајтреје“, лажног Христа, каже, „Породица је основна јединица која обезбеђује најбоље услове и кармичну ситуацију за правилну еволуцију. Она не може бити замењена без последица“.⁴³ Крем такође каже да „Хијерархија не сматра хомосексуалност нормалном“.⁴⁴ Спенглер више пута критикује разарање бракова које верници њу ејца спроводе у тежњи за „саморазвојем“.⁴⁵

Са апотеозом слободне љубави њу ејд сладострасника долази „духовно“ оправдање за употребу дрога које мењају свест – као да страдали од помаме за дрогама из шездесетих година нису и даље расути по нашим улицама и болницама. Хјустон Смит, аутор *Свештеничких религија* (стандардни компаративни уџбеник из области религије) сада отворено подржава „ентеогене“ (entheogens, прим.). Смит је управо објавио *Прочишћавање вратица иерцејције: религиозни значај ентогених биљака и хемикалија*. Он каже да употреба дрога у религиозним обредима може приближити људе Богу, и обухвата историју ове праксе – од елеусинских мистерија античке Грчке и индијске свете *соме* до савремених присталица унапређења религије путем хемије: Олдоса Хакслија, Тимоти Лирија, Гордона Восона (страственог истраживача магијских печурака),⁴⁶ и Алберта Хофмана (проналазача

LSD).⁴⁷ Смитово интересовање за религиозне дроге датира од његовог пријатељства са горе поменутиим познатим личностима у раним шездесетим.⁴⁸ 1997, хвалио је збирку есеја под насловом *Енџеоіени и будућности религије*, говорећи да есеји „успостављају најбоље појединачни увид у религиозни значај хемијски условљених мистичних искустава који се појавио до сада“.⁴⁹

Барбара Маркс Хубард „супстанце за проширење ума“ упоредо са покретом за грађанска права представља као начин да се подстакне друштвена промена: „Еколошки покрет, антиратни покрет, Аполо свемирски програм, женски покрет, покрет за грађанска и људска права, нова музика, трансцендентална медитација, јога и супстанце за проширење ума су скупа охрабрили генерацију младих да послужи као инструмент друштвене трансформације – која тежи да породи још увек невидљивог друштвеног лептира“.⁵⁰ (Традиционални теософи се не слажу. Дејвид Спенглер каже: „узимање дрога не представља пут у културу и свет њу ејца“.⁵¹ Бенџамин Крем описује предлоге за легализацију дрога као „равне легализованом убиству“,⁵² и каже: „Не узимајте дроге, халуциногене или ма који други тип дроге“.⁵³)

Присталице ентеогена имају публику међу моћнима. Хјустон Смит је присуствовао Форуму о стању света Горбачовљеве фондације 1995.⁵⁴ Од дванаест аутора *Ентеогена и будућности религије*, четворо је присуствовало или говорило на Форуму о стању света 1996. и 1997⁵⁵ (Ен и Александар Шалгин и Роберт Џес 1996; Џек Корнфилд и Роберт Џес 1997). Поборници халуциногених дрога такође се повезују са вештичарским покретом ВИКА. Конвенција ПантеаКон вештица се одржава сваког фебруара у Катедрал Хил хотелу у Сан Франциску; најскорије окупљање је привукло 1200 неопагана, двоструко више од броја присутних 1999.⁵⁶ На ПантеаКону фебруара 2000, Дејл Пендел, један од дванаест аутора *Енџеоіена и будућности религије*, говорио је о

„Ерос: муза и други отрови“; рекао је да „управо завршава Фармако/Гнозију, други том своје трилогије о моћи биљака, хербкрафту, и Путу отрова“.⁵⁷ На ПантеаКону 1999. Пендел је говорио о „Путу отрова и квантумској тантри“.⁵⁸

Када једном наша тела, умови и душе буду разорени слободним сексом, дрогама које искривљују ум и поигравањем са светом духова, ми можемо – и морамо – изабрати да умremo. Како каже Барбара Маркс Хубард, „Они који морају да стварају више бирају да наставе да живе све док не заврше свој посао. Када осетимо да је наша креативност стигла на крај свог пута, великодушно бирамо да умremo. У ствари, изгледа неморално и будаласто наставити живот... Када смо стари и уморни од живота и не желимо више да живимо, учимо да умremo по избору, како чине неки урођенички народи“.⁵⁹ Она намерава да се одазове својим уверењима када дође њено време да умре: „Мој приоритет је да, када се осетим испуњеном овим животом, позовем своје вољене (sic), своју породицу, своје пријатеље. У значајној свечаности припремићу се да уђем у мистерију следеће фазе живота и затражим благослове оних које волим. Бирам да свој учиним прелазак великодушно“.⁶⁰ Нил Доналд Волш исто тако је наклоњен еутаназији: „Сулудо је мислити да је бескрајна патња оно што Бог захтева, и да је брз, хуман крај патњама ‘зло’“.⁶¹ Духовни мајстори Бенџамина Крема се не слажу, говорећи да еутаназија и самоубиство „ометају постизање циља душе“.⁶²)

Тејар де Шарден излаже тврдокорно, дарвиновско оправдање еутаназије. Он каже да „снажни“ морају да размотре нове начине на које ће поступати са „одбаченима од живота“ у болницама: „Како би требало да проценимо напоре које расипамо у свим врстама болница на спасавање оног што тако често није ништа више него један од отпадака живота? Нешто дубоко истинито и лепо (мислим на веру у незаменљиву вредност и непредвидива богатства садржане у свакој појединој личности) очигледно је скривено у

истрајној жртви да се спасе људска егзистенција. Али, зар не би требало да ова забринутост човека за појединог ближњег буде уравнотежена узвишенијом страшћу, рођеном из вере у ону вишу личност коју треба очекивати... од достигнућа наше еволуције широм света? До које мере развој снажних (у мери у којој можемо одредити ово својство) не би требало да има предност над очувањем слабих? Како можемо помирити, у стању максималне ефикасности, бригу расуту на рањене са хитнијим потребама битке?⁶³ Тејарова уверења су доследна учењу Алис Бејли „да су *Живои*, његов циљ и његова усмерена намеравана судбина оно што је важно; ... када се форма покаже неадекватном, или превише болесном, или превише онеспособљеном за изражавање тог циља, није – са становишта Хијерархије – никаква катастрофа када та форма мора да нестане“.⁶⁴

Учитељи њу ејца уче „гледај своја посла“ етици, а милијардерски берзански шпекулант Џорџ Сорош финансира напоре да се јавна политика прилагоди новој неморалности. Сорош је финансирао „Пројекат о смрти у Америци“, који је усмерен на „преобликовање културе и искуства умирања у Америци“.⁶⁵ Већина субвенција унапређује болничку негу и побољшану контролу бола за умируће. Међутим, један од прималаца субвенција – са 35 000 долара – јесте Избор у умирању,⁶⁶ – последња инкарнација Друштва за еутаназију у Америци, основаног 1938. Избор у умирању фаворизује легализацију самоубиства уз помоћ лекара⁶⁷ – као и сам Сорош.⁶⁸ Сорош је такође финансирао програме замене игала за нарко-зависнике,⁶⁹ кампање за легализацију марихуане у медицинске сврхе,⁷⁰ и групе које ће „бранити женски приступ свеобухватној репродуктивној здравственој заштити, укључујући абортус“⁷¹ – међу којима су и Католици за слободан избор, Центар за репродуктивни закон и политику (за „одбрану од абортивног законодавства ‘парцијалног рађања‘“), Савет за иностране односе (да „размотри како пресуде по

питању женских људских права у међународним оквирима утичу на безбедност и економске интересе САД“), Национална федерација за абортус, Планирано родитељство, Политички институт националне снаге педерских и лезбијских циљева и Савет САД за сексуалне информације и едукацију.⁷² Нил Доналд Волш хвали Сорошев рад: „Тед Тарнер и Џорџ Сорош поклонили су милионе долара. Они су подстакли снове човечанства остварењима својих сопствених снова, оживљених“.⁷³ Не помиње, међутим, снове жртава абортуса, финансираних Сорошевим парама.

ГОРДОСТ ЊУ ЕЈЦА

Гордост – „самопоштовање“ до „плус бесконачно“ – заштитни је знак лидера њу ејца. (Како би другачије могли да планирају глобалну утопију и одбацују традиционалне моралне кодексе које је већина човечанства прихватала хиљадама година?) Џорџ Сорош каже: „То је врста болести када себе сматрате неком врстом бога, творцем свега, али ми представља пријатност сада када сам почео да то проживљавам“.⁷⁴ Барбара Маркс Хубард сада има божанске претензије, говорећи, „унутрашњи глас, водич, ‘Вољено’ више биће које ми је давало знаке из далека тридесет пет година, отеловљује се у мени“.⁷⁵ Роберт Милер каже, „Ако бих икада био проглашен светим од стране Организације уједињених религија, волео бих да будем назван или познат као: Свети Роберт од Маунт Рејсара“.⁷⁶

Михаил Горбачов и Морис Стронг, творци Земаљске повеље – радикалног еколошког уговора који ће бити предложен УН на усвајање⁷⁷ – изгледа да виде себе као врховне законодавце, легитимне наследнике Мојсија и Христа. Горбачов каже: „Такође нам је потребан нови међународни еколошки правни кодекс укоренењен у Земаљској повељи

– споразум сличан Декларацији о људским правима Уједињених нација. ... Ја се надам да ће ова повеља бити врста Десет Заповести, ‘Проповед на Гори’, која обезбеђује упутство за људско понашање према животnoj средини у следећем веку и касније^{.78} Морис Стронг каже: „**Прави циљ** Земаљске повеље је тај што ће она у ствари постати попут *Десет Зайовесџи*, попут *Универзалне декларације о људским љравима*“^{.79} Уз такву охолост од стране аутора Земаљске повеље, не би требало да чуди што Горбачовљева глобална еколошка организација, Међународни зелени крст, предлаже да би *све* људске вредности требало да буду подређене утврђеном циљу Земаљске повеље: „Заштита биосфере, као општи интерес човечанства, не сме бити потчињена правилима државног суверенитета, захтевима слободног тржишта или правима појединаца“^{.80}

ОКРУТНОСТ ПАГАНИЗМА

Неколицина ових лидера њу ејца добијају духовну инспирацију из паганских цивилизација које су учествовале у масовном жртвовању људи.⁸¹ Милер велича религију и филозофију „урођеничких народа“, нарочито „изванредне космологије Маја (sic), Ацтека, Инка (sic) и других“; требало би да постоји „глобални духовни одсек који проучава урођеничке духовности и обреде који потичу из њиховог присног односа са природом и творевином“^{.82} Барбара Маркс Хубард се нада „party-јем планетарног рођења“ до 2012; она бира датум заснован на мајанском календару.⁸³ „Духовности и обреди“ Маја, Ацтека и Инка су обухватили људске жртве. Извршни директор URI (Организација уједињених религија) Чарлс Гибс је рекао да би „урођеничке религије“ биле укључене у URI „на исти начин као што би био обухваћен свако други. ... Управо сам био у Оксфорду и ... тамо је урођеничка религија

вера друида“.⁸⁴ Савремени друиди учествују у URI;⁸⁵ древни друиди су жртвовали људе боговима.⁸⁶

Као што су древни богови пили људску крв, тако је и теософска хијерархија. Бенџамин Крем је рекао, „намерна је била одлука хијерархије да Први светски рат буде продужен до 1918. Уништавање животињских тела човека омогућило је крви човека – која представља животињски живот – да буде проливена у земљу. Ово је било велико почетно искуство за животињско царство, укључујући животињску природу човека“.⁸⁷

РЕВОЛУЦИЈА, РАТ И АТОМСКЕ БОМБЕ: ПОКРЕТАЧИ ЉУДСКЕ ЕВОЛУЦИЈЕ

Комунистички и фашистички лидери – од Лењина надаље – окрутно су уништили људски живот и слободу у тежњи за колективним утопијама. Рекли су, „Да бисте направили омлет, морате да разбијете јаја“ и према **Црној књизи комунизма**, приближно 20 милиона је убијено под совјетским комунизмом,* а 65 милиона је страдало од кинеских комуниста.⁸⁸

Теософи одобравају ова дела; ниједно крвопролиће није превелико ако унапређује њихову верзију људске еволуције. У септембру 1939,⁸⁹ Алиса Бејли је клицала: „Хитлер, који је подигао ојађене људе на своја плећа; Лењин, идеалиста, Стаљин и Франко“ су „сјајне и изванредне личности које су биле особито осетљиве на вољу за моћ“, сви су били „изрази Шамбала снаге“ и „појачано су нагласили шире људске вредности“.⁹⁰ Фостер Бејли, који је наставио рад Алис Бејли након њене смрти, написао је да је руска револуција била „изванредан успех хијерархије“.⁹¹ Спиритуална „хијерархија“ Фостера Бејлија, хијерархија „узвишених мајстора“

---

* Руске процене се крећу до 100 милиона (нап. В. Д.).

тврдила је да је кинеска културна револуција „хијерархијски пројекат. Задивљујуће промене су постигнуте у том кратком периоду“.⁹² Бенџамин Крем хвали Мао Цедунга као „сјајног покретача. ... Нико ко није био прожет вољом да буде бо-жански моћан није могао подићи 500 милиона људи ни од чега до велике нације.“⁹³

Од почетка Другог светског рата до своје смрти 1949, Алиса Бејли је написала да је рат био неопходан за Ново доба које треба да дође. Веровала је да би Новом добу претходило „*Деструктивни циклус*, у коме стари поредак пролази и оно што је створено – људска цивилизација са својим пратећим институцијама – уништено је“.⁹⁴ Бејлијева је приписала заслуге „Хијерархији“ утицајних спиритуалних мајстора за „Њихову одлуку, донету почетком овог века, која је убрзала – у средишту које зовемо људска раса – оне потенције и стимулативне енергије које су произвеле тог врховног деструктивног покретача, Светски рат (1914–1945)“.⁹⁵ У априлу 1943, Бејлијева је рекла: „Један од циљева који стоје иза присутног холокауста (Други светски рат) била је потреба за уништењем неадекватних форми... Закону уништења је допуштено да делује кроз само човечанство, и људи сада уништавају форме кроз које многе људске масе функционишу“.⁹⁶ („Разорити форму“ не значи сецкање канцеларијског материјала; то је теософска шифра за убијање људи.) После рата, Бејлијева је написала да су „Чувари Божијег плана“ видели Други светски рат као „врхунску хируршку операцију“ која је „у великој мери била успешна“ у уклањању „насилне стрептококне клице и инфекције“ која је „претила животу човечанства“.⁹⁷ Стога: „операција је спроведена у намери да продужи прилику и очува живот, а *не* да очува форму. Операција је у великој мери била успешна“.⁹⁸ Међутим, она је упозорила да би два светска рата могла бити само почетак несреће: „Клица, будимо сигурни, није искорењена и чини своје присуство

осетним у зараженим областима тела човечанства. Могла би бити потребна друга хируршка операција“.⁹⁹

Попут Алисе Бејли и Бенџамина Крема, Тејар де Шарден поздравио је светске ратове као прилике за људско јединство и напредак. У марту 1945, писао је о Другом светском рату као о „порођајној кризи“ за ново човечанство – предахитивши речи које користи Барбара Маркс Хубард да опише садашњу ситуацију човечанства: „Коначно, присутан рат; рат који је први пут у историји распрострањен колико и сама планета; сукоб у коме се сударају људске масе велике попут континената; катастрофа у којој изгледа да смо збрисани са земље као индивидуе – које гледиште може донети нашим пробуђеним очима осим порођајне кризе, готово несразмерно мале у односу на огромност оног што је суђено да се изроди?“¹⁰⁰ У децембру 1945, Тејар описује Други светски рат као „ново мешање људског теста“; оно је – упоредо са Првим светским ратом – подстакло људско јединство: „Ма колико околности биле бруталне и сурове, нема тога ко не би опазио неизбежне последице овог новог мешања људског теста ... током ових шест година, упркос ослобађању толике мржње, људски монолит није се распао. Напротив... појачао је свој порочни стисак на све нас. Прво 1914–1918, затим 1939–1945 – два узастопна појачања притиска. Сваки нови рат, на који се укрцавају нације са циљем да се одвоје једне од других, само резултира у њиховој помешаности и везаности у још теже размрсив чвор. Што више тежимо да одгурнемо једни друге, више продиремо једни у друге“.¹⁰¹

Савремени теософи Корин Меклафлин и Гордон Дејвидсон постављају општи принцип за рат као узрочника промене: „Ако је мир одржан по сваку цену у намери да настави огромне неправде и материјалистичке, расипничке начине живота, духовна смрт може бити последица. Физичка смрт је само смрт телесне, природне форме, која ће у складу са Вечном Мудрошћу бити поново рођена у другој форми.

Морамо бити опрезни у погледу тврдоглавог идеализма који више воли идеал мира него еволуцију човечанства. Можемо бити тако заљубљени у мир да то води инерцији, стагнацији, и изнад свега осталог, привржености материјалној угодности. Мир и рат нису истинске супротности; мир и промена јесу^{.102} Ово је „Credo“ наци-фашизма, у модерној верзији.

Теозофски писци су такође нашли разлог да престану да брину и да препоручују атомску бомбу.

У есеју под насловом „Ослобађање атомске енергије“, написаном 9. августа 1945, Бејлијева је поздравила „ослобађање атомске енергије... 6. августа 1945, у вези са бомбардовањем Јапана“ као „највећи духовни догађај који се десио од када се четврто краљевство природе, људско краљевство, појавило“.¹⁰³ О атомској бомби је рекла: „Ова ‘спасоносна сила’ јесте енергија коју је наука пустила у свет ради уништења, пре свега, оних који настављају (ако то раде) да пркосе Силама светла које делују кроз Уједињене нације. Онда ће – како време пролази – ова ослобођена енергија увести у нову цивилизацију, нови и бољи свет и префињеније, духовније услове“.¹⁰⁴ Бејлијева је видела „прву употребу ове енергије“ у атомском спаљивању Хирошимае и Нагасакија као „неизбежну и пожељну; старе форме (које су ометале добро) морале су бити уништене; разбијање и нестајање оног што је рђаво и непожељно увек мора претходити изградњи доброг и пожељног и жељеном појављивању оног што је ново и боље“.¹⁰⁵ (Занимљива је подударност с чињеницом да је Бејлијева мрзела „назадно“ хришћанство – а Нагасаки је био град са најстаријом хришћанском заједницом у Јапану.¹⁰⁶) По њеном виђењу, „атомска бомба се појавила из првог Ашрам зрака, делујући здружено са петом групом зрака; са дугорочне тачке гледишта, њена намера је била и јесте потпуно добротворна“.¹⁰⁷ Бејлијева је рекла да „добротворна“ бомба припада Уједињеним нацијама за „употребу (или, надајмо се, напросто за претећу употребу) када агресивна акција у делу било

које земље подиже своју ружну главу. Није суштински важно да ли је та агресија гест било које посебне земље или групе земаља, или да ли су је изазвале политичке групе било које моћне религиозне организације, попут Римокатоличке цркве, која још увек није у стању да политику остави на миру“.¹⁰⁸

Барбара Маркс Хубард је нуклеарне експлозије 1945. видела као прекретницу човечанства, „почетак наших колективних порођајних болова. Био је то знак да би Космичко Дете, човечанство, могло или убити себе остајући егоцентричном свешћу у утроби Земље, или се уместо тога еманциповати за универзалну свест и акцију“.¹⁰⁹ У њеној најновијој књизи, **Свесна еволуција**, Маркс Хубардова наглашава главну мисао: „Неповратна промена у правцу свесне еволуције почела је 1945. када су Уједињене нације изручиле атомске бомбе на Хирошиму и Нагасаки. Овим ужасним ослобођењем моћи ми смо продрли у једну од невидљивих технологија природе – атом – и задобили моћ коју смо некад приписивали боговима“.¹¹⁰ Попут Бејлијеве, Маркс Хубардова пише с ватреним оптимизмом о судбини човечанства чим смо научили да користимо наше нове божанске моћи.

Дејвид Спенглер је исто тако поздравио откриће атомске енергије. Рекао је да је „експлозија прве атомске бомбе“ 1945, „плус касније истраживање нуклеарне енергије“, била знак да је „човек почињао да открива, кроз своју егзотеричну науку, реалност етеричног домена“.¹¹¹ Дух који је говорио Спенглеру у „преносима неограничене љубави и истине“ рекао је: „Ако нуклеарна направе буду употребљене, откриће се моја енергија. Све што ће преостати је од оног што јесам и све што није од мене нестаће, како би следило други закон и другу судбину“.¹¹² (Можда је земаљска манифестација Спенглеровог духа био др Стренцлав.) Спенглер и даље хвали окрутна учења Алисе Бејли; он каже: „њена дела се одликују својим одсуством сензационализма и емоционализма, својим наглашавањем групног рада и планетарне службе, и

својим усмеравањем пажње на интелектуалну дисциплину помешану са духом добре воље и љубави“.¹¹³ Преузимајући од Бејлијеве опис два светска рата и бомбардовања Хирошима као „уништавање неадекватних форми“, Спенглер као да има нову дефиницију појмова „добре воље и љубави“.

Убрзо након што је бомба пала на Хирошиму, Тејар је ликовоао, „У нашем недавном овладавању атомским језгром досегли смо примордијалне изворе *Енергије Еволуције*“.¹¹⁴ У септембру 1946, после америчких нуклеарних проба на Пацифику, Тејар је закључио химну бомби говорећи, „Због свих својих ратних атрибута, недавне експлозије на Бикинију огласиле су долазак на свет Човечанства умиреног и споља и изнутра. Оне проглашавају долазак *Духа Земље*“.¹¹⁵ (Тејарово проглашење *spiritus mundi*-ја наговештава објаву бискупа Свинга на самиту Иницијативе уједињених религија (УРИ) 1997. да се „дух колосалне енергије родио у слабинама земље“.¹¹⁶)

ОДРЕЂИВАЊЕ ДАТУМА ЗА ЊУ ЕЈЦ АПОКАЛИПСУ

За пророке њу ејца, „последња времена“ су данас. Алиса Бејли, Барбара Маркс Хубард, Дејвид Спенглер, Нил Доналд Волш и други су предвидели да ће се скок у њу ејц догодити између 2000–2015.

Јелена Блавацка је рекла, „У двадесетом веку неки боље обавештен ученик, и далеко боље припремљен, могао би бити послат од мајстора мудрости како би дао коначне и непобитне доказе да је... извор свих религија и филозофија сада познатих свету... напоскон пронађен“.¹¹⁷ Алиса Бејли је применила ово пророчанство на себе и своје следбенике,¹¹⁸ и очекивала да се „Универзална црква“ појави „крајем овог века“¹¹⁹ – другим речима, *сага*. Бејлијева је рекла, „Пишем за

генерацију која ће приступити активном изражавању мисли на крају овог века; они ће инаугурисати оквир, структуру и материјал Новог доба^{.120} Она каже да је „проблем који стоји пред Хијерархијом“ тај да осигура да „План може бити материјализован како треба“ тако да „завршетак овог века и почетак следећег предсказују да Божије намере за планету и човечанство заузимају правилан смер и размеру“.¹²¹

Барбара Маркс Хубард каже, „Ми смо на прагу муњеви-тог скока у свести и акцији. Потребан нам је још само један степен повезаности да расветлимо и спојимо нови свет који искрсава у нашој средини“.¹²² Године 1998. она је изразила наду да ће њу ејџ почети до 2008. „Верујем да ћемо у следећих 10 година... имати глобално буђење и почети да свесно и етички користимо своје огромне колективне моћи за еволуцију наше врсте“.¹²³ Од тада, Маркс Хубардова је продужила последњи рок за долазак Новог доба. Сада се нада „планетарној педесетници“ до 2012, апокалиптичне године према мајанском календару.¹²⁴

Нил Доналд Волш каже да ћемо између 2000. и 2015. видети „појаву нове духовности у светским размерама; духовни покрет који обухвата највише мисли којих су се људи икада држали... и производи веће искуство у нашим свакодневним животима у погледу тога ко смо ми заиста као бића божанског наслеђа“.¹²⁵ Његов бог је рекао: „Ваше је **буђење расе**. Ваше време испуњења је близу“.¹²⁶ Волш каже: „Казаћу вам о будућности коју предвиђам. Пре свега, више нећемо имати никакав страх од Бога. То ће бити највећи еволуциони продор у историји људске расе. Дан када ћемо престати да се плашимо Бога биће дан који заувек мења живот на земљи. Тога дана ћемо престати да се плашимо смрти“.¹²⁷ Волш предвиђа утопију у којој се одричемо страха Божјег, који Библија описује као „почетак мудрости“ (Пс. 111, 10) и „извор животу да се човјек сачува од замки смртнијех“ (Пр. 14, 27). У царству које Волш прижељкује, ми радије прихватамо смрт него што

избегавамо њене замке. Напротив, обећања јединог, истинитог, живог Бога су већа и милосрднија од обећања Волшевог бога. У Царству Небеском, „смрти неће бити више“ (Отк. 21, 4).

Гордон Дејвидсон, теософски аутор *Духовне њолийишке* који хвали УРИ као пример појаве „аватара синтезе“¹²⁸, каже да се у 2000. години човечанство суочава са „предстојећим силаском Шамбала енергије“.¹²⁹ Овај „силазак“ не би био радостан догађај; Дејвидсонов ментор, Алиса Бејли, рекла је да су европски диктатори из 30-их година двадесетог века били „управо изрази Шамбала енергије“.¹³⁰

Дејвид Спенглер је такође примао поруке из етра, проглашавајући блискост њу ејца. „Џон“, дух са којим је Спенглер комуницирао 20 година,¹³¹ рекао је да ће „процес разлагања“ који води ка Новом добу „трајати до прве декаде следећег века“ – око 2010.¹³² „Џон“ је такође рекао Спенглеру да „Христ“ „неће узети телесно обличје“ као „поседна особа пре прекретнице века“.¹³³ Када се „Христ“ појави – а Спенглеров духовни вођа упућује на Христа као на „то“¹³⁴ – „Деловање Христовог принципа је планетарно, при чему много свог утицаја усмерава на ниво друштвених и међународних питања“.¹³⁵

Нема разлога да хришћани прихвате њу ејц писања као истинита пророчанства. Међутим, њу ејц врачари чија писања обухватају последњих 60 година, слажу се у погледу блиског, апокалиптичног доласка Новог доба. Можемо очекивати од приврженика њу ејца ће чинити највише што могу како би испунили своја сопствена пророштва.

„СЕЛЕКЦИЈА“ ЉУДСКЕ РАСЕ

Као саставном делу блиског глобалног преображаја, лидери њу ејца се радују „селекцији“ људске расе. Изабрани међу људима ће преживети да би ступили у њу ејц. Многи

други ће умрети – очекивање које ови гуруи посматрају са равнодушном смиреношћу.

Алиса Бејли је описала Други светски рат, „са свим његовим неизрецивим ужасима, његовим свирепостима и његовим катаклизмичким несрећама“ као „метлу Оца свих, која чисти препреке на путу Његовог Сина који се враћа“.¹³⁶ Ове „препреке“ су **људи**, не безличне силе или институције. Бејлијева каже да је долазак „нових идеала, нове цивилизације, нових начина живота, образовања, религиозног представљања и управљања“¹³⁷ неизбежан, али „Они могу, међутим, бити одложени од стране реакционарних типова људи, ултраконзервативних и затворених умова и оних који се са непопустљивом одлучношћу држе својих вођених теорија, својих снова и визија, својих тумачења и својих особитих и често уских схватања представљених идеала. **Они** су ти који могу да задрже, и задржавају час ослобођења“.¹³⁸ Није велики корак за теософе да закључе да „час ослобођења“ треба убрзати тако што ће „реакционарни типови људи“ бити склоњени с пута.

Алиса Бејли је започела да пише о долазећој „селекцији“ већ у марту 1934. Рекла је: „Ово је свануће Новог доба... Раса увек почива на јакима, и увек је много званих а мало изабраних. Ово је окултни закон. ... Да вам овај распрострањени преокрет и катастрофа која следује многим не би изгледали неправедно, дозволите да вас подсетим да је овај једини живот само секунд времена у већој и широј егзистенцији душе, и онима који пропадају и бивају ометени утицајем моћних сила које сада преплављују нашу планету и поред свега тога свест ће 'приступити' бољим стварима упоредо с мноштвом оних који успевају, чак и ако су њихове физичке моћи уништене у процесу“.¹³⁹ Када је Бејлијева написала ово, нацисти су управо преузели власт; намерно изазвана глад и политичке чистке дешавале су се у Совјетском Савезу; Јапан је отпочео рат против Кине. Много, много „физичких форми“ било

је уништено у то време. Одбацивање људи као „форми“ од стране Бејлијеве наговештава веровања самоубилачке секте „Врата раја“ (Heavens Gate). Они су видели људска тела као привремена „средства“, која треба одбацити како би се досегао виши ниво егзистенције.¹⁴⁰

У септембру 1939,¹⁴¹ Бејлијева је писала о „благодворним и траженим“ аспектима почетка Другог светског рата: „Данас посматрамо смрт цивилизације или циклус инкарнацијом човечности... свуда је присутан вапај за променом и за оним новим формама религиозног, политичког, образовног и економског живота расе које ће примити слободнији и бољи духовни израз. Оваква промена убрзано настаје и неки сматрају да је попут смрти – ужасна и да је треба избећи ако је могуће. То је заиста смрт, али је благотворна и потребна“.¹⁴² Алиса Бејли је величала покољ Другог светског рата као начин на који ће „Господар бола“ и „Господари судбине“ довести до „корисне и трансформисане свести света“: „Бол је увек био очишћујући чинилац, којим се служе Господари судбине како би остварили ослобођење. Нагомилани бол присутног рата и наслеђени бол раније фазе (започет 1914) доводи до корисне и трансформисане свести света. Господар бола је сишао са свог престола и данас гази земаљским путевима, доносећи беду, патњу и терор онима који не могу да тумаче његове циљеве“.¹⁴³

Нико није тако окрутан као утописта који посматра традиционалистичке како спречавају ток историје. По мишљењу Бејлијеве, рат и геноцид су били део Божијег плана, божанствено спремање куће ради уклањања препрека повратку „Христа“ и доласку Новог доба. Стога, разумно је запитати да ли ће савремени њу ејџ и теозофски лидери који предсказују – и одобравају – будући „процес селекције“ бити наклоњени убијању својих „реакционарних“ противника.

Године 1941, Тејар де Шарден је рекао да ће „свет су-трашњице“ бити „рођен од ‘изабране’ групе оних... који ће

одлучити да у близини постоји нешто велико што чека на нас, и дати свој живот да то достигну. Људи *морају* да одлуче за или против напретка, *сага*. А они који кажу 'не' управо морају бити изостављени".¹⁴⁴ Он је предвидео „раздвајање“ „два све посебнија и непомирљива типа људи, оних који верују у прогрес и оних који не верују“; ово би водило ка „рођењу новог слоја у биосфери“¹⁴⁵ – раздвајање изабраних „елементата планетизације“ (глобализације) од „отпадака“ који не верују у прогрес. Рекао је: „Могло би, онда, изгледати да величанствени феномен чији смо сада сведоци представља нову а можда и коначну поделу човечанства, засновану не више на богатству, већ на вери у прогрес... С једне стране, постоје они који једноставно желе да од света направе удобно место за живот; с друге стране, они који га могу схватити само као машину за прогрес – или још боље, организам који прогресира. С једне стране, 'дуржоаски дух' у својој суштини, а са друге истински 'трудбеници Земље', они од којих са сигурношћу можемо предсказати да ће, без насиља или мржње, једноставно путем биолошком надмоћи, они сутра чинити људску расу. С једне стране отпаци; са друге, узрочници и елементи планетизације“.¹⁴⁶

Током неколико деценија, у књигама са насловима попут *Срећан рођендан, ѿланетио Земљо, Ойкривење: ѿорука наде за нови миленијум*, и *Књија са-стварачања*, Барбара Маркс Хубард је предсказала „лично изумирање“¹⁴⁷ за људе који неће постати свесни њу ејц програма и који неће упражњавати своју „са-стваралачку“ моћ. „Доћи ће до еволутивног процеса селекције заснованог на вашим квалификацијама и са-стваралачкој моћи... Квантни скок је време селекције онога што еволуира из оног што погоршава особине врсте. Врста позната као егоцентрично човечанство ће изумрети. Врста позната као холицентрично човечанство ће еволуирати“.¹⁴⁸ „Процес селекције ће искључити све који су искључиви“.¹⁴⁹ (Да ли сте веровали да је еволуција *случајан* процес?)

Размислите поново.) „Они који не еволуирају, они који не верују у потенцијал за преображај“ ће „заувек нестати са ове обале еволуције – биће изумрле врсте попут диносауруса“. ¹⁵⁰ „Они који превазилазе себе ће превладати, а они који то не чине ће пропасти, погоршати генетске особине и умрети за ово посебно планетарно искуство. Егоцентрична бића не могу опстати у синергичном свету“. ¹⁵¹ У време квантног скока: „Опстаће сви они људи који су у стању да сарађују са онима који превазилазе себе. Сви они елементи који остају у стању егоцентричности, одржавајући илузију о раздвајању, постаће изумрли. ... Само ће онај спектар људске свести обилато способан да се усклади са целином и чује унутрашњи глас Бога (sic) опстати. Управо како су изумрли кромањонски и неандерталски људи, тако ће и себични људи“. ¹⁵² Указујући на непожељне људе као „ементе“ („форме“), она следи пример нациста, комуниста и других који своје противнике вербално рашчовече што је прелудијум за њихово уништавање.

Барбара Маркс Хубард упозорава да ће селекција, ако до ње дође, бити насилна: „Или ће добро преовладати, спознати, повезати и привући већину човечанства да поступа са љубављу зарад живота вечног, или ће насилна селекција егоцентричних отпочети“. ¹⁵³ Она каже да људски род неће бити задужен за селекцију: „Доћи ће до селективног процеса не на основу самог нашег деловања, који ће ‘одлучити’ шта је способно да направи следећи корак еволуције, и елиминисе оно што је деструктивно и недостојно продужетка“. ¹⁵⁴ За Барбару Маркс Хубард, сатана је „део процеса селекције који ће одвојити не-вернике од верника, који ће произвести самоизабране од самоодбачених, тако да ће након што муке престану, само они везани за целину опстати“. ¹⁵⁵ Она каже да Четири Јахача Апокалипсе „чекају, остајући задржани до једног страшног процеса селекције: Бели Коњ и освајач створења / људске природе, Црвени Коњ и моћ убијања; Црни Коњ и моћ уништења оних који су у оскудици;

Бледи Коњ на коме седи јахач звани Смрт, спремна да убије оне који бирају да остану егоцентрични, мачем, глађу, смрћу, и зверима земаљским. Сви су на капији, готови да ослободе своју моћ и силу“.¹⁵⁶

Барбара Маркс Хубард хвали бискупа Џона Спонга из Њу Џерсија као поузданог тумача Библије.¹⁵⁷ Њено брбљање о долазећој „насилној селекцији егоцентричних“ обезбеђује злослутну кулису за Спонгову изјаву да у „следећем поколењу неће бити времена када ће Хришћанска Црква обављати посао као обично. Они који се устале на таквој стази гласаће за своју смрт“.¹⁵⁸ Са сличним вербалним насилљем, присталица либерализма код епископалаца каже да су традиционалисти који прете шизмом „црквени терористи који покушавају да упере оружје у главу цркве“; он примећује да је „међународна заједница давно одлучила да неће бити преговора са терористима који прете да ће дићи авион у ваздух ако им не буде удовољено“.¹⁵⁹ Заиста – а ми знамо шта се обично ради са терористима – смртна казна или доживотна робија – ако терористи преживе довољно дуго да им се суди и да добију пресуду.

Нил Доналд Волш каже да ће пре заокрета ка Новом добу „бити хаоса, у великој мери створеног од оних који не желе да праве заокрет, који не могу да прихвате циљ ‘бољег’ и Новог Јеванђеља Јединства“.¹⁶⁰ Противно Барбари Маркс Хубард, Волш никад не каже да ће људски род бити подвргнут „селекцији“. Међутим, он каже: „Барбара Маркс Хубард – овај невероватни футуриста, овај величанствени предсказивач друштвених збивања – јесте птица-певачица нашег новог јутра“.¹⁶¹ Предвиђања г-ђе Хубард, наравно, укључују „селекцију“.

Роберт Милер каже да ће „сви они који се држе уверења супротних“ онима фаворизованим у „следећој фази еволуције нестати“.¹⁶² Противници УН и остали „антиеволуциони, заслепљени, себични људи“ ће имати душе „привезане у

посебном делу свемира, јер су били успоравајуће силе, истинска одступања у еволуцији и успону човечанства“.¹⁶³

Дејвид Спенглер каже да ће они који не улазе у Ново доба „изгубити, на неко време, свој приступ етеричним нивоима моћи и способност да контролишу или утичу на догађаје на Земљи. Можда ће они бити у позицији да посматрају и користе се овим догађајима (што је прилично вероватно) али неће имати моћ утицаја. Биће померени из активног стања ка релативно пасивном“.¹⁶⁴ „Релативно пасивно“ стање – попут стања леша? Можда је тако; Спенглер очекује „лично распадање милиона личних светова“¹⁶⁵ када Ново доба почне; „раздвајање два света“ се може десити „путем нечег тако прозаичног попут умирања људи у веома великом броју зато што они не могу живети у миру унутар себе и са својим светом“.¹⁶⁶

Изјаве попут ових – наведене у књизи **Откривење: рођење Нове доба** и **Мисли о Хрисуу**, – противрече Спенглеровој недавној тврдњи да он никад није веровао у неопходност катастрофе која би очистила земљу пре него што може отпочети њу ејџ.¹⁶⁷ Научно истраживање њу ејџ покрета Вутер Ханеграфа каже да се на „Дејвида Спенглера понекад указује као на оца њу ејџа, првенствено због **Откривења: рађања Нове доба** (ОРНД)... Изгледа да је Спенглер учинио промишљен напор да се ограда од ‘култичне’ атмосфере ОРНД како би постао прихватљив за ширу јавност... Ова промена смера не значи, међутим, да се зрели Спенглер одрекао свог младалачког дела. ... Чак и у раним деведесетим годинама двадесетог века традиционална окултна представа остаје врло жива у Спенглеровом уму“.¹⁶⁸

Корин МекЛафлин и Гордон Дејвидсон кажу да је „следеће ослобађање Шамбала енергије у људску свест планирано за 2000. годину. ... Ова високоволтажна енергија синтезе ће ставити на пробу сваку особу и институцију како би утврдила да ли су усклађене са Вишом Вољом“.¹⁶⁹ Шамбала енергија

„уништава оне материјалне форме које су надживеле своју корисност и које ометају слободно изражавање Божијег Светла. ... Када препреке његовом слободном изражавању буду уклоњене, уједињујућа сила ослобођена од Шамбале ће... створити уједињење и међузависност на религиозном, друштвеном, политичком и економском плану“.¹⁷⁰ Другим речима, Шамбала енергија ће реакционаре склонити с пута, дозвољавајући глобално јединство. (Њихова књига, *Духовна йолиџика*, има поговор Дејвида Спенглера – и предговор Далај Ламе.)¹⁷¹

Сви пророци њу ејца кажу да је изумирање реакционара за наше добро, почетак нашег космичког преваспитавања. Дејвид Спенглер каже да они који нису усклађени са енергијом Новог доба „прелазе у димензију, на место – ко може да каже где – где ће поново пронаћи равнотежу и склад. За њих нема места у новом свету“;¹⁷² они ће бити послати „тамо где узори из прошлости још увек имају превласт“ за њихово „највише добро“.¹⁷³ У „преношењима безграничне љубави и истине“, дух је рекао Спенглеру да ће они који не успеју да направе рез бити послати „ко може рећи у ком правцу“ у духовни еквивалент гимназије за адолесценте: „Они ће остати у тој области и стању свести које погодује њиховој адолесценцији; али ја ћу бити са њима и у будућим данима открићу им се када буду дозволили да се такво откривење догоди“.¹⁷⁴ Барбара Маркс Хубард каже да ће „сви који изаберу да не еволуирају изумрети; њихове душе поново настати у другачијем планетарном систему који ће послужити као дечији вртић за прелазак са егоцентричног на холицентрично постојање“.¹⁷⁵ Она додаје: „Они који нису довољно образовани да се ускладе са пројектом, да доживе процес Божијег прочишћења докле је потребно, све док не науче како да искуствено познају Бога или намеру стварања“.¹⁷⁶ Маркс Хубардова каже да они који су „одбачени селекцијом“ никад неће реинкарнирати на Земљи; „душа може учити другде у свемиру. Када буде спремна

одабраће планетарни систем на правом степену за едукацију коју она захтева“.¹⁷⁷

Ник Баник, који је говорио о „стању лидерске душе“ на Форуму о стању света 1998,¹⁷⁸ упозорио је да „они људи који не живе по законима Божијим“ ускоро (између 2000-те и 2010-те) „неће више учествовати у нашем свету“.¹⁷⁹ Непослушни људи ће бити послати на „другачији вибрациони ниво“¹⁸⁰ – и „то није ствар казне“,¹⁸¹ него побољшања наше карме.¹⁸² Није ли лепо знати да сви ови добротворни духови-водичи и љубазни људи желе да се увере да смо ми хришћани правилно преваспитани?

Преживели након „селекције“ биће само одушевљене присталице „целосног система који се развија“. Како каже Барбара Маркс Хубард: „Само они који су изабрали да користе своје моћи у свом животном веку биће васкрснути и поновно припојени са нетакнутим генетским кодом и успоменама. Њихова тела ће бити поново материјализована. Ово је универзални закон: Само добри еволуирају – ‘добро’ значи оно што је способно да се усклади са целосним системом који се развија“.¹⁸³ Дејвид Спенглер се слаже: „Уколико смо потпуно немилосрдни у том погледу и ствари посматрамо у оквиру појмова дарвиновске теорије о опстанку најспособнијих, најспособнији у њу ејцу су они који могу... пребродити убрзане промене нашег времена а да не буду избачени из свог центра душевне равнотеже... Ови људи су они који ће опстати“.¹⁸⁴ Макс Хубардова каже да ће преживели након „селекције“ бити ношени еволутивним током, волети „проширени избор, различитост, флексибилност, двосмисленост, неизвесност, одговорност и *сиособности* да се одговори“, и бити у стању да „са-стварају, уједињују, садејствују и воле сваког као уд свог тела“.¹⁸⁵ Наследници новог царства г-ђе Хубард ће проћи све данашње тестове политичке коректности, и биће високо квалификовани да служе као бискупи у њу ејц храмовима.

КОШМАР ПРЕНАСЕЉЕНОСТИ

Њу ејџ и теософски лидери имају практичан разлог за свој презир према људском роду. Не само да проповедају о будућој „селекцији“; они такође предлажу политику која ће сада смањити број људи на планети, чак и пре њу ејџ верзије „Очишћења“.

У позним годинама деветнаестог века, Блавацка се заузимала да „армије подераних и сиромашних“ буду поучаване астролошки заснованом облику природног планирања породице; ако би „учили астрологију – у мери... у којој се то односи на њене скривене утицаје на рађање, онда би било мало потребе за страхом од пораста популације“.¹⁸⁶ У четрдесетим годинама двадесетог века – када је светска популација била упола мања него данас – Алиса Бејли је рекла, „извесна физичка ограничења би требало наметнути, јер је сада очигледно да **ипреко извесне іранице йланейта не може да йрехрани човечансйво**“.¹⁸⁷ Решења која нуди Бејлијева је тешко остварити; еугеника, и преобликовање људске сексуалности тако да се људи – попут животиња и биљака – паре и размножавају само у извесном периоду године: „Нагласак ће у будућности бити померен са тежње за рађањем великих породица ка тежњи за рађањем **квалийейта** и **инйелиенције** у потомству. Ово ће укључити науку чију искривљену и егзотеричну индикацију представља еугеника. ... Истинска промена која је нужна у људској свести појавиће се једино када сам људски род буде подвргнут ритмичном закону – под којим, на пример, животиња проживљава функцију, или сезонски закон под којим функционишу облици у биљном царству – преносећи овако читав концепт на виши циклус еволутивне спирале“.¹⁸⁸

Духовни водич Барбаре Маркс Хубард је рекао: „Пренасељеност на Земљи мора престати“.¹⁸⁹ Хубардова се – говорећи у своје име, а не у име своје утваре – сложила: „Још

једно удвостручење светске популације ће уништити систем који нас одржава у животу. Наша Мајка нас неће издржавати ако наставимо да се бројно увећавамо!“¹⁹⁰ Роберт Милер предлаже Брачни сертификат УН за нови миленијум: један захтев би био да пар пристаје да има само једно или двоје деце.¹⁹¹ Као корак ка „демократским Уједињеним нацијама“, он каже да је „информације о репродуктивном здрављу и планирању породице неопходно учинити доступним свим људима“.¹⁹² Милер хвали УН, „које су путем својих конференција о светској популацији и антипопулационе делатности спречиле да се роди 2 милијарде и 200 милиона људи између 1952. и 2000“.¹⁹³

Политички и пословни лидери се слажу у погледу претње пренасељености. 1997. је Горбачов рекао, „у току извесног прелазног периода породице би требало да се ограниче на једно дете“; када се светска популација буде усталила, бивши комунистички премијер би размотрио увећање нашег следовања на двоје деце по породици.¹⁹⁴ Тед Тарнер жели да смањи светску популацију са тренутних 6 милијарди на 2 милијарде, говорећи Националном удружењу за планирање породице и репродуктивно здравље у фебруару 1999: „То бисмо могли да постигнемо на врло хуман начин, ако би свако усвојио политику рађања једног детета током 100 година“.¹⁹⁵ Елита подржава своје речи доларима. Део поклона од милијарду долара које је Тед Тарнер даровао намењено је програмима УН за контролу рађања које финансира Популациони фонд УН – укључујући 21 милион долара којим се циља на адолесцентне девојке у земљама које се протежу од Малавија до Салвадора, од Монголије до Мауританије“.¹⁹⁶ У остале значајне донаторе УНФПА-е спадају Рокфелер фондација и Светска банка,¹⁹⁷ као и Бил Гејтс.¹⁹⁸ У јулу 2000, Фондација Дејвида и Лусил Пакард предала је 13 милиона долара за кампању за повећање подршке Сједињених Држава глобалној контроли популације.¹⁹⁹

Форум о стању света 1995. је издао директиве црквама, позивајући цркве да „стварају екуменистичку, еколошку теологију усредсређену на обновљеном смислу за поштовање животне средине... религиозне институције морају се ухватити у коштац са питањима полности, контрацепције, абортуса и планирања породице и преузети далеко већу одговорност у погледу проблема контроле раста популације“.²⁰⁰

Либерални хришћани су попустили и слажу се да има превише људи. На Бискупској конференцији епископалаца 1997. бискуп Свинг је упоредио „сулуду експанзију становништва“ са експоненцијалним растом алги у језеру: „Данас, многи људи указују на аналогију двадесет деветог дана, и ови људи су у праву. Када год је језеро поседнуто алгама, алге се двоструко умножавају сваког дана. Овом експоненцијалном порасту је потребно тридесет дана да потпуно прекрије језеро и одузме сав кисеоник. Вратимо ли се на двадесет девети дан, све се чини безазленим и изгледа да је све ‘под контролом’. Оно што се не схвата јесте експоненцијална чињеница која ће збрисати сав живот пре свитања“.²⁰¹ Метју Фокс, кога је бискуп Свинг рукоположио у чин свештеника 1994. рекао је: „Прекомерна људска популација је смртна опасност... то је један од разлога из којих сам приступио епископалној ‘цркви’, због одсуства предрасуда и прагматичног става у погледу контроле рађања“.²⁰² У говору који је одржао 1997. пред Форумом УН, бискуп Џејмс Отли, који је тада био англикански посматрач у УН, навео је раст људске популације као прву од седам „врло опасних последица нарушавања заједнице људских бића са Богом и целом творевином“.²⁰³ (У остала зла су убројане такве ствари попут загађења океана, изумирања врста, и оружја за масовно уништење.) Бујне језерске алге, „смртна опасност“ и претња упоредива са оружјем за масовно уништење – какви изопачени и мизантропски начини да се сагледа растуће мноштво људи, који су створени по лику Божијем!

Ханс Кинг, католички богослов кога је папа казнио 1979. због неправовernih учења, предложио је глобалну етику, пропис који је прихваћен од стране међународног међурелигијског покрета. Глобална етика исповеда поштовање за „сав живот“: „Не треба ширити доминацију човечанства над природом и космосом, већ радије треба неговати живљење у складу са природом и космосом. Ми се залажемо за поштовање живота, целокупног живота“.²⁰⁴ Постоје, међутим, две смртоносне рупе у „етици“. Како Кинг рече, „Таква декларација мора бити СПОСОБНА ДА ДОВЕДЕ ДО КОНСЕНЗУСА. Отуда, морају бити избегнуте изјаве које би а priori биле одбачене од стране једне од великих религија, а као последица спорна морална питања (попут абортуса или еутаназije) морала би бити искључена“.²⁰⁵ По новим прописима, абортери и доктори за самоубиства би неометано наставили своју смртоносну трговину.

Друга „глобална етика“ која је предложена, Земаљска повеља, каже да треба да „са свим живим бићима поступамо саосећајно и штитимо их од окрутности и свирепог уништења“.²⁰⁶ Међутим, постоји кавеат (судски приговор, прим.) који искључује нерођену децу из саосећања према „свим живим бићима“ – позив да се „обезбеди општи приступ здравственој нези који поспешује репродуктивно здравље и одговорну репродукцију“.²⁰⁷ За званичнике УН, „репродуктивно здравље“ је шифра за абортус и контрацепцију.

Политика Уједињених нација већ следи ове предлоге „глобалне етике“. Пакистан је управо одбио субвенцију у области образовања од 250 милиона долара зато што би она захтевала да пакистанске школе поучавају о предностима малих породица.²⁰⁸ УН су захтевале да Колумбија легализује абортус како би се повиновала Конвенцији о елиминацији свих облика дискриминације жена.²⁰⁹ Популациони фонд УН (УНФПА) је одобрио обуку и средства кинеској Државној комисији за планирање породице, која руководи кинеском политиком

једног детета.²¹⁰ (Комунистички режим је недавно изјавио да ће ојачати ову политику ‘ефикаснијим... административним мерама и законима.’²¹¹) УНФПА је такође подржао програм принудне стерилизације у Перуу.²¹²

ПОМОДНИ РАСИЗАМ

Текуће и предложене популационе политике неће подједнако утицати на све нације. Као и обично, Трећи свет ће бити на дну пирамиде у Новом светском поретку. Многи аватари њу ејда су проповедали да ствари треба тако да стоје кад су у питању „инфериорне расе“.

Пре 1950, аватари њу ејда су говорили безобзирније о раси него што је сада уобичајено. Блавацка је 1888. рекла: „Људски род је очигледно подељен на добро обавештене људе и нижа људска бића. Интелектуална разлика између аријевских и других цивилизованих народа и таквих дивљака попут острвљана Јужног мора, необјашњива је по било којим другим основама. Нема тог културног корпуса, нити генерација образованих усред цивилизације, који би могли подићи такве људске примерке попут Бушмана, цејлонских Ведха и неких афричких племена, до истог интелектуалног нивоа као и Аријевце, Семите и такозване туранске народе. У њима недостаје ‘света искра’ и они су ти који су једине *инфериорне* расе планете, које сада – захваљујући мудрому прилагођавању природе која увек делује у том правцу – брзо изумиру. Људски род је заиста ‘једне крви’, *али не и истје суишине*“.²¹³ Она је изумирање „инфериорних раса“ видела као део људске еволуције: „групе којима је природа мање наклоњена – њени неуспеси – ће... нестати из људске породице а да неће оставити чак ни трага за собом“.²¹⁴

Алиса Бејли је исто тако очекивала да ће људска тела „врло слабог квалитета нестати, узрокујући свеопшту измену

расних типова ка вишем стандарду“.²¹⁵ Била је наклоњена примени окултних расних теорија у школама њу ејца: „Млади ће људи онда бити учени са становишта њихове могуће позиције на еволутивној лествици и биће груписани као: а) Лемуријанци, са физичким предиспозицијама; б) Атлантиђани, са емоционалном супериорношћу; в) Аријевци, са менталним тежњама и склоностима; г) нова раса, са групним квалитетима и свешћу, и идеалистичком визијом“.²¹⁶ Расе су сада неједнаке, али је ово стање привремено: „Током великог еволутивног процеса, људи и расе се разликују по менталном развоју, физичкој издржљивости, стваралачким способностима, разумевању, сензибилитету и својој позицији на цивилизацијској лествици; ово је, међутим, привремено, јер исти потенцијали постоје у свима нама без изузетка, и они ће се испољити када дође време“.²¹⁷ Рекла је: „Нова раса се формира у свакој земљи, али првенствено у оним земљама где треба тражити пете или кавкаске расе“.²¹⁸ „Нова раса“ ће се одликовати по „стању свести које је аријевска или ментална свест или стање мишљења... Ово стање свести ће наћи свој израз у људима који се расно разликују колико Јапанац и Американац, или црнац и Рус“.²¹⁹ Без обзира колики број препорода је потребан, „аријевско стање свести је оно у које најзад прелазе сви људи“.²²⁰

Тејар де Шарден је био наклоњен еугеници као начину да се „прогресирајуће крило човечанства“ позабави „устаљеним и дефинитивно непрогресивним етничким групама“. „На овом пољу апостоли контроле рађања (мада пречесто надахнути ускогрудом жељом да олакшају појединачне тегобе) учиниће нам услугу тиме што ће нам отворити очи ка аномалији друштва које се интересује за све изузев обнављања сопствених темеља. Сада се еугеника не ограничава само на једноставну контролу рађања. Све врсте повезаних питања, једва постављених до сада упркос својој хитности, додају се еугеници. Који би основни став, на пример, требало да

заузме прогресирајуће крило човечанства према устаљеним или извесно непрогресивним етничким групама? Земља је затворена и ограничена површина. Докле треба да толерише, расно или национално, области мање активности?“²²¹

Тејар прави неке претпоставке које би етничке групе могле бити „устаљене и дефинитивно непрогресивне“. У априлу 1927, написао је: „Видим растућу могућност за другу претпоставку, наиме, да су Кинези заостали примитивци, жртве ометеног развоја чија је антрополошка супстанца инфериорна наспрам наше... Ни хришћански став љубави за цео људски род, нити људске наде у организовано друштво не смеју нас навести да заборавимо могућност да ‘људски стратум’ није хомоген. Ако није, било би неопходно да се за Кинезе, као и за црнце, пронађе посебна улога, која не би морала (на основу *биолошке* немогућности) бити иста као код белаца. Не допадају ми се ова предвиђања. Али, она би једног дана могла постати неминовна. Није ли прави начин да се освоји свет коришћење његових недостатака, а не њихово порицање, *ако* су они непоправљиви?“²²²

Оно што су учитељи њу ејца некада говорили јасно, њихови иницирани следбеници сада говоре у шифрама.

Током свог планетарног поклоништва 1996, бискуп Свинг, епископални оснивач УРИ, навео је Пакистан и „средњи појас планете“ као пример пренасељености, говорећи: „Свет се сада дави у људима. То се може јасно видети. Пакистан је велики само колико и Тексас, а ипак је осма најнасељенија земља на свету. ... Посвуда, кроз средњи појас планете, давимо се у људима. То је иронија, али недостатак воде ће нам рећи када поплава буде почела. Велико чудо рађања је, пуком величином бројева, преокренуло Нојеву причу.“²²³

Роберт Милер каже да би „права планетарна влада“ – моћне УН – требало да дефинише колико људи може поднети свака земља, и спроведу мере у складу са тим – са посебном пажњом према „земљама у развоју са високом стопом

пораста становништва“.²²⁴ Он наставља: „Уједињене нације, богате земље и локалне земље би требало да дају ‘мали број дечијих додатака’ који би били обустављени након одобреног малог броја деце“.²²⁵ Милер подстиче „бели западни свет“ да преузме домен контроле популације из расних разлога: „Контрола популације није област пословног интереса: интерес је све већи број потрошача и нова тржишта. Али, бели западни свет би требало да буде жестоко заинтересован, јер ће кроз неколико деценија њихова деца и деца њихове деце бити занемарљива у свету, биће надомак ишчезнућа“.²²⁶

У погледу људске једнакости, Роберт Милер каже: „Све више се дивим хиндуској политикологији, која казује да су људска друштва руковођена кастинским системом: краљевима или централном владом, војском, трговцима и свештеницима. Обични грађани су најнижа, слугањска каста, док има бракова између виших, владајућих касти“.²²⁷ Сада, као и у доба империје, **сахоби** и **брахмани** знају шта је најбоље за породице Трећег света, као и на било ком другом месту.

ПРАВИ ЦИЉ: ДЕПОПУЛАЦИЈА ПЛАНЕТЕ

Трилер роман Тома Кленсија **Дуга шест** – прича о завери богате групе еко-терориста који намеравају да очисте планету од сувишног становништва тако што ће изазвати заразу на коју су само они имуни – може изгледати као немогућа фантазија, бесмислица ноћних мора. Међутим, у стварном животу **има** оних који верују – баш као и негативци у Кленсијевом делу – да је људски род „паразитска врста на површини планете, који више уништава него што ствара“.²²⁸ Ови људи – које Дејвид Спенглер описује као „екстремне заступнике снажног еколошког покрета који као да људска бића сматрају заразном која пустоши земљу“²²⁹ – нису задовољни „планирањем породице“ и „репродуктивним правима“. Они желе

да иду даље, и сведу становништво планете на две милијарде или мање. Како је један писац рекао: „Мизантроп сам не због тога што мрзим људе појединачно, него зато што мрзим врхунац империјализма човечанства над светом природе. ... Мизантроп сам јер људе волим колико и којоте, мачиће и детлиће, а видим да је једини начин да се сви поменути одрже у животу у томе да се размотри драстичан пад бројности врсте *homo sapiens*“.²³⁰

У интервјуу за **Гласник УНЕСКА** из новембра 1991, Жак-Ив Кусто је рекао: „Шта би требало да урадимо како бисмо отклонили патњу и болест? То је одлична идеја, али вероватно не сасвим делотворна на дуже стазе. Ако покушамо да је применимо, можемо угрозити будућност наше врсте. Страшно је што то мора да се каже. Светска популација се мора усталити, а да бисмо то постигли морамо уклонити 350 000 људи дневно. Тако је ужасно помислити на то да то не би требало ни да кажемо. Али, општа ситуација у коју смо доведени је жалосна“.²³¹ То је 127 750 000 људи годишње, или 1,27 милијарди људи које треба „елиминисати“ сваке деценије.

Теософ Бенцамин Крем каже да ће „подела светских резерви“ и „ново схватање благостања и просперитета створити услове у којима ће светска популација драматично ослабити. ... Уз еколошку равнотежу и разумну испуњеност животних стандарда ова планета може комотно поднети 3 до 3,5 милијарди људи“.²³² Његове процене планетарне носивости су највеликодушније међу свима које је понудио било који од ових „обожавалаца Мајке Земље“.

Медијски магнат Тед Тарнер је стрпљивији; он ће дозволити 80 до 100 година како би се умањила популација Земље са 6 милијарди на 2 милијарде путем глобалне „добровољне“ политике једног детета.²³³ У интервјуу за еколошки ***E маџазин***, он је рекао: „Могли бисмо да имамо 10 милијарди људи који живе испод границе сиромаштва, или бисмо могли да имамо две милијарде људи који живе добро,

имају колор ТВ и аутомобил. Планета може да поднесе тај број људи, а тако је било 1930. ... А како стићи дотле врло је компликовано. То ће изискивати много образовања и побољшања у здравственој нези. Лично, мислим да би популација требало да буде приближнија оној када смо имали урођеничке насеобине, далеко пре појаве земљорадње. Пре петнаест хиљада година, било је негде између 40 и 100 милиона људи. Али (истраживачи популације) Пол и Ен Ерлих су ме убедили да, ако хоћемо модерну инфраструктуру, са комерцијалним летовима и међудржавним аутопутевима широм света, биће нам потребно око две милијарде људи да то подржи“.²³⁴

Еко-феминистички теолог Розмери Редфорд Раутер има ниско мишљење о човечанству. У тексту под називом „Еко-феминизам“, она каже, „напредак људског живота и културе је у складу са знатним смањењем људске популације. Напредак ван-људског живота захтева такво смањење“.²³⁵ Додала је: „Природи није потребно да ми владамо њоме, већ управља собом јако добро и боље без људи. Ми смо паразити у ланцу исхране у природи, који троше све више, и враћају премало како би поново успоставили и одржали животни систем који нас храни“.²³⁶ Онима који су присуствовали еколошкој конференцији у мају 1998. речено је: „Добар баштован плеви и проређује своје саднице да би обезбедио довољно простора за правилан раст биљака. Морамо тражити најмилостивији начин да плевимо људе. ... Уместо покрета за живот (pro-life, прим.) морамо да развијамо ‘духовност рециклаже’ ... духовност која нас укључује у обнову планете и себе. Морамо да се поћубримо“.²³⁷ Неколико месеци касније, Раутер је националној конференцији Позива на акцију, либералној, дисидентској католичкој организацији, рекла колико људи мора бити бачено на гомилу компоста: „Морамо се вратити на ниво популације из 1930“²³⁸ – око две милијарде људи.

Ернест Коленбах, аутор *Екоѿоѿије* и других еколошких бестселера, недавно је објавио *Еколоѿија: ѿейни водич*. Он предвиђа и заступа смањење светске популације на милијарду људи: „Једноставно је превише потрошачки настројених људи у односу на капацитет подносивости ове планете“.²³⁹ „Грубе процене сугеришу да би око милијарду људи, користећи обновљиву енергију и друге технологије које смањују утицај на животну средину, могло трајно да опстане на Земљи на нивоу потрошње који је близу оном у модерним индустријским земљама“.²⁴⁰ Он верује да би „цивилизација могла да настави да напредује у току знатног смањења људске популације, које је потребно да бисмо смањили наше утицаје на животну средину, уз побољшање ‘квалитета живота’, а не повећане нивое потрошње“.²⁴¹ Попут марксиста, који су се позивали на „историјску нужност“ како би оправдали своју окрутност, Коленбах призива „природу“: „На дуже стазе, природа ће применити основна правила одрживости; она не прихвата изузетке“.²⁴² Ова мизантропска осећања је објавио University of California Press, а не Terrorist Press.

Јан Френсен, демограф и ранији члан штаба УН Популационог фонда, отишао је још даље.²⁴³ Током брифинга за Европски парламент на тему популације у октобру 1999. рекао је, „Жао ми је што је популација сведена на репродуктивно здравље против микро-нивоа људских права“. Френсен је рекао да би права брига требало да буде број „људи који планета може примити на одржив начин“; он верује да је капацитет подносивости планете од 700 милиона до милијарду људи. Дејв Формен, оснивач *Прво Земља!* иде најдаље од свих, говорећи да би популација требало да буде сведена на 100 милиона људи.²⁴⁴

Ови љубитељи човечанства и пријатељи напретка дискретно остављају нешто неизреченим: шта радити са 4 милијарде (или више) сувишних људи живих данас?

ЉУДСКО ИЗУМИРАЊЕ: ОСВЕТА ГЕЕ

Други аватари њу ејца доводе своју мизантропију до логичког закључка; они сагледавају могућност људског изумирања са земљоцентричном, рептилском хладнокрвношћу.

Џин Хјустон, која је помогла Хилари Клинтон да ступи у везу са духом Елеоноре Рузвелт,²⁴⁵ најављује са којим избором се суочава човечанство: „Могло би се десити да људска раса заврши као огроман, неуспешан експеримент кроз наредних двадесет пет година. Планета ће слегати раменима, нек пропадну а делфини ће наследити земљу“.²⁴⁶ Барбара Маркс Хубард исто тако нуди алтернативу: „Или ћемо еволуирати, или изумрети“.²⁴⁷ Вилијем Ирвин Томпсон, њу ејц колега пречасног Џејмса Паркс Мортонa и Дејвида Спенглера,²⁴⁸ рекао је: „Могли бисмо баш све да покваримо и то би могло довести до катастрофе, али чак и катастрофе теже да буду, на крају дугог пута, подстрек за еволуцију. Могли бисмо чак и да је окончачмо кад су људска бића у питању и да не можемо више да наставимо експеримент, али биосфера неће престати да еволуира. Ако сте мистични, нећете се обавезно идентификовати са пролазним комадом меса званим хоминоиди. ... То је оно што су Шри Оробиндо и његова сарадница Мајка рекли – да је човек прелазна животиња и да смо стигли до краја пута. Али напослетку, како су историја и космос тако неизмерни, то није заиста крај, то је само затварање поглавља“.²⁴⁹

Роберт Милер такође мисли да можемо изумрети: „Земља ће се осветити својим најнапреднијим врстама које су почеле да је уништавају. ... Бог нам неће дозволити да уништавамо Његову творевину и окончачмо Земљину брижљиву, чудесну еволуцију током милијарди година. Он би радије дозволио да човечанство буде уништено“.²⁵⁰ У *Доласку космичкој Христиа*, Метју Фокс је рекао, „Предложено је да сазовемо Конференцију Уједињених Врста – конференцију

далеко репрезентативнију него што су Уједињене нације – и поставимо ово једино питање за десет милиона представника (једног за сваку врсту): ‘Да ли људској врсти треба да буде дозвољено да се продужи на овој планети?’ Гласало би се највероватније 9 999 999 према 1 да ми људи, са својом дуалистичком мржњом према земљи, једних према другима, и према свом сопственом постојању, будемо прогнани на неко удаљено место у галаксији тако да Мајка Земља може да настави своје рађање лепоте, дивоте, боја и здравља“.²⁵¹

Жеља за изумирањем је крајњи израз оног што је Малколм Магериц назвао „најстраственијом жељом либерала“.

ЗАКЉУЧАК

За јавну употребу, аватари њу ејца најављују блиставу будућност људског спокојства, слободе, моћи и духовног јединства. Године 1946. Тејар де Шарден је предвидео технологију XXI века, укључујући генетски инжењеринг и нанотехнологију. Рекао је да је „ослобађање нуклеарне енергије“ било „једноставно први чин“ који би нас могао водити ка таквим подвизима попут „витализацији материје путем стварања супер-молекула. Ремоделовање људског организма посредством хормона. Контрола наслеђивања и пола манипулацијом генима и хромозомима. ... Побуђивање и обуздавање недокучивих интелектуалних и делотворних моћи још увек скривених у људском мноштву. ... Немамо ли разлог да се надамо ћемо на крају бити у стању да преуредимо сваку врсту материје, пратећи резултате које смо добили на пољу нуклеарне енергије?“²⁵² Други њу ејц учитељи понављају ову химну Прометеју, дајући јој духовну усмереност. Блавацка је рекла: „Већина будућег људског рода биће састављена од славних Адепата“.²⁵³ Средином 1990-их година, Роберт Милер је рекао: „човечанство проналази себе у плодности...

глобалног, међузависног, универзалног доба; то је радикални скок; космички догађај првостепеног значаја који је вероватно јединствен у универзуму: рађање глобалног мозга, срца, чула и душе за човечанство“. ²⁵⁴ Барбара Маркс Хубард исто тако каже, „Стојимо на прагу најзнаменигијег доба људске историје“. ²⁵⁵ Каже бог Нила Доналда Волша: „Двадесет први век биће доба буђења, сусретања са Творцем. ... Ово ће бити почетак златног доба Новог Човека“. ²⁵⁶

Међутим, њу ејд обећање утопије јесте лаж. Блавацка, Алиса и Фостер Бејли, Спенглер, Волш, Милер, Маркс Хубардова и њихове њу ејд колеге једва да скривају своју мржњу према Богу, своје одбацивање људске традиције и морала, и свој презир према већини човечанства. За већину нас, ови аватари обећавају смрт.

За духовну елиту, аватари обећавају моћ, тајно знање и чланство у „духовној хијерархији“ – само уколико ће они прихватити „луциферску иницијацију“. Тејар де Шарден је предложио да када људски род достигне зрелост, раса „одвоји себе од ове планете и приступи једној истинској, неповратној суштини ствари, тачки Омега“; ово би био „феномен вероватно споља близак смрти, али у стварности једноставан преображај и долазак до најузвишеније синтезе“. ²⁵⁷ Следбеници пута Алиса Бејли ће открити да „сваки контакт са Иницијатором води иницираног ближе центру чисте таме“. ²⁵⁸ Она тера своје следбенике ка „Великом одрицању“, „коначном великом преносу, заснованом на одрицању од онога што је еонима означавало лепоту, истину и доброту“. ²⁵⁹ Бенцамин Крем каже да на овој четвртој иницијацији, „тело душе више није потребно“, тако да „је уништено“. ²⁶⁰

Спенглер каже да је „велики иницијатор“ Луцифер, ²⁶¹ и да „Луцифер долази да нам да коначни дар целовитости. Ако га прихватимо, онда је он слободан и ми смо слободни. То је луциферијанска иницијација. То је она с којом ће се многи људи сада, и у данима пред нама, суочити, јер је то

иницијација у Ново доба“.²⁶² Спенглер такође каже: „Сада долази време када треба да постанемо слуге еволуције и... да ослободимо светлост, љубав, мудрост која ће донети наше одрицање духовног блага до његовог остварења, у окултном искупљењу света“.²⁶³ Затим: „бићемо позвани да се слободно одбацимо од Земље и у неизмерности космичког искуства, и глас природе какав знамо више неће бити присутан. Он ће бити замењен много већом моћи и ритмом, и ако не стекнемо ту унутрашњу снагу бићемо неспособни да функционисемо у присуству такве моћи“.²⁶⁴ Све се своди на то да се Богу каже: „Боље владати у паклу, него бити слуга у рају“.²⁶⁵

У свом апокалиптичном роману *Та ирозна снаја*, К. С. Луис је описао природу овог истог искушења за Марка Стадока, који је тражио иницијацију у унутрашњи круг научника-магова: „Овде, најзад је овде (тако му је његова жеља шапутала) био унутрашњи круг свега, круг чији је центар био изван људске расе – коначна тајна, највиша моћ, последња иницијација. Чињеница да је био готово сасвим ужасан није ни најмање умањила његову привлачност“.²⁶⁶ Стадокова завршна иницијација – ако је ишао дотле – укључивала би обожавање „макроба“, духова са далеко већом моћи и интелигенцијом од било ког човека. Како је његов кушач описивао макробе, Стадок је истовремено био ужаснут и намамљен: „Ови створови... вејали су смрт на људски род и на сваку радост. Не упркос овом, него услед овог, страшна гравитација га је очаравала и вукла и усисавала ка њима. Зар је икада могао знати плодносну снагу покрета супротног природи који га је сада држао у шаци; побуда да се преокрену сва одбијања и да се сваки круг црта у смеру који је супротан смеру кретања казаљки на сату?“²⁶⁷

Бискуп Свинг, оснивач URI, је рекао: „Или ће Сједињене религије имати јасно изражен духовни импулс далеко изнад својих појединачних домета, или их једноставно неће бити“.²⁶⁸ Макроби – или бића гора од њих – јесу тама на крају

тог пута, након што је „јасан духовни импулс“ њу ејџ покрета постигао свој циљ. Хилари Белок је 1931. упозорила на ту сатанску, постхришћанску религију: „Када дођу богови Новог паганизма, они неће само имати недостатке, попут грчких богова, неће само бити лажни; они ће бити зли. То се може изразити укратко, рекавши да ће Нови паганизам, сулудо очекујући победу, пасти, пре него што постане свестан где се налази, у сатанизам“.²⁶⁹

Идеје имају последице. Опака теологија и опака филозофија нису безначајне. Њу ејџ и теозофски покрет, заснован на јеретичкој теологији и изопаченој филозофији, нема додир са стварношћу по питању Бога, људске природе и друштва. Опасно је дати моћ онима који немају додир са стварношћу; историја двадесетог века то доказује. Учења њу ејџ покрета укључују елементе гностицизма, прве велике јереси која је пркосила Цркви, и модернизма, најновије јереси. Када се прва и последња јерес споје, као што се чини да се сада дешава, које је име и каква је природа духовног детета које ће бити рођено из тог брака? Како је запитао Јејтс: „А каква се сурова звер, чији је час најзад дошао, вуче према Витлејему да би била рођена?“²⁷⁰

Не можемо знати дан или час када се хришћанство мора подвргнути последњем кушању своје вере. Бог нас призива на будност, верност, и послушност – без обзира колико далеко или колико близу то може бити.

НАПОМЕНЕ

¹ За више информација, види Ron Rhodes, „The New Age Christ of David Spangler“, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, Vol. 23:2–23:3, 1999, pp. 20–29

² За више информација, види John Winston Moore, „Conversations With the God of this Age: Neale Donald Walsch’s connections with the dark side“, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, Vol. 22:2–22:3, 1998, pp. 34–47

³ За више информација о Блавацкој, Бејлијевој, Маркс Хубардовој и Милеру, види Lee Penn, „The United Religions: Globalist and New Age Plans“, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, Vol. 23:2–23:3, 1999, pp. 36–73; Lee Penn, „New Age & Globalist Strategies: Unity, Collectivism, & Control“, Volume 23:4–24:4, 2000, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, pp. 42–70; и чланци чији су аутори Tal Brooke, Brooks Alexander, and Warren Smith, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, Vol. 19:2–3, 1995

⁴ Linda Quigley, „Communicating with God: Author Walsch turns chats into best sellers“, *The Tennessean*, October 27, 1999

⁵ Rabbi Michael Lerner, „God Tells Neale Walsch Some Interesting Stuff“, review of books 1, 2, and 3 of *Conversations With God*, *San Francisco Chronicle and Examiner Book Review*, December 20, 1998, p. 10

⁶ Doreen Carvajal, „In Books, It’s Boom Time for Spirits: Angels, Conversations With God, Even Fairies and Elves Sell Well“, *New York Times*, November 11, 1997, page E1; Bob Young, „St. Nick“, *Willamette Week*, Vol. 24, Issue 8, December 23, 1997, p. 18

⁷ За додатне информације о растућем утицају њу ејџ покрета, види Lee Penn, „New Age & Global Strategies: Unity, Collectivism, & Control“, Volume 23:4–24:1, 2000, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, pp. 47–49

⁸ Foundation for the Future, „Humanity 3000 Symposium“, <http://www.futurefoundation.com/symposiumpage.html>, p. 3

⁹ World Future Society, 1999 промотивни списак адреса; имена и информације о идентитету су преузете из импресума датог на с. 2 брошуре; 7910 Woodmont Avenue, Suite 450, Bethesda, Maryland 20814

¹⁰ Matthew Fox, *The Coming of the Cosmic Christ: The healing of Mother Earth and the Birth of a Global Renaissance*, Harper San Francisco, 1988, p. xi

¹¹ Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, p. viii

¹² Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, 0. 350

¹³ The Lindisfarne Association, „History of the Association“, <http://redwood.pacweb.com/lindisfarne/history.html>, p. 1

¹⁴ Robert Muller, *New Genesis: Shaping a Global Spirituality*, World Happiness and Cooperation, P. O. Box 1153, Anacortes, Washington 98221, 1993, pp. 194–195 (биографска скица); за разматрање World Core Curriculum, види Lee Penn, „The United Religions: Globalist & New Age Plans“, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, Vol. 23:2–23:3, 199, pp. 39–40

¹⁵ Jerry Adler, „Heaven’s Gatekeepers – They give the people what they want: talkative spirits and a laid-back God“, *Newsweek*, March 16, 1998, p. 65

¹⁶ Bob Young, „St. Nick“, *Willamette Week*, Vol. 24, Issue 8, December 23, 1997, p.p. 18

¹⁷ Alice A. Bailey, *Education in the New Age*, 1954, Lucis Publishing Company, New York, pp. 111–112

¹⁸ Barbara Marx Hubbard, *Happy Birth Day Planet Earth: The Instant of Co-Operation*, Ocean Tree Books, Santa Fe, New Mexico, 1986; pp. 26–27

¹⁹ Barbara Marx Hubbard, *Happy Birth Day Planet Earth: The Instant of Co-Operation*, Ocean Tree Books, Santa Fe, New Mexico, 1986; p. 22

²⁰ David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (fifth Lorian Press printing 1984), p. 89

²¹ David Spangler, „Excerpts from Conversations With John“, http://www.most.org.pl/new-civi/millennium_matters/spirit72.html, p. 5

²² Neale Donald Walsch, *Conversations With God: An Uncommon Dialogue, Book 2*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1997; p. 42

²³ Neale Donald Walsch, *Conversations With God: An Uncommon Dialogue, Book 2*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1997; p. 167

²⁴ Neale Donald Walsch, *Conversations With God: An Uncommon Dialogue, Book 3*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1998; p. 146

²⁵ Neale Donald Walsch, *Conversations With God: An Uncommon Dialogue, Book 2*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1997; p. 98

²⁶ Neale Donald Walsch, *Conversations With God: An Uncommon Dialogue, Book 2*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1997; p. 79

²⁷ Neale Donald Walsch, *Conversations With God: An Uncommon Dialogue, Book 2*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1997; p. 105

²⁸ Neale Donald Walsch, *Conversations With God: An Uncommon Dialogue, Book 2*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1997; p. 127

²⁹ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 165

³⁰ Neale Donald Walsch, *Conversations with God: An Uncommon Dialogue, Book 2*, Hampton Roads Publishing Company, Inc. 1997; p. 77

³¹ Neale Donald Walsch, *Conversations with God: An Uncommon Dialogue, Book 3*, Hampton Roads Publishing Company, Inc. 1998; p. 56

³² Kathy Close, „Interview with Neale Donald Walsch: Beginning A Dialog With The Divine“, <http://www.conversationswithgod.org/interview.htm>, pp. 5–6

³³ Carolyn Craft, May 19, 1999 interview with Matthew Fox, *Wisdom Radio*; transcript

³⁴ Matthew Fox, *The Coming of the Cosmic Christ*, Harper San Francisco, 1988, p. 176; његов навод из „Shiva“ је од Eugene Monick, *Phallos: Sacred Image of the Masculine*, Toronto, Inner City Books, 1987, pp. 29–30

³⁵ Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, p. 208

³⁶ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 166

³⁷ Neale Donald Walsch, *Conversations with God: An Uncommon Dialogue, Book 3*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1998; pp. 35–36

³⁸ Neale Donald Walsch, *Conversations with God: An Uncommon Dialogue, Book 2*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1997; p. 97

³⁹ Neale Donald Walsch, *Conversations with God: An Uncommon Dialogue, Book 23*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1998; p. 223

⁴⁰ Neale Donald Walsch, *Conversations with God: An Uncommon Dialogue, Book 23*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1998; p. 210

⁴¹ Doreen Carvajal, „In Books, Its Boom Time for Spirits: Angels, Conversations With God, Even Fairies and Elves Sell Well“, *New York Times*, November 11, 1997, page E1; Neale Donald Walsch, *Friendship with God: An Uncommon Dialogue*, G. P. Putnam's Sons, New York, 1999, p. 307 – „До краја свог трећег брака мислила сам да сам спремна да одустанем, али сам заправо морала да прођем кроз ово још два пута, пре него што сам била у стању да постигнем то да дуготрајна веза функционише“.

⁴² Barbara Marx Hubbard, *The Book of Co-Creation Part II – The Promise Will Be Kept: The Gospels, The Acts, the Epistles*, Foundation for Conscious Evolution, San Rafael, California, 1993 (privately published), p. 60

⁴³ Benjamin Crème, *Maitreya's Mission: Volume Three*, Share International Foundation, Los Angeles, 1997, p. 161

⁴⁴ Benjamin Crème, *Maitreya's Mission: Volume Three*, Share International Foundation, Los Angeles, 1997, p. 547

⁴⁵ David Spangler, *Emergence: The Rebirth of the Sacred*, Delta/Merloyd Lawrence; pp. 154–155; види такође David Spangler, *A Pilgrim in Aquarius*, Findhorn Press, 1996, pp. 135–136

⁴⁶ R. Gordon Wasson, Stella Kamrisch, Jonathan Ott, et. Al., *Persephone's Quest: Entheogens and the Origins of Religion*, Yale University Press, 1992, онлајн резиме и прикази са <http://www.amazon.com>

⁴⁷ Huston Smith, *Cleansing the Doors of Perception: The Religious Significant of Entheogenic Plants & Chemicals*, Tarcher/Putnam, 2000, онлајн резиме и прикази са <http://www.amazon.com>

⁴⁸ Huston Smith, *Cleansing the Doors of Perception: The Religious Significant of Entheogenic Plants & Chemicals*, 2000, онлајн резиме и прикази са <http://www.amazon.com>

⁴⁹ Robert Forte, Brother David Steindl-Rast, Jack Kornfield, Terence McKenna, Ann and Alexander Shulgin, Robert Jesse, Dale Pendell, Thomas Riedlinger, Thomas Roberts, Rick Strassman, Eric Sterling, *Entheogens and the Future of Religion*, Council on Spiritual Practices, онлајн резиме и прикази са <http://www.amazon.com>

⁵⁰ Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, pp. 10–11

⁵¹ David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (fifth Lorian Press printing 1984), p. 183

⁵² Benjamin Crème, *Maitreya's Mission: Volume Two*, Share International Foundation, Los Angeles, 1993, p. 165

⁵³ Benjamin Crème, *Maitreya's Mission: Volume Two*, Share International Foundation, Los Angeles, 1993, p. 383

⁵⁴ State of the World Forum, „Toward a New Civilization“, извештај из маја 1997. о форумима из 1995. и 1996, списак оних који су присуствовали конференцији 1996, с. 25

⁵⁵ State of the World Forum, „Toward a New Civilization“, извештај из маја 1997. о форумима из 1995. и 1996, списак оних који су присуствовали конференцији 1996, с. 34; 1996 State of the World Forum, „Creative Approaches to the Drug Crisis: Final Report“, Robert Jesse, Alexander Shulgin, and Ann Shulgin говорили су на заседању на тему „Drugs, Technology, and the Mind in the Twenty-First Century“, („Дрога, технологија и свест у двадесет првом веку“) <http://www.worldforum.org/1996forum/round>

drugs.html; State of the World Forum, „Participants“ за 1997, [http://www.worldforum.org/1997forum/1997 Participants.html](http://www.worldforum.org/1997forum/1997%20Participants.html)

⁵⁶ Приватни интервјуи Ли Пена у мају и јуну 2000, са неколико људи који су присуствовали ПантеаКон окупљањима 1999. и 2000.

⁵⁷ Ancient Ways, „PantheaCon 2000“, списак предавача, <http://www.ancientways.com/presenters00.html>

⁵⁸ Ancient Ways, „PantheaCon 1999“, списак предавача, <http://www.ancientways.com/presenters99.html>

⁵⁹ Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, p. 205

⁶⁰ Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, p. 205

⁶¹ Neale Donald Walsch, *Conversations With God: An Uncommon Dialogue, Book 3*, Hampton Roads Publishing Company, Inc., 1998; p. 147

⁶² Benjamin Crème, *Maitreya's Mission: Volume Two*, Share International Foundation, Los Angeles, 1993, p. 521

⁶³ Pierre Teilhard de Chardin, *Human Energy*, превод J. M. Cohen, Collins, St. James Place, London, 1969, прво изд. 1962; пп. 132–133

⁶⁴ Alice A. Bailey, *Education in the New Age*, 1954, Lucis Publishing Company, New York, p. 112

⁶⁵ Project Death in America (PDIA), „PDIA Grants Program“; <http://www.soros.org/death/gran2txt.html>, p. 1

⁶⁶ Project Death in America (PDIA), „PDIA Grants Program“; <http://www.soros.org/death/gran2txt.html>, p. 17

⁶⁷ Choice in Dying, „A Letter From The Director“, <http://www.echonyc.com/~choice/background.htm>, pp. 3–4; linked to the Soros web site document „Death and Dying Resource Links“, <http://www.soros.org/death/dietext.html>

⁶⁸ George Soros, „Reflections On Death In America“, November 30, 1994 говора у Колумбијском презбитеријанском центру (Columbia Presbyterian Medical Center), [http://www.soros.org/gapher-data/general-info/publications/speeches/113094 Reflections on Death in America.txt](http://www.soros.org/gapher-data/general-info/publications/speeches/113094%20Reflections%20on%20Death%20in%20America.txt), п. 5

⁶⁹ William Shawcross, „Turning Dollars Into Change“, *Time*, September 1, 1997, p. 54

⁷⁰ Peter Newcomb, et. Al., „The Forbes 400“, чланак о Џорџу Соросу, *Forbes*, October 12, 1998, p. 184

⁷¹ Open Society Institute, „Reproductive Rights Grantmaking“, <http://www.soros.org/tpr/guidelin.htm>, p. 1

⁷² Soros Foundation, „Program on Reproductive Health and choice: Grants“, <http://www.soros.org/repro/grants.htm>

⁷³ Neale Donald Walsch, *Friendship with God: An Uncommon Dialogue*, G. P. Putnam's Sons, New York, 1999, p. 34

⁷⁴ Peter Newcomb et. al., „The Forbes 400“, article on George Soros, *Forbes*, October 13, 1997, p. 181

⁷⁵ Barbara Marx Hubbard, *Voices of Conscious Evolution*, Vol. 1, Winter 2000, p. 1

⁷⁶ Robert Muller, *2000 Ideas And dreams For A Better World*, Idea 1340, 12 March 1998, <http://www.lsw.org/ideas/Rmideas.html>

⁷⁷ За појединости о Земаљској повељи, види Lee Penn, „New Age & Globalist Strategies: Unity, Collectivism, & Control“, Volume 23:4–24:1, 2000, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, pp. 62–63, и Lee Penn, „The United Religions: Globalist & New Age Plans“, Volume 23:2–23:3, 1999, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, pp. 63–66

⁷⁸ Green Cross International, „Interview“, *Los Angeles Times*, May 8, 1997, <http://www4.gve.ch/gci/GreenCrossFamily/gorby/newspeeches/interviews/IaTimes.html>, pp. 3–4

⁷⁹ The Earth Charter Campaign, „Interview: Maurice Strong on a 'People's Earth Charter'“, March 5, 1998, <http://www.earthcharter.org/welcome/mstrong.htm>, p. 3

⁸⁰ The Earth Charter Campaign, „The Earth Charter: The Green Cross Philosophy“, <http://earthcharter.org/report/special/greencross.htm>, п. 5

⁸¹ За преглед древног и савременог паганизма и обичаја приношења људских жртава, види Hannes Stein, „Return of the Gods“, *First Things*, November 1999, pp. 34–38

⁸² Robert Muller, *2000 Ideas And Dreams For A Better World*, Idea 1043, May 19, 1997; <http://www.lsw.org/ideas/Rmideas.html>; у документу је пренета ортографија какву је дао Милер. Милер је хвалио духовност Ацтека, Инка и Маја у осталим „идејама“ истог документа: ideas 477 (October 30, 1995), 759 (August 7, 1996), 1040 (May 16, 1997), and 1445 (June 26, 1998)

⁸³ Michael Toms, August 9, 1999 интервју са Барбром Маркс Хубард, Wisdom Radio, http://wisdom-channel.com/tvrd/transcripts/episode_transcript.asp?

⁸⁴ Kristen Fairchild, „If a United Nations, Why Not a United Religions: An Interview With Charles Gibbs“, The Spire, February 1997, <http://www.gracecom.org/thespire/textures/gibbs2.html>, p. 4

⁸⁵ United Religions Initiative, „72 Hours – Geographical Listing of Projects Underway“, project in Mobile, Alabama, <http://www.united-religions.org/newsite/72hours/projects.htm>, p. 34

⁸⁶ Eerdman's *Handbook to the World's Religions*, Eerdmans, Grand Rapids MI, 1994, p. 118

⁸⁷ Benjamin Crème, *Maitreya's Mission: Volume Two*, Share International Foundation, Los Angeles, 1993, p. 403; с обзиром на карактер хијерархије како га је описао Крем, његова порицања да би долазак њу ејца донео са собом убијање великих размера (pp. 172 и 223) од мале су важности.

⁸⁸ Stephane Courtois et. al., *The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression*, Harvard University Press, 1999, p. 4

⁸⁹ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, ISBN 0-85330-106-9, p. 105 ff.

⁹⁰ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, ISBN 0-85330-106-9, p. 133

⁹¹ Foster Bailey, *Running God's Plan*, Lucis Publishing Company, New York, 1972, p. 12

⁹² Foster Bailey, *Running God's Plan*, Lucis Publishing Company, New York, 1972, p. 12-13

⁹³ Benjamin Crème, *Maitreya's Mission: Volume Two*, Share International Foundation, Los Angeles, 1993, p. 165

⁹⁴ Alice A. Bailey, *The Rays and the Initiations: Volume V, A Treatise on the Seven Rays*, 1960, Lucis Publishing Company, New York, pp. 553-554

⁹⁵ Alice A. Bailey, *The Rays and the Initiations: Volume V, A Treatise on the Seven Rays*, 1960, Lucis Publishing Company, New York, pp. 553-554

⁹⁶ Alice A. Bailey, *The Rays and the Initiations: Volume V, A Treatise on the Seven Rays*, 1960, Lucis Publishing Company, New York, pp. 75-76

⁹⁷ Alice A. Bailey, *Education in the New Age*, 1954, Lucis Publishing Company, New York, pp. 111-112

⁹⁸ Alice A. Bailey, *Education in the New Age*, 1954, Lucis Publishing Company, New York, pp. 111-112

⁹⁹ Alice A. Bailey, *Education in the New Age*, 1954, Lucis Publishing Company, New York, pp. 111-112

¹⁰⁰ Pierre Teilhard de Chardin, „Life and the Planets: What is Happening at this Moment on Earth?“, *The Future of Man*, превео Norman Denny, Harper & Row, New York and Evanston, 1964, p. 117

¹⁰¹ Pierre Teilhard de Chardin, „A Great Event Foreshadowed: the Planetisation of Mankind“, *The Future of Man*, превео Norman Denny, Harper & Row, New York and Evanston, 1964, pp. 126-127

¹⁰² Corinne McLaughlin and Gordon Davidson, *Spiritual Politics: Changing the World from the Inside Out*, Ballantine Books, New York, 1994, p. 51

¹⁰³ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 491; види такође Alice A. Bailey, *Problems of Humanity*, 1947, Lucis Publishing Company, New York, p. 81: „The release of the energy of the atom is definitely the inauguration of the New Age“.

¹⁰⁴ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 497

¹⁰⁵ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 497–498

¹⁰⁶ John McManners, *The Oxford Illustrated History of Christianity*, Oxford University Press, 1992, p. 515

¹⁰⁷ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 548

¹⁰⁸ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 548

¹⁰⁹ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 43

¹¹⁰ Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, p. 9

¹¹¹ David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (fifth Lorian Press printing 1984), p. 136

¹¹² David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (fifth Lorian Press printing 1984), p. 74

¹¹³ David Spangler, *A Pilgrim in Aquarius*, Findhorn Press, 1996, p. 56

¹¹⁴ Pierre Teilhard de Chardin, *The Heart of Matter*, превео Rene Hague, Collins, St. James' Place, London, 1978, first pub. 1976; p. 96

¹¹⁵ Pierre Teilhard de Chardin, „Some Reflections on the Spiritual Repercussions of the Atom Bomb“, *The Future of Man*, превео Norman Denny, Harper & Row, New York and Evanston, 1964, p. 147

¹¹⁶ Bishop William Swing, „Opening Address“ to the 1997 URI summit conference, <http://www.united-religions.org/youth/welcome/swingspeech.htm>, p. 2

¹¹⁷ H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine: The Synthesis of Science, Religion, and Philosophy, Vol I – Cosmogensis*, Theosophical University Press, 1999, p. xxxviii

¹¹⁸ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 510, „С тим у вези, не заборавите мудро пророчанство Х. П. Б. (Helena Petrovna Blavatsky) које се тиче догађаја на крају овог века“.

¹¹⁹ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 510

¹²⁰ Alice A. Bailey, *The Rays and the Initiations: Volume V, A Treatise on the Seven Rays*, 1960, Lucis Publishing Company, New York, p. 109

¹²¹ Alice A. Bailey, *The Destiny of the Nations*, 1949, Lucis Publishing Company, New York, p. 11

¹²² Barbara Marx Hubbard, *Live from the Peace Room*, December 1999 newsletter, p. 1

¹²³ Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, p. 4

¹²⁴ Michael Toms, August 9, 1999 интервју са Барбаром Маркс Хубард, Wisdom Radio, [http://www.wisdomchannel.com/tvrd/transcripts/episode_transcript.asp?](http://www.wisdomchannel.com/tvrd/transcripts/episode_transcript.asp)

¹²⁵ Neale Donald Walsch, „Welcome to the New Millennium“, *Magical Blend*, Issue 64, May 1999, p. 46

¹²⁶ Neale Donald Walsch, *Conversations with God: An Uncommon Dialogue, Book 3*, Hampton Roads Publishing company, Inc., 1998; p. 340

¹²⁷ Kathy Close, „Interview with Neale Donald Walsch: Beginning a Dialog With The Divine“, <http://www.conversationswithgod.org/interview.htm>

¹²⁸ Gordon Davidson, „The Significance of Intergroup Work for the Externalization of the Hierarchy“, <http://web.ukonline.co.uk/bristol.goodwill/intwork.htm>, p. 1

¹²⁹ Gordon Davidson, „The Significance of Intergroup Work for the Externalization of the Hierarchy“, <http://web.ukonline.co.uk/bristol.goodwill/intwork.htm>, p. 5

¹³⁰ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 133; за изјаву да је Дејвидсон следбеник Алис Бејли, види Corrine McLaughlin and Gordon Davidson, *Spiritual Politics: Changing the World from the Inside Out*, Ballantine Books, New York, 1994, pp. 5 and 16

¹³¹ David Spangler, *A Pilgrim in Aquarius*, Findhorn Press, 1996, „Acknowledgements“, and pp. 50–51, 80–81

¹³² David Spangler, „Excerpts from Conversations With John“, http://www.most.org.pl/new-civi/millennium_matters/spiritZ2.html, p. 1

¹³³ David Spangler, „Excerpts from Conversations With John“, http://www.most.org.pl/new-civi/millennium_matters/spiritZ2.html, p. 1

¹³⁴ David Spangler, „Excerpts from Conversations With John“, http://www.most.org.pl/new-civi/millennium_matters/spiritZ2.html, p. 1

¹³⁵ David Spangler, „Excerpts from Conversations With John“, http://www.most.org.pl/new-civi/millennium_matters/spiritZ2.html, p. 1

¹³⁶ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 618

¹³⁷ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, pp. 278–279

¹³⁸ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, pp. 278–279

¹³⁹ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 7

¹⁴⁰ Ron Rhodes, *Alien Obsession: What Lies Behind Abductions, Sightings, and the Attractions of the Paranormal*, Harvest House, 1998, pp. 114–116

¹⁴¹ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 105

¹⁴² Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, pp. 114–115

¹⁴³ Alice A. Bailey, *The Externalisation of the Hierarchy*, 1957, Lucis Publishing Company, New York, p. 116

¹⁴⁴ Pierre Teilhard de Chardin, *Letters to Two Friends 1926–1952*, The New American Library, 1968, p. 154

¹⁴⁵ Pierre Teilhard de Chardin, „Life and the Planets: What is Happening at this Moment on Earth?“, *The Future of Man*, превео Norman Denny, Harper & Row, New York and Evanston, 1964, p. 117

¹⁴⁶ Pierre Teilhard de Chardin, „A Great Event Foreshadowed: the Planetisation of Mankind“, *The Future of Man*, превео Norman Denny, Harper & Row, New York and Evanston, 1964, pp. 138–139

¹⁴⁷ Barbara Marx Hubbard, *Happy Birth Day Planet Earth: The Instant of Co-Operation*, Ocean Tree Books, Santa Fe, New Mexico, 1986; p. 31

¹⁴⁸ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 111

¹⁴⁹ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 303

¹⁵⁰ Barbara Marx Hubbard, *The Book of Co-Creation Part II – The Promise Will Be Kept: The Gospels, The Acts, the Epistles*, Foundation for Conscious Evolution, San Rafael, California, 1993 (privately published), p. 124

¹⁵¹ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 125

¹⁵² Barbara Marx Hubbard, *Happy Birth Day Planet Earth: The Instant of Co-Operation*, Ocean Tree Books, Santa Fe, New Mexico, 1986; p. 23

¹⁵³ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 303

¹⁵⁴ Barbara Marx Hubbard, *The Book of Co-Creation Part II – The Promise Will Be Kept: The Gospels, The Acts, the Epistles*, Foundation for Conscious Evolution, San Rafael, California, 1993 (privately published), p. 57

¹⁵⁵ Barbara Marx Hubbard, *The Book of Co-Creation Part II – The Promise Will Be Kept: The Gospels, The Acts, the Epistles*, Foundation for Conscious Evolution, San Rafael, California, 1993 (privately published), p. 299

¹⁵⁶ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 173

¹⁵⁷ Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, ISBN 1-57731-016-0, p. 80

¹⁵⁸ Bishop John S. Spong, „Billy Graham: A Man of Integrity for Yesterday’s World“, *The Bishop’s Voice*, <http://newark.anglican.org/vox30339.html>

¹⁵⁹ Nat Brown, „Bishops in the Playground“, <http://andromeda.rutgers.edu/~lcrew/assay45.html>; објављено као део расправе на Епископалној генералној конвенцији, на сајту који води либерални активиста у Епископалној цркви

¹⁶⁰ Neale Donald Walsch, *Friendship With God: An Uncommon Dialogue*, G. P. Putnam’s Sons, New York, 1999, p. 404

¹⁶¹ Neale Donald Walsch, предговор за Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, p. xi

¹⁶² Robert Muller, *2000 Ideas And Dreams For A Better World*, Idea 1748, <http://www.lsw.org/ideas/RMideas.html>

¹⁶³ Robert Muller, *My Testament to the UN: A Contribution to the 50th Anniversary of the United Nations*, World Happiness and Cooperation, P.O. Box 1153, Anacortes, Washington 98221; pp. 148–149

¹⁶⁴ David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (5th Lorian Press printing 1984), p. 164

¹⁶⁵ David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (5th Lorian Press printing 1984), p. 169

¹⁶⁶ David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (5th Lorian Press printing 1984), p. 168

¹⁶⁷ За Спенглерову тврдњу да је он увек одбацивао гледиште да „чишћење“ планете мора претходити њу ејџу, види David Spangler, *A Pilgrim in Aquarius*, Findhorn Press, 1996, pp. 45–46 and p. 145–147.

Међутим, Спенглер је признао потребу за чишћењем у *Рефлексијама о Христџу*, (које су имале 3 издања између 1977 и 1981 – види с. 84–85 за релевантне цитате), и у *Revelation: The Birth of a New Age* (које је имало 5 издања између 1976 и 1984 – види с. 63–65, 73–78, 87–89, 136, 160–173 за релевантне цитате), и „Excerpts from Conversations With John“, http://www.most.org.pl/new-civi/millennium_matters/spiritZ2.html. Ханеграф описује „дело раног Спенглера“ као једно од „најјаснијих примера апокалипсизма“ међу њу ејџ ауторима. (Wouter J. Hanegraaff, *New Age Religion and Western Culture: Esotericism in the Mirror of Secular Thought*, State University of New York Press, 1998, с. 353).

¹⁶⁸ Wouter J. Hanegraaff, *New Age Religion and Western Culture: Esotericism in the Mirror of Secular Thought*, State University of New York press, 1998, р. 104; види такође п. 39: „Ойкривење: рађање њу ејџа, без обзира на њејов йоложај у конйекстју Сйенілеровој личној развоја, мо-ра биџи смайран једним од оснивачких тйексйова њу ејџу йокреџа“.

¹⁶⁹ Corinne McLaughlin and Gordon Davidson, *Spiritual Politics: Changing the World from the Inside Out*, Ballantine Books, New York, 1994, р. 255

¹⁷⁰ Corinne McLaughlin and Gordon Davidson, *Spiritual Politics: Changing the World from the Inside Out*, Ballantine Books, New York, 1994, р. 252–253

¹⁷¹ Corinne McLaughlin and Gordon Davidson, *Spiritual Politics: Changing the World from the Inside Out*, Ballantine Books, New York, 1994, endorsements on p. i, and foreword by His Holiness the Dalai Lama, pp. xiii–xiv

¹⁷² David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (5th Lorian Press printing 1984), p. 160

¹⁷³ David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (5th Lorian Press printing 1984), p. 161

¹⁷⁴ David Spangler, *Revelation: The Birth of a New Age*, Lorian Press, 1976 (5th Lorian Press printing 1984), p. 88

¹⁷⁵ Barbara Marx Hubbard, *Happy Birth Day Planet Earth: The Instant of Co-Operation*, Ocean Tree Books, Santa Fe, New Mexico, 1986; p. 17

¹⁷⁶ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 225

¹⁷⁷ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 225

¹⁷⁸ State of the World Forum, „People“, <http://www.worldforum98.org/people/letter.B.html>, p. 11; State of the World Forum, „Schedule: Friday

Roundtable Discussions“ – panel on „The State of the Leadership Soul“, <http://worldforum.org/schedule/roundtableFriday.html>, pp. 5–6

¹⁷⁹ Kirstin Miller, „The Story Angels Want Told: An Interview with Nick Bunick“, *Psychic Reader*, October 1997, Vol. 22, no. 10, p. 7

¹⁸⁰ Kirstin Miller, „The Story Angels Want Told: An Interview with Nick Bunick“, *Psychic Reader*, October 1997, Vol. 22, no. 10, p. 7

¹⁸¹ Kirstin Miller, „The Story Angels Want Told: An Interview with Nick Bunick“, *Psychic Reader*, October 1997, Vol. 22, no. 10, pp. 7–8

¹⁸² Bob Young, „St. Nick“, *Willamette Week*, Vol. 34, Issue 8, December 23, 1997, p.p. 24

¹⁸³ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 111

¹⁸⁴ David Spangler, *Reflections on the Christ*, Findhorn Lecture Series, 3rd ed., 1981; p. 85

¹⁸⁵ Barbara Marx Hubbard, *The Book of Co-Creation Part II – The Promise Will Be Kept: The Gospels, The Acts, the Epistles*, Foundation for Conscious Evolution, San Rafael, California, 1993 (privately published), p. 120

¹⁸⁶ G. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine: The Synthesis of Science, Religion, and Philosophy, Vol. I / Cosmogogenesis*, Theosophical University Press, 1999, p. 228, footnote

¹⁸⁷ Alice A. Bailey, *Education in the New Age*, 1954, Lucis Publishing Company, New York, p. 134

¹⁸⁸ Alice A. Bailey, *Education in the New Age*, 1954, Lucis Publishing Company, New York, p. 133–136

¹⁸⁹ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 224

¹⁹⁰ Barbara Marx Hubbard, *The Revelation: A Message of Hope for the New Millennium*, Nataraj Publishing, Novato, CA, 1995, p. 45

¹⁹¹ Robert Muller, „2000 Ideas And Dreams for a Better World“ – Idea 976, March 13, 1997, <http://www.lsw.org/ideas/Rmideas.html>

¹⁹² Robert Muller and Douglas Roche, *Safe Passage into the Twenty-First Century: The United Nation's Quest for Peace, Equality, Justice, and Development*, Continuum, New York, 19967, p. 119

¹⁹³ Robert Muller, „2000 Ideas And Dreams for a Better World“ – Idea 1024, March 13, 1997, <http://www.lsw.org/ideas/Rmideas.html>

¹⁹⁴ Mikhail Gorbachev, „Finding Our Way Five Years After the Rio Earth Summit“, достављено за Green Cross International on April 15, 1997 in Washington CD, <http://www.wwwr.gve.ch/gci/GreenCrossFam/lorby/newspeeches/Georges%20WaxhUNI.html>, p. 6

¹⁹⁵ *Catholic World News*, „CNN Founder Calls For One-Child Policy, Insults Pope“, February 17, 1999, <http://www.cwnews.com/news/getstory.cfm?recnum=9645>; Robert Stacy McCain, „Turner supports one-child policy“ *The Washington Times*, February 17, 1999; <http://www.washtimes.com/culture/culture2.html>, pp. 1–2

¹⁹⁶ *Catholic World News*. „Turner Gives Another \$21 Million to UN Population Control“, July 27, 2000, <http://www.ewtn.com/vnews/getstory.asp?number=5435>

¹⁹⁷ United Nations Population Fund, „Progress Report on UNFPA Support to Partners in Population and Development: Report of the Executive Director“, July 10, 1998, <http://www.unfpa.org/exbrd/partner.htm>, p. 2

¹⁹⁸ „The Coffee Bars Must Be Getting Crowded In Palo Alto & Seattle“, Scan section, *The American Enterprise*, January-February 1999, Vol. 10, No. 1, p. 16

¹⁹⁹ *Catholic World News*. „US Foundation Launches Pro-Population Control Program“, July 12, 2000, <http://www.ewtn.com/vnews/getstory.asp?number=4969>

²⁰⁰ Sam Keen, Convener, „The Global Crisis of Spirit and the Search for Meaning“, September 30, 1995, <http://www.well.com/user/wforum/transcripts/themes/2spirit2.html>, p. 2 – више није доступно на Интернету

²⁰¹ Bishop William Swing, „Excerpts: Bishop’s Address (to the 1997 Diocesan Convention)“, *Pacific Church News*, December 1997/January 1998, p. 34

²⁰² Virginia Lee, „Science and Spirit: Conversations with Matthew Fox, Ph.D. & Rupert Sheldrake, Ph.D.“, *Common Ground*, Summer 1997, <http://www.comngrnd.com/fox.html>, pp. 6–7

²⁰³ Bishop James Ottley, „Redeeming Creation“, June 27, 1997; <http://www.aco.org/united-nations/earth-sp.htm>, p. 1

²⁰⁴ Hans Kung, „Explanatory Remarks Concerning a ‘Declaration of the Religions for a Global Ethic’“, <http://astro.temple.edu/~dialogue/Antho/kung.htm>, p. 6

²⁰⁵ Hans Kung, „Explanatory Remarks Concerning a ‘Declaration of the Religions for a Global Ethic’“, <http://astro.temple.edu/~dialogue/Antho/kung.htm>, p. 1

²⁰⁶ The Earth Charter Campaign, „The Earth Charter – Benchmark Draft II, April 1999“, <http://www.earth-charter.org/draft/>, p. 3

²⁰⁷ The Earth Charter Campaign, „The Earth Charter – Benchmark Draft II, April 1999“, <http://www.earth-charter.org/draft/>, p. 4

²⁰⁸ Catholic World News, „UN Offers \$250 Mil to Pakistan If Teaches Population Control“, August 10, 2000, <http://www.wewn.com/vnews/getstory.asp?number=5802>

²⁰⁹ *Catholic World News*, „UN Commission Demands Colombia Legalize Abortion“, February 5, 1999, <http://www.cwnews.com/news/getstory.cfm?recnum=9555>, p. 1

²¹⁰ David Morrison, „Population Control Efforts: A Gross Abuse of Human Rights“, *Family Research Council Insight*, <http://www.frc.org/insight/is98h1pp.html>

²¹¹ United Press International, „China: Birth-Control Laws to Be ‘Perfected’“, may 8, 2000; downloaded from <http://www.newsmax.com>

²¹² David Morrison, „Population Control Efforts: A Gross Abuse of Human Rights“, *Family Research Council Insight*, <http://www.frc.org/insight/is98h1pp.html>

²¹³ H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine: The Syntheses of Science, Religion, and Philosophy, Vol. II – Anthropogenesis*, Theosophical University Press, 1999, p. 421, фуснота; види такође пп. 162, 168, 249, 446, 779, и 780 за сличне изјаве. На с. 425, она противречи овим изјавама, и говори против „дељења човечанства на супериорне и инфериорне расе“.

²¹⁴ H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine: The Syntheses of Science, Religion, and Philosophy, Vol. II – Anthropogenesis*, Theosophical University Press, 1999, p. 446

²¹⁵ Alice A. Bailey, *The Destiny of the Nations*, 1949, Lucis Publishing Company, New York, p. 125

²¹⁶ Alice A. Bailey, *Education in The New Age*, 1954, Lucis Publishing Company, New York, p. 71

²¹⁷ Alice A. Bailey, *Problems of Humanity*, 1947, Lucis Publishing Company, New York, p. 90

²¹⁸ Alice A. Bailey, *Education in The New Age*, 1954, Lucis Publishing Company, New York, p. 118

²¹⁹ Alice A. Bailey, *The Rays and the Initiations: Volume V, A Treatise on the Seven Rays*, 1969, Lucis Publishing Company, New York, pp. 593–594

²²⁰ Alice A. Bailey, *Esoteric Psychology: Volume II – A Treatise on the Seven Rays*, Lucis Publishing Company, New York, 1942, p. 379

²²¹ Pierre Teilhard de Chardin, *Human Energy*, prevo J. M. Cohen, Collins, St. James’s Place, London, 1969, first pub. 1952; pp. 132–133

²²² Pierre Teilhard de Chardin, *Letters to Two Friends*, 1926–1952, The New American Library, 1968, pp. 67–68

²²³ Bishop William Swing, „Journeying where the soul of this world was born“, *Pacific Church News*, April/May 1996, p. 31

²²⁴ Robert Muller, „2000 Ideas And Dreams for a Better World“ – Idea 1732, <http://www.lsw.org/ideas/Rmideas.html>

²²⁵ Robert Muller, „2000 Ideas And Dreams for a Better World“ – Idea 1732, <http://www.lsw.org/ideas/Rmideas.html>

²²⁶ Robert Muller, „2000 Ideas And Dreams for a Better World“ – Idea 773, <http://www.lsw.org/ideas/Rmideas.html>

²²⁷ Robert Muller, *2000 Ideas And Dreams For A Better World*, Idea 1096, 10 July 1997, <http://www.lsw.org/ideas/Rmideas.html>

²²⁸ Tom Clancy, *Rainbow Six*, Berkley Books ed., New York, 1999, p. 734

²²⁹ David Spangler, *A Pilgrim in Aquarius*, Findhorn Press, 1996, p. 141

²³⁰ Phil Werrei and Ohm Speckled Moonbeam, „In Defense of Misanthropy“, *Earth First!: The Radical Environmental Journal*, <http://www.earthfirstjournal.org/feature.cfm?ID=16&issue=v197>

²³¹ Bahgat Elnadi and Adel Rifaat, „Interview With Jacques-Yves Cousteau“, *The UNESCO Courier*, November 1991, p. 13

²³² Benjamin Crème, *Maitreya's Mission: Volume Three*, Share International Foundation, Los Angeles, 1997, p. 185

²³³ Tracey C. Rembert, „Ted Turner: Billionaire, Media Mogul...And Environmentalist“ (Interview), *E Magazine*, January/February 1999, Volume X, number 1, p. 10

²³⁴ Tracey C. Rembert, „Ted Turner: Billionaire, Media Mogul...And Environmentalist“ (Interview), *E Magazine*, January/February 1999, Volume X, number 1, p. 10; види такође Michael Taylor, „Visions of Tomorrow: Pros weigh in on looming problems raised by Chronicle readers as they contemplate the coming century“, *San Francisco Chronicle*, June 20, 1999; downloaded from <http://www.sfgate.com>, p. 3, за тврдњу Пола Ерлиха да становништво Земље треба да броји две милијарде: „Ево нас на шест милијарди људи на Земљи, рекао је Пол Ерлих, професор на популационим студијама на Стенфорд универзитету, који је награђен престижном наградом Плава планета прошле недеље. ‘А то је отприлике три пута више него што би планета требало да има. Око две милијарде је оптимално“

²³⁵ Rosemary Radford Ruether, „Ecofeminism“, <http://au.spunk.org/library/pubs/openeye/sp000943.txt>, p. 1

²³⁶ Rosemary Radford Ruether, „Ecofeminism“, <http://au.spunk.org/library/pubs/openeye/sp000943.txt>, p. 5

²³⁷ Michael S. Rose, „Feminist Theologian Urges Religious To Find A Way To ‘Weed Out People’“, *The Wanderer*, June 11, 1998, p. 1

²³⁸ Ann Sheridan, „CTA Conference Presents The Reality of Unreality“, *The Wanderer*, November 12, 1998, p. 1

²³⁹ Ernest Callenbach, *Ecology: A Pocket Guide*, University of California Press, 1998, p. 68

²⁴⁰ Ernest Callenbach, *Ecology: A Pocket Guide*, University of California Press, 1998, p. 23

²⁴¹ Ernest Callenbach, *Ecology: A Pocket Guide*, University of California Press, 1998, p. 36

²⁴² Ernest Callenbach, *Ecology: A Pocket Guide*, University of California Press, 1998, p. 115

²⁴³ Информације у овом пасусу преузете су из Catholic Family and Human Rights Institute, „UNFPA Briefing Makes Light of High Mortality in Africa“, October 15, 1999, *Friday Fax*, Vol. 2, no. 49, <http://www.c-fam.org/FAX/fax 1999/faxv2n49.html>

²⁴⁴ Nicholas Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess: Savitri Devi, the Hindu-Aryan Myth, and Neo-Nazism*, New York University Press, 1998, p. 228, citing Dave Foreman, „Around the campfire“, *Earth First!*, June 21 1987, p. 2, and „Whither Earth First!“, *Earth First!*, November 1, 1987, p. 20

²⁴⁵ За више информација, види Craig Branch, „Jean Houston – Profile of the New Age Advisor to Hillary Clinton“, *Journal of the Spiritual Counterfeits Project*, Vol. 22:2–22:3, 1998, pp. 64–69

²⁴⁶ Jean Houston On-Line, CountryLiving's Article – Genius Jean Houston“, <http://www.jeanhouston.org/articles/genius.jean.html>, p. 4

²⁴⁷ Barbara Marx Hubbard, *Conscious Evolution: Awakening the Power of Our Social Potential*, New World Library, Novato, California, 1998, p. 60

²⁴⁸ „Interview With William Irwin Thompson“, <http://www.levity.com/mavericks/thomson.htm>, p. 2

²⁴⁹ „Interview With William Irwin Thompson“, <http://www.levity.com/mavericks/thomson.htm>, pp. 12, 14, 15–16

²⁵⁰ Robert Muller, „2000 Ideas And Dreams for a Better World“ – Idea 1294, 25 January 1998, <http://www.lsw.org/ideas/Rmideas.html>

²⁵¹ Matthew Fox, *The Coming of the Cosmic Christ: The Healing of Mother Earth and the Birth of a Global Renaissance*, Harper San Francisco, 1988, p. 15

²⁵² Pierre Teilhard de Chardin, „Some Relections on the Spiritual Repercussions of the Atom Bomb“, *The Future of Man*, предео Norman denny, Harper & Row, New York and Evanston, 1964, p. 144; елипса је била у изворном тексту.

²⁵³ H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine: The Synthesis of Science, Religion, and Philosophy, Vol. II – Anthropogenesis*, Theosophical University Press, 1999, p. 446

²⁵⁴ Robert Muller, „Foreword: Preparing for the Next Millenium“; p. 3; <http://www.silcom.com/~origin/sbcr/sbcr012>

²⁵⁵ Barbara Marx Hubbard, *The Evolutionary Journey: A Personal Guide to a Positive Future*, Evolutionary Press, San Francisco, 1982, p. 11

²⁵⁶ Neale Donald Walsch, *Friendship with God: An Uncommon Dialogue*, G. P. Putnam's Sons, New York, 1999, p. 295

²⁵⁷ Pierre Teilhard de Chardin, „Life and the Planets: What is Happening at this Moment on Earth?“, *The Future of Man*, превео Norman Denny, Harper & Row, New York and Evanston, 1964, p. 123

²⁵⁸ Alice A. Bailey, *The Rays and the Initiations: Volume V, A Treatise on the Seven Rays*, 1960, Lucis Publishing Company, New York, p. 174

²⁵⁹ Alice A. Bailey, *The Rays and the Initiations: Volume V, A Treatise on the Seven Rays*, 1960, Lucis Publishing Company, New York, p. 224

²⁶⁰ Benjamin Crème, *Maitreya's Mission: Volume Two*, Share International Foundation, Los Angeles, 1993, p. 579

²⁶¹ David Spangler, *Reflections on the Christ*, Findhorn Lecture Series, 3rd ed., 1981, p. 44

²⁶² David Spangler, *Reflections on the Christ*, Findhorn Lecture Series, 3rd ed., 1981, p. 45

²⁶³ David Spangler, *Towards a Planetary Vision*, Findhorn Publications, 1977; p. 75

²⁶⁴ David Spangler, *Explorations: Emerging aspects of the new culture*, Findhorn publications lecture series, 1980, p. 99

²⁶⁵ John Milton, *Paradise Lost*, Book 1, стих 263

²⁶⁶ C. S. Lewis, *That Hideous Strength: A Modern Fairy-Tale for Grown-Ups*, Collier Books, Macmillan Publishing Company, 1946, pp. 259–260

²⁶⁷ C. S. Lewis, *That Hideous Strength: A Modern Fairy-Tale for Grown-Ups*, Collier Books, Macmillan Publishing Company, 1946, p. 269

²⁶⁸ Bishop William Swing, *The Coming United Religions*, United Religions Initiative and CoNexus Press, 1998, p. 22

²⁶⁹ Hilaire Belloc, „The New Paganism“, in *Essays of a Catholic*, TAN Books and Publishers, Inc., 1931, p. 12

²⁷⁰ William Butler Yeats, „The Second Coming“, 1921.

Са енглеског превео: Иван Аћимовић

Татјана Шишова и Ирина Медведева

НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК И КОНТРОЛА ПРИРАШТАЈА

Кад год почне да се говори о тзв. „планираном смањењу рађања“, чуће се неко ко вели: „Да, наравно. Русији то не треба. Нас је и тако и овако све мање и мање. Али, шта ћемо с Кинезима и Индијцима? Ко ће њих да храни? Где да се они сместе? Ко ће за њих да нађе посла? Не смањивати број становника у тим земљама значи изазивати глад, злочине и ратове.“

Проијајори мита о пренасељености, поред конкретних манипулација, користе и једну, да тако кажемо, основну: они друштвено богатство приказују у виду „медењака“ којих „нема за све“. При том, медењаци су већ печени, спремни, и зато, што мање уста, то више медењака.

То је типична тачка гледишта западног малограђанина – паразита. А у самој ствари све је обратно. Друштвено богатство, те „медењаке“, неко стално треба да пече. То није манна са небеса, него производ људског рада. И што више пекара, то више медењака. Наравно, ако се производња нормално организује. Уз то, што више рођених, то већа шанса да се појаве таленти, генији, који ће открити нове начине исхране, изворе енергије и остало, што ће обезбедити живот и нове ресурсе за „медењаке“.

Лаж о претњи пренасељеношћу оповргло је на стотине научника. Један од најугледнијих је демограф-економиста Колин Кларк. Изучивши стање ствари у мноштву земаља у развоју, открио је да је темпо раста друштвеног производа већи управо тамо где брже расте број становника.

Године 1987. у Јужној Кореји густина насељености била је четвороструко већа него у Кини, а на Тајвану петоструко.

У Кореји је национални доходак по глави становника био седам пута већи него у Кини, а на Тајвану осам пута. Уз то, Колин Кларк је анализирао могућности исхране становништва планете на основу обрадиве земље. Високо технолошке методе обраде земље још пре десет година дозвољавале су да се на Земљи прехрани 35.1 милијарди људи. То би било могуће ако би се људи хранили на „амерички начин“. Ако би се упражњавао јапански начин исхране, који је скромнији, било би могуће прехранити 105 милијарди уста.

Роџер Ревел, бивши директор харвардског центра за демографска истраживања, слаже се са Кларком. По његовим проценама, сеоска привреда света могла би пуновредно (2500 калорија дневно) да храни 40 милијарди људи. Уопште, мит о глади као последици пренасељености не може да издржи никакву критику. Исто се може рећи и о миту о пренасељености као узроку злочина. Можемо навести мноштво примера слабо насељених земаља у којима је стопа криминала висока с једне и густо насељених земаља, попут Непала, где је криминалитет минималан. Тамо не само да не убијају и не краду, него се и не разводе. Иако је развод законски допуштен, развода нема – НИЈЕДНОГ!

Уништење „сувишних људи“ (нарочито путем абортуса, контрацепције и стерилизације) снажније од свега спроводи се у земљама чије слабљење одговара САД. У „Меморандуму о националној безбедности САД“ озбиљно се разматрало колико је потребно смањити становништво Египта да би Израел (а с њим и Америка) сачували кључне позиције на Блиском Истоку, с обзиром на све већи природни прираштај Арапа. Било је изражено жаљење што је због сукоба у Источном Пакистану дошло до уласка мноштва издеглица у Индију. Шта је огорчило писце „Меморандума“? Ево: „Долазак нових девет милиона емиграната поништио је осмогодишње напоре Асоцијације за планирање породице, захваљујући којима је успело да се спречи рађање девет милиона деце.“

Читаш, и по ко зна који пут си запањен „политичком коректношћу“ новог нацизма. У Хитлеровој Немачкој масовно уништење људи називало се са нацијом (оздрављењем). У данашњој Колумбији убијање деце – бескућника називају „социјалним чишћењем“. А у Бразилу се тим „племенитим послом“ баве тзв. „Комитети пажње“.

У књизи Жаклин Кејзун „Рат против становништва“, објављеној 1988. у САД, постоји поглавље „Међународна помоћ САД и контрола становништва“. У њој пише да је од 1965. до тада Америка уложила у смањење броја становника у разним земљама света двоструко више него све остале државе узете скупа. Управник Агенције за међународни развој др Рајмерт Т. Равенхолт у свом интервјуу листу „Сент Луис Поуст Диспеч“, од 22. априла 1977. изјавио је да је, зарад остварења економских интереса САД, потребно стерилисати четвртину жена света способних да рађају.

Међутим, у Индији (и у неким другим земљама), стерилизовали су не само жене, него и мушкарце. Још 1966, пре но што је Америка развила широку кампању у области „економије рађања“, председник Џонсон је неколико пута одбио да пошаље зрно пшенице Индусима који су умирали од глади. Захтевао је да претходно индијска влада пристане на широко заснован програм ограничавања рађања. Када су, на крају, власти Индије пристале, Џонсон је извесно време оклевао, чекајући да види да ли се програм спроводи. За то време, Индуси су наставили да умиру од глади. На другом месту, у књизи такође америчког аутора, Едварда Полмана, „Како убијати становништво“, описује се стерилизација Индуса на најразличитијим јавним местима, све до аутобуских станица. На сваком стерилизацијском пункту вршено је по 20 вазектомија (стерилизација мушкараца) на сат!

Наравно, добровољност ове акције била је веома условна. У једном индуском селу сто посто брачних парова способних за рађање сагласило се да „испланира породицу“ (углавном

путем вазектомије) да би село добило – нови бунар! У другим селима сиромашним сељацима давали су малу надокнаду за то што је 75% мушкараца пристајало на то да буду стерилизовани.

Али Американци су желели да „економисање децом“ буде брже, па је добровољно-принудна стерилизација постала ПРИНУДНА! За шест месеци у Индији је, 1976. године, стерилисано три милиона људи. Многи су, после примене тог „најпоузданијег начина контрацепције“ (како каже Руска асоцијација за „планирање породице“) постали инвалиди или умрли. Шта да се ради! Нема реформи, као што ми у Русији сада знамо, без жртава. Зато су урођеници захваљујући америчким парама добили бунар по највишим стандардима цивилизованог света.

Програм стерилизације у Салвадору, који финансира Агенција за међународни развој (АМР), подразумева 20.000 стерилизација годишње. А у Бангладешу програм АМР директно повезује смањење рађања са „заштитом мајчинства и деце“. Децу су лечили од дијареје само под условом да њихове мајке пристану на стерилизацију. Рачуница је била прецизна: бирајући између живота и смрти већ рођеног детета, жене су биле спремне да више никад не рађају.

А ево како су „развијане сеоске области“ у Индонезији. Американци су тамо пробали такозвани сеоски систем (village system), покривши земљу мрежом са 30.000 пунктова за планирање породице. „Центар“ (влада Индонезије) је постављао циљ: у том и том року толики и толики проценат грађана обухватити контрацепцијом. Активисти који су то спроводили добијали су премије за испуњену норму. А села – додатну храну, медицинску помоћ и остала добра.

Најгрђе је Америка децом „економисала“ у Кини. Мисли се да Кинези све раде по својој вољи, али је то погрешно. Јавно се одричући кинеског програма „Једно дете – једна породица“, који подразумева насилне абортусе, принудну стерилизацију

и убијање новорођенчади, Агенција за међународни развој била је ипак главни покровитељ Међународне федерације за планирање породице и Фонда за становништво при Уједињеним нацијама, који су финансирали кинески програм.

Уз то Кинези и Американци су активно размењивали научнике – „планере породице“. Кина је постала прави полигон за таква „истраживања“. Новинар Кристофер Рен је у „Њујорк Тајмсу“, од 16. маја 1982. писао о хиљадама Кинескиња које су хапшене и примораване да врше абортусе: „Држали су их у затворским ћелијама или јавно срамотили, пред гомилама људи, приморавајући их да абортирају. Патроле су хватале жене на улицама и у марицама их одвозили у абортерске клинике“. Мајкл Винк је у „Вол Стрит Џурналу“ писао о женама „везаним конопцима, које су у приколицама за стоку гонили на абортусе“. А Стивен Мошер у „Пипл Рипаблик Прес“ је говорио о убијању новорођених девојчица у Кини: „Могу да их закољу, утопе или просто оставе да умру од глади и хладноће.“

Ето каквом ценом је плаћено „кинеско чудо“ којим се одушевљавају многи наши политичари – патриоти!

Не скрећемо пажњу на новац случајно. У „Меморандуму Асоцијације за међународни развој“ (1987) јасно се указује да ће сви међународни програми за контролу раста становништва пропасти ако их САД не буду финансирале, и ако **ДАВАЊЕ КРЕДИТА ОДРЕЂЕНИМ ЗЕМЉАМА НЕ СТАВЕ У ДИРЕКТНУ ЗАВИСНОСТ ОД ИСПУЊАВАЊА ЗАДАТАКА У ТОЈ ОБЛАСТИ!**

Али нису сви пројекти америчких наследника цара Ирода ишли тако глатко. У Индији су, као „стерилизаторку“, убили Индиру Ганди и њеног сина Ражива, јер су они били нарочито активни у подстицању ПРИНУДНЕ СТЕРИЛИЗАЦИЈЕ. Индуси су нам причали како су представници власти долазили у села, хватали мушку децу од 15 до 17 година и у препуним камионима их возили на „малу просту операцију“

(како стерилизацију зове „Асоцијација за планирање породице“), заувек лишавајући дечаке права да постану мушкарци. Убиство Раџива Гандија није решило проблем, али је мало „прикочило“ реформаторе. Због тога сада Индија има преко милијарду становника.

У Никарагви ствар су решили радикално: један од првих указа сандинистичке власти после свргавања проамеричког диктатора Сомозе био је затварање свих клиника за планирање породице које финансира АМР.

Ни у Ирану „планери“ нису добро прошли. Ирански шах је био велики пријатељ САД. Уз помоћ АМР, Међународне федерације за планирање породице, Соросевог фонда и универзитета Северне Каролине и Чикага, он је развио снажну активност око планирања породице у својој земљи. Министарство образовања је у нове уџбенике убацило садржаје о сексологији и контрацепцији (као сад у Русији!), припремајући учитеље да се баве секс-просветом. На хиљаде добро плаћених лекара борило се против „нежељене деце“... Али, шах је свргнут, а Хомеини је, чим је дошао на власт, растерао „планере“ и њихове америчке спонзоре (за разлику од нас у Русији).

Али, авај, то су појединачни случајеви. Треба признати да је, у целини гледано, амерички фашизам победио. Кад неко запањено пита: „Зашто ми? Шта ће нама центри за планирање породице? Ми изумиремо, Русија изумире, а црнци и жута раса се множе као зечеви...“ треба му рећи: то је зато да, кад се опаметимо, буде прекасно, јер ће тачка повратка са границе демографске катастрофе бити пређена, и оних 15 милиона Руса за које је госпођа Тачер говорила даје њихово постојање „економски оправдано“ више никад не буду кадри да постану велика нација.

Превод са руског: Владимир Димитријевић

Др Богдан Шеклер ПРЕНАТАЛНИ РАТ

У вијеку злочина, двадесетом вијеку, најкрвавијем у историји људској рода, нова појава је – масовно убијање људи прије рођења или пренатални рат.

Сви ратови у људској историји до сада су вођени између рођених људи, било да су у супротстављеним царствима, државама или системима или у идеолошким револуцијама. Позиција супротстављених је била јасна, обе стране су биле у могућности да се боре, а побједник је онај с више моћи – било духовне или физичке. Сви ратови су били одређени људским разумом, без обзира на освајачке или друге приступе. Пренатални или рат с људима прије рођења стратегијски се води за простор и вријеме. И у животињском и у биљном свијету нема сличних појава, нити биолошког пандана. Битке између врсте и јачег или слабијег, по Дарвину, немају никакве везе с монструозним пренаталним ратом. То је рат између немоћних зачетака у мајкама људске врсте, с једне, и рођених припадника људске врсте, с друге стране. Рат између нерођених и рођених, дакле, познат је и присутан само у људској историји. Ниједна друга биолошка историја не познаје такав сукоб припадника исте врсте.

Човјеков пут од зачећа до рођења повјерен је мајци, која на токовима своје крви, на делти постељице у себи, читавих девет мјесеци држи људског потомка и након тога га рађа. То исто и слично временски али и биолошки имају и све биолошке врсте које рађају насљедство. Ни у једној биолошкој врсти тј. животињском чопору није присутно убијање или клање потомства прије рођења. Чак и крмача која потамани свој накот у народу се сматра биолошки поремећена, али ни

то није приближно ужасу људског рода – **убијању прије рођења**. У природи не постоји ниједна, сем људска, мајка која убија свој плод прије рођења.

То срамно поглавље историје човјечанства **утемељено је суровим атеистичким системима**. Друштвени систем у завјери са медицинском науком (гинекологијом, психијатријом и психологијом) опрао је савјест, свијест и сваку доброту са срца људске мајке и издао јој оправдање да не сметано у себи убија своје потомке зачете природним чином. Испраног мозга по Фројду, подметнули су тој младој мајци – **лажне слободе**. Лаж њене слободе огледа се у рушењу њеног биолошког континуитета и значаја, па је реална слика таква да овца, кучка, крмача или мачка имају већу моралну вриједност као мајке него ослобођена мајка људског друштва. Та тешка истина пола вијека се скрива од јавности. Организују се друштвене институције, власти и медицински несавјесни кланови да сазнање о суштини абортуса, као јединствене методе за рат против људи – за пренатални рат, не буде објашњена и схваћена.

Суровост тога до сада непознатог, **а сада законски утемељеног рата против нерођених**, огледа се, на примјер, у податку да се у Србији сваке године од три зачета потомка два убијају у пренаталном рату. Сваке јесени, на свако одјељење првака, два таква одјељења потомака, дјечака и дјевојчица, уклоњена су у сарадњи мајке као биолошког издајника и љекара-гинеколога, уз пуно друштвено признање и подршку. Уклањање потомака у толиким размјерама нигдје у свијету није познато, као на тлу српства. Иако се иста форма рата изводи и у западним земљама (у католичким подручјима и др.), нигдје тај рат није доведен до толике масовности као у балканском православном амбијенту.

Само Гинеколошка болница у Народног фронта и Гинеколошка клиника Клиничког центра Медицинског факултета у Београду заједно убијају годишње у мајкама **преко**

четрдесет хиљада потомака. А када се зна да је свака гинеколошка амбуланта у болницама и центрима, до задњег села, овлашћена и способна да све то с правом ради, број уклоњених потомака прије рођења на територији српства годишње иде **на стотине хиљада**, а могуће и преко милион зачетника насљедника српства.

Иако све ово звучи драстично и невјероватно, аутор овог текста је у више својих објављених радова те и друге драстичне податке изнео. Колико је то откриће било непожељно, говори податак да је аутор на сједници једне друштвене институције у организацији Српске академије наука реферисао о елементима пренаталног рата, али академик Каназир и други са њиме нису у Академијски зборник о томе скупу објавили тај рад, нити поменули појам пренатални рат, нити је било и једно слово о томе. Рад је, иначе, објављен касније. Код самог излагања на том академијском скупу, једна млада заступница тадашње власти у Србији, као председавајући, супротставила се биолошким оцјенама и рекла **да се у Америци рађа не знам колико милиона нежељене дјеце, па нећемо ми ваљда да забранимо абортус.** То је проблем Америке, рекао сам, а проблем на овим просторима је масовно убијање потомака из златног трезора свеколиког српског народа.

Мајка, коју су такви идеолози бешчашћа увели у одреде убица своје деце, штићена је лажним појмовима од гриже савјести, као што је тај појам нежељеног дјетета. **Нежељено дијете** по нашим просторима и у свеколикој нашој прошлости било је само дијете богаљ, прије свега умно заостало, ретардирано, неспособно, наказно и слично, што се рађа. То су нежељена дјеца. Али, подлост уређења и из контекста свеколике борбе против српства излегла је и ту форму специјалног уништавања потомака на овим просторима уз помоћ мајке.

Проглашавање нормално зачетих потомака у трезору насљедства једног цијелог народа за **нежељену дјецу** је злочин, за који, ако буде правде, савјести и закона, треба да се

одговара. Статистика убијених нежељених потомака мора да се утврди, **да се саберу све бројке абортираних потомака и да се јавно саопште, и то бројке које се садрже у пола вијека бешчашћа.** На основу тих података, лако би се могло видјети какву катаклизму до сада непознату у свјетској историји је прошао наш народ, и на шта је спао, како се истањило.

У одлукама да ножевима, киретама, клијештима и вакуумима крваво прекидају тај невини и природни сан – отац потомка не може да одлучује. А ниже врсте, као голуб и голубица, стално чувају голубиће. Свако упоређење у нашем вијеку иде на штету уништеног величанства мајке.

У новим историјским околностима, опет у српском парламенту, јављају се неке женске групације и траже министарство које би се борило против младе мајке, против дјецe, против сваке идеје да се врати достојанство мајци, жени, породици, оцу и потомку. Таква министарства су постојала пола стољећа.

Пренатални рат са успехом се обавља на младим, најспособнијим мајкама, јер су ученицама, студенткињама, младим мајкама и дјевојкама наметнули закон безумља, елиминишући значај свјесног одлучивања. Гинекологија, која је у томе погледу постала противљудска медицина и техничка манипулација за убијање, о томе ћути. Јавно де... [недостаје део текста – *јрим. јрир.*] децу из епрувете, за вјештачко осјемењивање, за зачеће ван материце, за слеђене потомке, за гајење плодова у мошницама мушкараца. Та лажна научна уздигнутост сушта је пракса у тој већ парамедицинској и противљудској вјештини љекарства.

Фројд је дао велику помоћ у организовању таквог покоља у племенима која су насјела лажном напретку и лажним људским слободама, као што је српско и друга православна племена. Он је, као монструозни филозоф овога вијека, прво елиминисао **свијест** и све што из реакције свјесног произилази, а то су, прије свега: људска савјест, осјећање одговорности,

осјећање части, значај срамоте и стида, опште моралне, духовне, појединачне и друштвене вриједности, па је човјека извео у лутку у људској кожи без икаква садржаја. Те празне лутке којима шкрипе и пуцају коже у виду **слободних жена** шетају улицама и, како немају савјест, уз потврду од Фројда и друштва, није им битно ни кад затрудне, ни с ким, ни шта ће бити с потомком. Одлазак на абортус сматрају као било коју рутинску љекарску помоћ. У томе су незауостављиве, и иду по четрдесет или више пута на абортус. Не осјећају никакве психичке или физичке тегобе због тога. Њихова савјест је детаљно опрана детерцентима лажне друштвене еманципације и слободе, њих нико не позива на савјест. Сваки ТАБУ из људске историје проглашен је за афричку ујдурму и новозеландски закон, па у томе хаосу без свијести све је могуће и нема крајности.

Та општа философија раскола и пада одржава се и на општем понашању и неважности људске индивидуе.

Монструозност абортуса, као средства за борбу против становништва, не огледа се само у до сада поменутих тезама. Износимо и други монструозни, али реалан и чињенични податак. Заметке које одлубљују с материнске постељице **егзекуционе фабрике гинеколога не бацају као детритус, отпад, већ је та маса убијених зачетака сировина за друге медицинске гране, прије свега за ендокринологију.**

Године 1990. била је афера јер једна загребачка гинеколошка установа није хтјела, хвала Богу, да потпише уговор с некаквом модерном америчком институцијом која је нудила стотине милиона долара да фетусе (тј. абортиране потомке) добија из наше земље. Тај посао је тамо пропао, али је врло занимљиво да се о томе из Београда није чула ни једна једина ријеч на ту тему. Потпуно ћутање је знак извјесне могућности и оправданости страха и реалне сумње да се и на београдским клиникама абортирани фетуси – не бацају. То је реалност. А из зачетка, фетуса, да би све било јасније, добијају

се најквалитетнији, најсавршенији хормони свих жлезда са унутрашњим лучењем. Јер, зачети потомак је савршено здрав и са свим оним што је човјеку потребно после рођења.

Борба с нерођенима је катастрофа сваке нације и сваког народа који је не заустави. Његова будућност је под знаком питања. Такав народ се истражује, не за стољећа, већ брже. У томе суровом рату за истребљење народа, за оне којима се дозволи да се роде нема никакве потврде да је требало баш они да се роде. Они убијени о томе иначе немају ни појма, ни идеје.

У ауторовим излагањима за ревизију медицине уопште, пренатални рат против човјека је питање свјетског значаја. Најздравије ће остати нације које пренатални рат одбаце као средство разрачунавања за вријеме и простор.

Март 1991.

УМЕСТО
ЗАКЉУЧКА

КРАЈ ИСТОРИЈЕ?

Догађаји у свету смењују се муњевитом брзином; о стварима о којима су до јуче бунцали само јуродиви, сада се, као да су сасвим нормалне, пише у новинама и прича на телевизији. Одједном, евроентузијасти постају евроочајници, а они који су до јуче маштали о хиљадугодишњем царству среће саморегулишућег тржишта сада почињу да досадашњу економију проглашавају мртвацем за кога нема васкрсења. Тоне се у црну рупу економске кризе, и изгледа да рупи нема дна. На хоризонту се промаљају крвави обриси Трећег светског рата...

Мрачни господари из сенке, лихварске њушке канцер-капитализма сада се више не крију – постављају своје гаулајтере на власт, не питајући народе. Разни билдерберзи, трилатералци, чланови подземних ложа излазе из својих рупа, и говоре: „Дајте нама, који смо вас доведе довели, још власти, светску власт, и доказаћемо вам да умемо да вас коначно усрећимо!“ Како је рекла руска геополитичарка, Олга Четверикова: „Ствар је у томе што, изгледа, светско лихварство улази у последњу фазу своје перманентне светске револуције, у којој планира да заврши концентрацију у својим рукама и националних богатстава и власти над човечанством. Ради тога је неопходан светски хаос, свеопшти грађански рат, чија се жаришта сада праве у различитим деловима света. /.../ Тотална дестабилизација је потребна да би се свет приморао да добровољно прихвати власт наднационалног ‘арбитра’ који ће све довести у ред“ („Геополитика“, новембар 2011). Али, брзина, брзина је оно што плаши у свему томе – брзина разарања свега људског, која, попут некаквог пакленог пса, већ режи у близини наших прагова и огњишта: „Тол’ ко сам мали да ме је страх / Живим са’рањен као у ноћи“, певао је,

својевремено, видилац нирваниног свепрождирућег ока, Владислав Петковић Дис. Тај стих би, данас и овде, могао бити мото многих наших живота.

А слутило се, одавно, да је усковитлавање времена нешто злокобно. Фауст је, потписујући пакт са Мефистом, тражио да га ђаво води огромном брзином кроз свет чулних задовољстава, и обећао да ће свом саговорнику сасвим дати душу у оном тренутку за који он, човек, пожели да никад не прође. Творац „Фауста“, Гете, забринuto је говорио: „Све је велоцифарски!“ (од латинске речи за брзину, „*velocitas*“). Модерна епоха је друго име за брзину; воз је постао авион, авион је постао ракета; глас се улио у мобилне телефоне; компјутери величине зрна грашка носе знања хиљадугодишњих цивилизација... Године 1948, Данијел Алеви, у свом „Огледу о убрзању историје“, писао је: „Јадна Земља, а били смо срећни, у 18. веку, кад смо могли да је измеримо, да је цртамо, да цртамо њену фауну и њену флору; јадна Земља, колико смо били одушевљени кад смо успели у 19. веку да је опашемо таласима, оживела је, треперила је, као живо биће, биће са душом! Јадно човечанство, прогањано деспотским визијама, са оружјем које је ковано да би саме визије биле делотворније!“ Или, како би рекао руски мислилац А. Н. Савељев: „Савремено друштво је прожето осећањем кризе јер историја протиче брже него што делују адаптивни механизми човекове психе. Ако је сасвим недавно, пре само двеста-триста година, историјско време текло тако да је огромна маса становништва окружење примала као нешто непроменљиво и задато за сав живот/.../ савременост је повезана са муњевитим променама, које често превазилазе све што се може замислити“. (Рођен сам 1969; у мом детињству, „Комодор 64“ је био чудо – ноутбук на коме куцам овај текст чини сећање на „Комодор“ сентиментално смешним.) Пол Вирилио, у својој „Информатичкој бомби“, немилосрдно је јасан: „УБРЗАЊЕ СТВАРНОГ ВРЕМЕНА, убрзање које се граничи са брзином

светлости, распршује не само геофизички простор, 'природну величину' земљине кугле, већ нарочито важност дужег локалног временског трајања у регионима, у државама, и код потпуно територијализованих древних народа. Управо је то LIVE, стварно време мондијализације где светлост брзине истискује светлост сунца и смењивања дана и ноћи“.

О чему говоримо кад говоримо о овој брзини? Чега се подсвесно плашимо вођени том брзином, као дете на санкама које незаустављиво јуре са брда у долину, када му се чини да се никад неће зауставити, осим неким падом који ће га тешко озледити?

У ствари, ми у убрзању историје видимо нешто противприродно, демонско. Човек није створен да живи на тај начин: као што онај кога удари струја умире зато што његов срчани мишић покушава да трепери на фреквенцији струјног тока (а то је немогуће), тако и ми венемо и гасимо се због ритма живљења за који нисмо саздани. У јутарњем молитвеном правилу православних хришћана на једном месту пише: „Сачувај ме, Боже, од ђаволске брзоплетости“. Христос је само Јуди рекао: „Што чиниш, чини брже“ (Јн. 13, 27). Да у брзини као начину живљења има нечег смртоносног знао је и „бунтовник без разлога“, Цемс Дин: „Живи брзо, умри млад, буди леп леш“... Као што разне врсте отпада загађују простор, тако брзина загађује време; зато се осећамо овако прљаво и смождено гледајући како се свет нормалне свакодневице руши, и како од нас неко отима породицу, пријатеље, дуге шетње поред реке, читање добрих књига, оно Данојлићево „О, где си бела дангубице,/ да отпутујем до Жагубице!“ И као што у пешчаном сату песак из горње половине протиче брже што га мање има, тако и ми слутимо да се овакав свет каквог знамо, ђаволски убрзан, ближи својој тачки омега, некаквом, за нас незамисливом, крају. И заиста, 20. век, век највећег прогреса (убрзања историје за које се оптимистички веровало да ће свима донети срећу), имао је, по истраживањима

Уједињених нација, следеће исходе: уништена је половина светских обрадивих површина, 50% светских шума, 80% пашњака; 40% површине Земље трпело је због дегенерације тла, а уништено је 70% морских извора рибе. Том Хартман, у предговору за своју књигу „Последњи дани планете Земље“, каже: „У задњих 24 сата уништено је више од 100000 хектара тропских шума. Пуних 13 милиона тона отровних хемикалија испуштено је у нашу животну средину. Више од 45000 људи је умрло од глади, од којих је 38000 деце; више од 130 врста биљака и животиња изумрло је деловањем човека. И све то у задњих 24 сата“. Да и не говоримо о ГУЛАГ-у, Аушвицу и Хиросими, и оним стотинама милиона људских живота несталих у крвавим ковитлацима историје 20. века.

Тако долазимо до пророчанстава. Древних, а као да су сад писана. Старац Пајсије Светогорац, велики грчки духовник (упокојио се средином деведесетих година прошлог века), рекао је: „Данас пророчанства читаш као новине – толико је све јасно“. А шта кажу та древна, библијска пророчанства?

1. Биће многи и ужасавајући ратови и гласови о ратовима између народа и царстава (Мт. 24, 6–7).

2. Биће несрећа: глади, помора, земљотреса на разним местима, страшних знамења с небеса (Мт. 24, 7–8).

3. Православни хришћани ће бити гоњени, убијани и омрзнути од народа света (Мт. 24, 9) – кад гледате судбину Срба и Руса у 20. и 21. веку, зар вам то не падне на памет?

4. Зла дела, неморал и грех умножиће се толико да ће љубав људска охладнети. Људи ће мрзети једни друге и бити спремни да једни друге издају (Мт. 24, 12–13).

5. Свет ће се, на крају историје, после многих мука и ратова ујединити под влашћу антихриста, последњег лажног месије несрећног човечанства. Он ће владати из Јерусалима (Мт. 24, 15–24).

6. Пошто ће људи бити немоћни да победе зло, сам Бог ће, Својим Другим доласком, победити антихриста и окончати

историју, уводећи у вечност све што је вечности достојно (Мт. 24, 30–31).

У свом делу „Жетве Господње“, писаном пред смрт, србски пророк, Владика Николај, овако је сликао наше доба, чији творци, по њему, желе да створе „Један Свет, са једним Представништвом, једним језиком, есперантом, једном војском и полицијом, једним календаром, са уједначеним васпитањем, уједначеном етиком, уједначеним уређењем“: „Грађани те евентуалне Светске универзалне државе биће гори од грађана римске империје, много гори. Место оглашеног мира и спокојства и благостања, људи ће се осећати неспокојнији и несрећнији него икад. Кад нису могли уредити своје мале државе на своју срећу, како ће ти исти страсни људи уредити сав свет? НАСТАЋЕ НЕРЕДИ, ПОБУНЕ И РЕВОЛТИ НА СВЕ СТРАНЕ КУГЛЕ ЗЕМАЉСКЕ. ПАРЛАМЕНТИ ЋЕ БИТИ НЕМОЋНИ ДА ТО СПРЕЧЕ СВОЈИМ БЕСКРАЈНИМ ПРЕПИРКАМА, УЗАЈАМНИМ ОПТУЖБАМА И ТОБОЖЊИМ ЗАКОНИМА/.../ ТРАЖИЋЕ ЉУДИ СПАСЕЊА САМО У ПОЛИТИЧКИМ И ДРУШТВЕНИМ ПРОМЕНАМА. ПРОБАЋЕ ПОНОВО СВЕ БИВШЕ ПОЛИТИЧКЕ ЕКСПЕРИМЕНТЕ У ИСТОРИЈИ СВЕТА/.../ НАЈЗАД ЋЕ, У СУМРАКУ ИСТОРИЈЕ, ДОЋИ ДИКТАТОР СВЕТА/.../ Она Светска држава водиће најогорченију битку против Христа и Цркве Његове. Јер, уједначитељима људи, народа и вера, највише ће сметати Христос, Неуједначитељ и Неуједначиви“.

А Срби и Руси су, више од осталих народа, неспремни да се равнају по тоталитарним обрасцима антихриста које им намеће лихварска охлократија Новог поретка. И зато на њих иде зло, корача у гвозденим чизмама од седам миља, усковитлавајући свет у луди ковитлац. А узрок те брзине? У Откровењу Јовановом, Књизи апокалипсе, јасно стоји: „Тешко житељима земље и мора, јер сиће к вама ђаво у јарости великој, знајући да мало времена има“ (Отк. 12, 12). И зато му се жури. И зато убрзава историју.

Али, то не значи да ће успети. Јер, како је говорио Владика Николај, лагано корача Христос; и додавао је: „Богу нису потребне брзе, него ТРАЈНЕ победе“. На нама је, као и увек, да будемо на Божјој страни; а Бог ће, како рече патријарх Павле, помоћи – ако буде имао коме да помогне. Борећи се против зла у себи и свету, а волећи правду и истину, којима је извор и увир у Богу Љубави, бићемо кадри да на време „прикочимо“, и ослободимо се „ђаволске брзоплетости“. Зато је Христос и рекао: „Гледајте да се не уплашите!“ (Мт. 24, 6)

КОНАЦ ДЕЛА И БОГУ СЛАВА

САДРЖАЈ

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?

СТАНОВНИШТВО НЕ РАСТЕ, СМАЊУЈЕ СЕ	5
ПОПУЛАЦИОНИ БАНКРОТ, А НЕ ПОПУЛАЦИОНА БОМБА	6
НЕ ЖЕЛЕ ДА РАЂАЈУ ДЕЦУ	7
ДА ЛИ СЕ СВЕ РЕШАВА МИГРАЦИЈАМА	9
ШТА ЋЕ СЕ ДЕШАВАТИ У СВЕТУ?	11
ДВОЈЕ ДЕЦЕ КАО ИДЕАЛ	12
ЛАГАЛИ СУ НАС	13
СОЛИДАРНИ СВЕТ НИЈЕ НЕМОГУЋ	13
КО УПРАВЉА ЛУТКАРСКИМ ПОЗОРИШТЕМ?	15
КАКО ЈЕ У СРБИЈИ	16
НА КАКВИМ ВРЕДНОСТИМА СЕ ВАСПИТАВАМО?	17
ГЛОБАЛИЗАМ КАО УЗРОК ПРОПАСТИ	17
РАТ ПРОТИВ ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ	18
ГЛОБАЛИСТИ И КЛИМА	19
О КЊИЗИ	30

КОРОНА НАЦИСТИ И НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК: КО ИМА КОРИСТИ ОД ТРОВАЊА ПЛАНЕТЕ?

ШТА СЕ ЗБИВА ЗАИСТА?	31
ИЗНЕНАЂЕНОСТ ВИЉЕМА ЕНГДАЛА	32
ШТА ЈЕ ПЛАН ГЛОБАЛНАЦИСТА?	33
КО ЈЕ СВЕ УМЕШАН?	34
КАКАВ ЈЕ РАТ У ПИТАЊУ?	36

БИОЛОШКО ОРУЖЈЕ	36
КУРТ БЛОМ: ЈЕДНА НАУЧНА БИОГРАФИЈА	37
НЕЋЕ НАПУСТИТИ ЕВРОПСКУ УНИЈУ	38
КОРОНА КАПИТАЛИЗАМ ПО ФУЗАРУ	39
МАСКИРАНИ СВЕТ И НОВИ ФАШИЗАМ	39
ЕПСТИН, ГЕЈТС, ПРИНЦ ЕНДРЈУ И ОСТАЛА ГЛОБАЛИСТИЧКА ТЕВАБИЈА	40
КОМЕ КОРИСТ?	41
НЕПОУЗДАНИ ТЕСТОВИ И ДРУГИ ТАЛАС	41
МАСКЕ ЗА БУДУЋИ РАТ	42

ШТА СЕ ВИДИ С ВИДИКОВЦА ИСТОРИЈЕ

КАКО ДА НАС ПОБИЈУ А ДА ТО НЕ ПРИМЕТИМО

ШТА НАС ЧЕКА 2012?	47
ОД УТОПИЈЕ ДО КОШМАРА: ХЕРБЕРТ ЏОРџ ВЕЛС	48
ДАРВИНИСТИ	49
СУДБИНА СРБА У ТРЕЋЕМ СВЕТСКОМ РАТУ	53
ЊУ ЕЈџ И СМАЊЕЊЕ СТАНОВНИШТВА	55

„КОНАЧНО РЕШЕЊЕ“ ЗА ПРЕНАСЕЉЕНОСТ НА ВИДИКУ

ПРИЧА КОЈА СЕ ПОНАВЉА, ДО БЕСВЕСТИ	61
МИЛИЈАРДЕРИ ПРОТИВ СТАНОВНИШТВА	62
МОРИС СТРОНГ, ЊУ ЕЈџ МИЛИЈАРДЕР, У БОРБИ ЗА ДЕПОПУЛАЦИЈУ ПЛАНЕТЕ	62
ПОЛ Р. ЕРЛИХ И СПАСАВАЊЕ „БРОДА ЗЕМЉА“	63

КАКО СМАЊИВАТИ БРОЈ ОНИХ КОЈИ СЕ ГЛОБАЛИСТИМА ГАДЕ?	65
БУДУЋНОСТ ПО ЖАКУ АТАЛИЈУ	66
А ШТА КАЖУ РОКФЕЛЕРИ?	67
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	68

ПРОРОЧАНСТВО НОВОГ ДОБА ИЛИ ГЛОБАЛИСТИЧКА ПРОПАГАНДА?

ФИЛМ КАО ОРАКУЛ ЊУ ЕЈЦА	69
О ЧЕМУ ЈЕ РЕЧ?	71
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	74

НА УДАРУ ГЕНЕТСКОГ ОРУЖЈА: НОВОСТИ САВРЕМЕНЕ АПОКАЛИПСЕ

НОВИ УКАЗ РУСКОГ ПРЕДСЕДНИКА	75
ОД КОМАРАЦА КА ЉУДИМА	77
ИЗ ИСТОРИЈЕ ГЕНЕТСКОГ ОРУЖЈА	78
НА ГРАНИЦАМА РУСИЈЕ	80
В ЧЈОМ ДЈЕЛА?	81
БОГОВИ? НЕ, БОГАЉИ!	82

БЕЛА КУГА ГОРА ОД ЦРНЕ: СЛУЧАЈ СРБИЈЕ

О ХАПШЕЊУ ЈЕДНЕ МАЈКЕ И ТОБОЖЊЕМ ДАНУ ЖЕНА

ЗАШТО ЈЕ ХАПШЕНА ЈЕЛЕНА МИЛЕТИЋ?	85
О ОСМОМ МАРТУ И ОДБРАНИ МАЈЧИНСТВА	86
ВИШЕ ПРИВИЛЕГИЈА	88

ДЕМОГРАФСКИ СЛОМ СРБИЈЕ И МОГУЋНОСТИ ОБНОВЕ: РАЗМИШЉАЊЕ НА РУШЕВИНАМА

ТЕСНА ГРОБЉА, А МАЛО ГРОБАРА	92
ПРАВА СЛИКА СТВАРИ	92
ТРАГЕДИЈА ЕМИГРАЦИЈЕ	94
УМИРАЊЕ ЂАЧКЕ СРБИЈЕ	95
ДА ЈЕ И КАД БИ	96
ЗАШТИТА ПОРОДИЦА И ПРАВА РОДИТЕЉА	96
БОРБА ЗА СМАЊЕЊЕ БРОЈА АБОРТУСА	98
ПОДРШКА МНОГОДЕТНОЈ ПОРОДИЦИ	99
CONDITIO SINE QUA NON	100

СРБИ И СЕЛО: ДА ЛИ ЈЕ МОГУЋ ПРЕПОРОД?

ЈЕДНА СЛИКА СА СЕЛА	102
НАШЕ НАЈБОЉЕ БИЛО ЈЕ СА СЕЛА	104
УРНИСАЊЕ УРБАНИЗАЦИЈОМ	106
АПОКАЛИПТИЧНОСТ СМРТИ СЕЛА	108
ДА СЕ СЕЋАМО	109
ИМА ЛИ НАДЕ?	111

ДРУГИ О ИСТОМ

Волтер Пери ШТО ВИШЕ АБОРТУСА:

ХИТЛЕРОВА ПОЛИТИКА КОНТРОЛЕ РАЂАЊА НА ОКУПИРАНИМ СЛОВЕНСКИМ ТЕРИТОРИЈАМА	
ЈОШ АБОРТУСА	115
НА ИСТОКУ	116

ПРОПАГАНДА	117
ШИРЕЊЕ ПОРНОГРАФИЈЕ	118
ИСТОРИЈСКИ КОРЕНИ	119
У НЕМАЧКОЈ	121
ХИТЛЕРОВО МИШЉЕЊЕ	124
НЕМАЧКА ЗА ВРЕМЕ РАТА	125
НА СУДУ	127
КОНВЕНЦИЈА О ГЕНОЦИДУ	128
РЕЗИМЕ	129
СПИСАК ЛИТЕРАТУРЕ	130

Ли Пен

**МРАЧНА АПОКАЛИПСА:
КРВАВА ПОХОТА ХУМАНИТАРАЦА**

МОЋНИ ПРИЈАТЕЉИ ЊУ ЕЈЦ ПОКРЕТА	134
КРВАВА ПОХОТА ХУМАНИТАРАЦА	136
ЊУ ЕЈЦ НЕМОРАЛ	138
ГОРДОСТ ЊУЕЈЦА	145
ОКРУТНОСТ ПАГАНИЗМА	146
РЕВОЛУЦИЈА, РАТ И АТОМСКЕ БОМБЕ: ПОКРЕТАЧИ ЉУДСКЕ ЕВОЛУЦИЈЕ	147
ОДРЕЂИВАЊЕ ДАТУМА ЗА ЊУЕЈЦ АПОКАЛИПСУ	152
„СЕЛЕКЦИЈА“ ЉУДСКЕ РАСЕ	154
КОШМАР ПРЕНАСЕЉЕНОСТИ	163
ПОМОДНИ РАСИЗАМ	167
ПРАВИ ЦИЉ: ДЕПОПУЛАЦИЈА ПЛАНЕТЕ	170
ЉУДСКО ИЗУМИРАЊЕ: ОСВЕТА ГЕЕ	174
ЗАКЉУЧАК	175

Татјана Шишова и Ирина Медведева
НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК
И КОНТРОЛА ПРИРАШТАЈА 197

Др Богдан Шеклер
ПРЕНАТАЛНИ РАТ 203

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

КРАЈ ИСТОРИЈЕ? 211

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

314.116-022.252(497.11)

316.32

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Владимир, 1969–

Планетоцид и „златна милијарда“ : злочини глобалиста и будућност наше деце / Владимир Димитријевић. – Београд : В. Димитријевић, 2021 (Београд : Добротољубље). – 216 стр. ; 21 cm

Тираж 100. – Садржи и: Што више абортуса: Хитлерова политика контроле рађања на окупираним словенским територијама / Волтер Пери. Мрачна апокалипса: крвава похота хуманитараца / Ли Пен. Нови светски поредак и контрола прираштаја / Татјана Шишова и Ирина Медведева. Прена-тални рат / Богдан Шеклер.

ISBN 978-86-900924-2-0

а) Глобализација – Демографски аспект

б) Србија – Депопулација

COBISS.SR-ID 35152649